

Giới thiệu Hoa Khôi Tiểu Thiếp

Nàng là một cô gái xinh đẹp như một thiên thần, ai ai cũng ham mê có được trái tim nàng, thế mà số phận của nàng thật chẳng ra gì. Chỉ vì quá tin người nên nàng đã vô tình tự bán thân cho mục tử bà, ngày thì ca hát đêm thì hầu hạ... Thật là một sự nhục nhã.

Một đại gia ham chơi vô tình gặp được nàng, cứu thoát nàng ra khỏi chốn phồn hoa địa ngục kia. Tưởng chừng số khổ đã dứt nhưng sau đó lại là những tháng ngày báo đáp chỉ vì hắn đã mua nàng thoát ra, sự báo đáp về thể xác của nàng đã làm cho hắn cảm thấy hưng phấn mỗi đêm...

Truyện Hoa Khôi Tiểu Thiếp (19+) chủ yếu nói về số phận và những gì nàng phải trải qua. Tuy được cứu về và được trọng phụ yêu thương nhưng bà lớn lại bày ra nhiều âm mưu để hãm hại nàng. Ông trời liệu có hiểu được nỗi khổ của nàng? Không lẽ đây là chính là số phận mà nàng phải gánh ư ?!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tiết từ

Bốn nữ tử như hoa như ngọc, sống vai ngồi dưới cây nho nhà rồi cắn hạt dưa.

Bởi vì túc mệnh tình duyên của họ đều giống củ sen tí(sao lại so sánh như thế nhỉ?), đó chính là bốn vị thị thiếp xinh đẹp như hoa , chỉ tiếc bọn họ đều có mệnh khổ.

Tình cảm tỷ muội của các nàng thân thiết hơn cả những gì mà người khác tưởng tượng.

Các nàng từ lúc ra đời đã được định trước chỉ có thể làm tiểu thiếp cho nam nhân, cũng định trước cuộc sống mỗi người không thể suôn sẻ , yên bình.

Vì thế, người ta liền phong hào cho các nàng:

Theo thứ tự là –

Thủ phủ thành Trường An : Sở Dật Kiếm và Liễu Thi Thi — Tiểu thiếp gặp rủi ro.

Sài Lang bảo đại trại chủ : Đoạn Hiệt và Tiểu Hi Tước — Tiểu thiếp áp trại.(Anh nam chính có 2 vợ , nữ chính là 1 trong số đó này)

Vương gia khiến Hoàng đế đau đầu nhất : Tuấn Tiêu Dương — Hoa Điệp Nhi — Tiểu thiếp nha hoàn.

Thượng Quan tiêu cục tổng tiêu đầu : Thượng Quan Ngự Phong và Thủy Vũ Nương — Tiểu thiếp hoa khôi.(Chúng ta đang theo dõi bộ này ạ , có ngược chút)

“Điệp Nhi, ăn mấy quả nho cho bổ khí huyết.” Liễu Thi Thi tao nhã mê người hất vỏ hạt dưa trong tay xuống đất, đứng thẳng eo thon mảnh khảnh, thuận tay hái một chùm nho xuống dưới, đặt vào lòng bàn tay trắng nõn của Hoa Điệp Nhi.

“Cám ơn người.” Hoa Điệp Nhi cười duyên nhận chùm nho Liễu Thi Thi đưa để lên trên đùi.

“Điệp Nhi, tay người thật trắng a! Người có bí quyết gì đấy?” Liễu Thi Thi hâm mộ cầm bàn tay nhỏ bé của Hoa Điệp Nhi.

“Thi Thi, tay người cũng rất mềm mịn nha!” Hoa Điệp Nhi bứt một quả nho , bóc vỏ rồi bỏ vào miệng Liễu Thi Thi.

“So với người thì ta vẫn kém hơn.” Liễu Thi Thi cắn cắn “Ân, ngọt lắm”

“Kỳ thật trước khi gả cho gia, hằng ngày phải làm nhiều việc cho nên tay của ta rất thô ráp , sau đó, gả cho người sang phương tây mua miền sương trở về để ta xoa, không ngờ chẳng bao lâu sau, tay của ta liền trở nên trắng mịn như vậy a .” Hoa Điệp Nhi xấu hổ gục đầu mỉm cười.

“Điệp Nhi, Tuấn Vương gia thật tốt với người.” Thủy Vũ Nương khuôn mặt u sầu yêu thích và ngưỡng mộ nhìn Hoa Điệp Nhi, theo bản năng vỗ về cái bụng đang nhô ra.

Thủy Vũ Nương thân thể bây giờ là một nữ nhân đang mang hài tử, làm việc gì cũng bất tiện cho nên cần Hoa Điệp Nhi giúp đỡ rất nhiều.

Hoa Điệp Nhi khước miệng hơi hơi hướng lên trên, lại bóc một quả nho, lần này là đưa vào miệng Thủy Vũ Nương.

“Gia đối đãi với người cũng không kém nha, người cùng ta đều có xuất thân nha hoàn trong Tuấn vương phủ, người hẳn là so với ai khác đều rõ ràng

cách đối nhân xử thế của gia.” Hoa Diệp Nhi vì tìm được bạn tốt Thủy Vũ Nương mà vui vẻ, bất quá nhớ lại vận mệnh của Thủy Vũ Nương, Hoa Diệp Nhi liền nhìn không được bi thương khổ sở thay nàng.

“Đừng vậy! Diệp Nhi, ta cũng hâm mộ người lắm! Tuấn Vương gia thật tốt với người!” Gương mặt Tiểu Hi Tước tràn đầy hạnh phúc tươi cười cũng nhìn không được thân thủ xoa xoa đôi tay nhỏ bé non mịn của Hoa Diệp Nhi.

“Tiểu Hi Tước, tướng công của người đối xử với người thế nào?” Liễu Thi Thi quan tâm hỏi.

“Hừ, hừ sao dám không tốt đâu! Sở trường của ta đó là một khóc hai nháo ba thất cổ, hừ rất sợ mấy chiêu này của ta, ta căn bản không cần phải buồn khổ, nước mắt luôn nói đến là đến, mà đã khóc thì kinh thiên động địa.” Tiểu Hi Tước đắc ý lên cái lưỡi dính hương.

“Người thực nghịch ngợm.” Liễu Thi Thi mắng nàng. “Bất quá, thấy người hạnh phúc, ta cũng an tâm.” Liễu Thi Thi vui mừng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Xem ra tướng công chúng ta lại chơi cờ đến quên cả phu nhân bọn họ rồi.”

“Còn không phải sao?” Hoa Diệp Nhi cũng cười nói: “Sắc trời đã tối, xem ra lúc này bọn họ không đại chiến bảy ngày, cũng sẽ chiến ba ngày ba đêm đi!”

“Đúng vậy, chúc quang ở Tuấn vương phủ nếu không sáng ba ngày ba đêm, bọn họ tám phần là không chịu từ bỏ ý đồ.”

“Ta cũng đoán vậy.” Tiểu Hi Tước nói.

Ba nữ nhân ngồi dưới giàn nho hữu thuyết hữu tiếu (vừa cười vừa nói), chỉ có Thủy Vũ Nương là hơi nhíu mày liễu, tổng cảm thấy bản thân không thể hòa nhập vui vẻ với bọn họ.

Không biết là do nàng mãi cảm suy nghĩ quá nhiều, hay là do phức cảm tự ti ngầm khuấy phá, Thủy Vũ Nương xét thấy trừ bỏ tướng công — Thượng Quan Ngự Phong cùng người trong Tuấn vương phủ, tất cả những người khác đều xem thường nàng vì thân phận hoa khôi lâu xanh kia.

Trước khi gả cho Thượng Quan Ngự Phong, nàng vốn là nha hoàn trong Tuấn vương phủ, bất hạnh bị ác phi bán vào thanh lâu, sau trở thành nghệ kỹ Thủy Vũ Nương, cả ngày giống hoa bướm lượn vòng quanh các nam nhân, nếu không gặp được tướng công, nàng sao còn quay lại với đời sống trong sạch được chứ?

Nay nàng không biết quý trọng, ngược lại buông tha cho tướng công, sau khi trở về Tuấn vương phủ, nàng vạn phần hối hận, tâm tư toàn đặt trên người tướng công, nàng hiện tại thật sự rất mâu thuẫn.

Thủy Vũ Nương vác cái bụng nặng lặng lẽ rời đi, thân mình mảnh khảnh nhẹ nhàng dựa vào trên kệ cây nho, có chút đắm chiều nhìn đám mây trôi lững lờ về phía chân trời.

Hoa Diệp Nhi chú ý tới, liền đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, “Thượng Quan công tử nhất định sẽ không quên người, người đừng lo lắng.”

“Diệp Nhi, ta thật sự ngưng ngưng vì khuấy rầy người cùng gia trong thời gian lâu như vậy……” Thủy Vũ Nương buồn bã nhìn Hoa Diệp Nhi, có chút đau lòng che mặt rơi lệ.

“Người nói cái gì vậy! Người cũng đâu phải chưa từng sống ở Tuấn vương phủ đâu.” Hoa Diệp Nhi bắt nắn công đôi môi đỏ, “Người hiện nay gặp phải chuyện buồn phiền, đương nhiên phải về nhà, Tuấn vương phủ là nơi người trưởng thành từ nhỏ, sương phòng của người đến nay vẫn là không ai dám đi chiếm, Nương nhi, nhớ kỹ lời Tuấn Vương gia nói — Tuấn vương phủ là nương gia (nhà mẹ đẻ), người về đây chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không có gì không ổn hết!”

Liễu Thi Thi cùng Tiểu Hi Tước nghe vậy liền vội vàng đến an ủi Thủy Vũ Nương.

“Nương nhi, người đừng suy nghĩ miên man, tỷ muội ba người chúng ta nhất định ủng hộ người tới cùng.” Liễu Thi Thi vỗ nhẹ tay nàng thấp giọng nói.

“Đừng vậy! Người cùng lão bà bà (chính là mẹ anh nam chính) ước định ba năm, nháy mắt sẽ qua nhanh thôi, người cố gắng chịu đựng.” Tiểu Hi Tước nắm lấy bàn tay còn lại của nàng an ủi.

“Đừng vậy, Nương nhi, lão nhân gia nói thật sự là một chút cũng không sai, nữ nhân có thai quả thật sẽ hay suy nghĩ lung tung, hiện nay người chính là có đáng điệu này.” Hoa Diệp Nhi lên tiếng.

“Đừng vậy, Nương nhi, người hiện nay là người mang hài tử, nên hảo hảo nghỉ ngơi chờ sinh hạ, người không thể cứ để ý nhiều như vậy.” Liễu Thi Thi khuyên bảo.

“Đừng vậy, Nương nhi, ta đoán Thượng Quan công tử sẽ không ngốc đến nỗi không chờ người, hừ hiện tại nhất định là khẩn trương hề hề tìm tung tích của người.” Hoa Diệp Nhi làm bộ đáng rất tin tưởng tướng công Thủy Vũ Nương.

“Đừng vậy, Nương nhi, ta cũng đoán Thượng Quan công tử khẳng định là phi thường yêu người.” Tiểu Hi Tước chạy theo phụ họa.

“Đừng đừng đừng! Nương nhi, Thượng Quan công tử tuyệt đối không thể không có người.”

Nhìn mấy nàng tỷ muội tốt người một câu, ta một câu tranh nhau an ủi, Thủy Vũ Nương sống mũi cay cay, bắt đầu rơi lệ.

Chỉ cần nghĩ đến vận mệnh bất hạnh của mình, Thủy Vũ Nương sao có thể không thương tâm rơi lệ đâu?

Liếc nhìn cái bụng tròn trịa nhô cao, nghĩ đến đây là cốt nhục của Thượng Quan Ngự Phong, Thủy Vũ Nương bỗng cảm thấy vận phần hạnh phúc mà nín khóc mỉm cười.

“Đi? Nương nhi nỡ nộ cười!” Tiểu Hi Tước giống như phát hiện kỳ trân dị bảo khê kêu.

“Nữ nhân có thai cười lộ lên là đẹp nhất!” Hoa Diệp Nhi vui vẻ ôm vai Thủy Vũ Nương.

“Đúng vậy, Nương nhi, nụ cười của người có thể lấn át cả sắc hoa, người về sau nên cười nhiều vào! Cứ như vậy, cục cưng sau khi chui ra mới có bộ dạng khỏe mạnh, hoạt bát, khiến cho người người gặp đều yêu thích.” Liễu Thi Thi không quên bổ sung vài lời ca ngợi khích lệ.

Thủy Vũ Nương lấy tay phủ lên bụng, ngượng ngùng gật gật đầu.

“Đi?! Tên nam nhân uy phong ngồi trên lưng ngựa là ai a? Xem hán một thân phục trang này, hiển nhiên là dạng võ công cao cường rồi, có điều sắc mặt hán rất khó xem nha! Hán thoát nhìn giống như thực phần nộ đâu!” Tiểu Hi Tước chỉ vào bóng người cao lớn cách đó không xa kêu lên.

“Có thể hay không là bằng hữu của tướng công chúng ta a? Chẳng nhẽ là đến chơi cờ? Bởi vì tìm không thấy người cùng hán chơi cờ, nên hán mất hứng phát hỏa? Ài, xem ra chúng ta còn bị bỏ quên một thời gian dài rồi.” Liễu Thi Thi lung tung đoán mò một phen, còn giả vờ làm bộ mặt khổ sở.

“Hi—” Ba nữ nhân nghe vậy liền nhin không được cười ra tiếng.

Thủy Vũ Nương nhìn theo tầm mắt của các nàng, bỗng đứng ngây ngẩn cả người.

Nam tử cười con tuần mã cường tráng, trông hán có vẻ cao cao tại thượng, mà một thân hắc y kia càng làm tăng khí vũ hiên ngang, khí thế bất khuất bất phàm.

“Ngự Phong.” Vừa thấy người nọ là tướng công, người mà mình ngày nhớ đêm mong, Thủy Vũ Nương nhất thời kích động, không biết nên vui hay buồn.

Chưa hết ba năm thời gian hứa hẹn, nàng sao có thể bội tín bội ước đâu?

Nghĩ vậy, Thủy Vũ Nương lập tức thu hồi tâm trạng do dự, hốt hoảng xoay người, vội vàng chạy vào bên trong Tuân vương phủ.

“Nương nhi! Đứng lại—” Thượng Quan Ngự Phong rít gào nhìn bóng dáng Thủy Vũ Nương, con người đen toát ra hai đám hỏa diễm, phảng phất như muốn thiêu đốt bốn phía chung quanh thành tro bụi.

Liễu Thi Thi, Tiểu Hi Tước, Hoa Diệp Nhi, ba người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, rồi lại nhìn sang tên nam tử trên lưng ngựa uy vũ vĩ ngạn kia, ai cũng có vẻ mặt mờ mịt.

Xem ra chuyện tình của Thượng Quan Ngự Phong cùng Thủy Vũ Nương rất đáng cho bọn họ ngậm cứu nha, các nàng tin tưởng nhất định là chuyện xưa thực ý vị sâu xa đi!

Rõ thật là không có cái gì có thể so được với lòng hiếu kỳ của nữ nhân.

Vì thế, ba nữ nhân ngậm vụng trộm thương lượng, quyết định tối nay bắt đầu thăm dò sự tình của Thủy Vũ Nương cùng tên nam tử thần bí kia, dù có phải dùng biện pháp nào đi chăng nữa cũng nhất định phải đào cho ra, cho hết mới thôi.

Chương 1

Hai năm trước

“Nha đầu chết tiệt kia! Đừng có giả chết với ta! Đi— cùng Diên ma ma ta đến phòng tiếp khách!”

Diên tú bà thô bạo cầm cánh tay Thủy Vũ Nương, một đường kéo nàng đi ra ngoài cửa sương phòng.

Hai tên đại hán vạm vỡ nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau các nàng.

“Không— van cầu người. Đừng! Đừng bắt ta đi tiếp khách, ta không.” Thà chết chứ không chịu khuất phục, Thủy Vũ Nương quyền đấm cước đá sống chết giãy dụa.

“Không tiếp?!” Diên tú bà giống như nghe được lời nói làm cho người ta sợ hãi liền kêu gào lên: “Người muốn chết hả? Người là nha đầu do ta dùng một trăm lượng bạc trắng bóng mua về, thế nhưng tính ở lại ‘Thủy Yên các’ làm bình hoa chỉ có thể xem thôi sao?! Nói cho người biết, không có cửa đâu! Lão nương nếu tiện nghi người như vậy, cho người làm hàng hóa đền tiền, nói không tiếp khách sẽ không tiếp khách, ta đây còn làm ăn gì nữa?!”

“Diên ma ma— coi như ta van cầu không bán nghệ không bán thân, người cho ta làm trâu làm ngựa cũng được, quét rác cũng không sao hết. Chỉ xin người đừng bảo ta đi tiếp khách. Van cầu người.” Thủy Vũ Nương đau khổ cầu xin, hai đầu gối trượt xuống quỳ trên mặt đất.

“A! Ngươi vẫn nghĩ như vậy a! Không chịu sao?! Vậy đừng trách ta nhẫn tâm !”

Điền tú bà ra lệnh, đại hán phía sau lập tức cầm chủy thủ nhỏ (nguyên văn : tiểu kiếm chủy , tạm dịch chủy thủ), mũi nhọn sắc bén.

Thủy Vũ Nương vừa thấy chủy thủ, vẻ mặt liền hoảng sợ kêu lên: “Ngươi — ngươi muốn làm gì? Ta cầu xin tha thứ là được.....”

“Cầu xin tha thứ? A, khổ nhục kế của ngươi dùng không đúng chỗ rồi, đối với người có danh xưng tâm địa sắt đá như ta, ngươi căn bản là uống phí tâm cơ thôi, ngoan ngoãn tiếp khách đi, nếu không chúng ta hãy chờ xem!”

“Không..... Ta sẽ ngâm xương, sẽ chơi đàn tỳ bà, chơi cờ..... Ngươi để ta bán nghệ không bán thân đi! Ta sẽ giúp ngươi kiếm thật nhiều bạc.....” Đến nước này, Thủy Vũ Nương tựa hồ chỉ còn cam chịu số phận thôi.

Tất nhiên mệnh ở đây là mệnh xấu rồi, nàng cũng rất mong ông trời ban cho nàng chút tài năng để có thể sinh tồn trong mọi hoàn cảnh, như thế thì dù có rơi vào nơi thanh lâu kỹ viện này làm kỹ nữ, nàng vẫn sẽ giữ được tôn nghiêm.

“Bán nghệ không bán thân?! Ha ha! Ngươi thực thích nói đùa, làm như vậy bao lâu mới hoàn vốn đây? Ta nghĩ ngươi là không thấy quan tài không đổ lệ, rượu mời không uống muốn uống phạt rượu! Người đâu! Dùng chủy thủ đâm nàng một cái, sau đó lấy muối sát lên miệng vết thương, ta muốn xem nàng ta có thể chịu đựng tới bao giờ! Ngươi nếu như có thể chịu đựng, ta liền thuận theo ý của ngươi, cho ngươi bán nghệ không bán thân nha!”

Điền tú bà sống ở đây hơn mười năm, còn dạng nữ tử nào chưa thấy qua, chỉ cần tung chiêu này ra thì dù cho đó là nữ tử cứng rắn đến mấy cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Điền tú bà không lo bọn họ sau khi bị đâm sẽ để lại dấu tích, bởi vì nàng sẽ bắt bọn họ vẽ lên đó một đóa Mẫu Đơn hoặc một đóa Mân Côi để che đi vết sẹo xấu xí.

“Ách?! Không — van cầu ngươi..... A —” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phút chốc, một trận đau đớn từ trên đùi truyền đến!

Chủy thủ nhỏ đột nhiên đâm vào da thịt nàng, nóng bỏng như chạm liệt hỏa.

Thủy Vũ Nương nhin không được hét lên một tiếng, nhưng chỉ có vậy rồi cảm như hén.

Nàng cắn chặt răng nhẫn nhịn, nàng sẽ chịu đau, chỉ cần có thể bảo vệ trong sạch cho bản thân, nàng không quan tâm đến đau đớn nhỏ nhoi kia đâu!

“Đi? Ngươi tính tình thật đúng là không phải ngoan cố bình thường.” Điền tú bà không khỏi kinh ngạc trước nghị lực kiên định của nàng.

Đại hán cầm chủy thủ to như trâm hoa trong tay, tiếp tục đâm vào da thịt nàng, nhưng Thủy Vũ Nương không kêu một tiếng, chỉ cắn chặt răng nhẫn nhịn xuống cảm giác đau đớn.

“Không khuất phục? Xát muối, Điền ma ma ta không tin nàng chịu được”.

Thủy Vũ Nương mặc kệ cảm giác đau đớn thấu tâm can như muốn đoạt mạng nàng, lông mày nhíu lại, khớp hàm cắn chặt, nửa tiếng cũng không thốt ra miệng.

“Điền ma ma! Không xong, nàng giống như tính cần lưỡi tự sát —” Đại hán phút chốc kinh hô.

Nghe vậy, Điền tú bà toàn bộ sắc mặt trở nên xám ngắt, khó coi đến cực điểm!

“Cái gì?! Mau ngăn cản nàng! Ta còn cần nàng kiếm tiền —” Điền tú bà quát.

Nhận được mệnh lệnh, đại hán liền đưa tay muốn cạy bụng miệng Thủy Vũ Nương.

Có điều Thủy Vũ Nương cắn môi không chịu buông.

Điền tú bà bắt đầu cảm thấy thấp thỏm lo âu, không phải lo lắng sinh tử cho Thủy Vũ Nương, mà là lo lắng cho một trăm lượng bạc, nếu Thủy Vũ Nương cứ như thế chết đi, một trăm lượng bạc của nàng cũng không cánh bay theo.

Vì thế ý niệm nửa đường bỏ cuộc nổi lên trong đầu Điền tú bà, nàng bắt đầu cầu thần, bái phạt, phù hộ Thủy Vũ Nương có thể bình an vô sự.

Ngần cầu vạn cầu, chỉ cầu Thủy Vũ Nương thiên thiên vạn vạn đừng chết ở trước mặt nàng, bằng không nàng sẽ ngắt ngay tại chỗ mất.

Điền tú bà không thể tưởng được chính mình lại bị Thủy Vũ Nương quay ngựa đạp trúng điểm yếu, sợ tới mức suýt nữa thì hồn phi phách tán.

“Được rồi! Theo ý ngươi! Cho ngươi bán nghệ không bán thân!” Điền tú bà quýnh lên, thật sự chịu thua Thủy Vũ Nương.

Thủy Vũ Nương nghe vậy mới thả lỏng bản thân, hai mắt tròn trắng, tứ chi mềm nhũn, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Hai tên đại hán vội vàng đi gọi đại phu.

“Nha đầu buồng bình, nói thực ra, Điền ma ma ta còn thật hâm mộ bản chất buồng bình đó của ngươi nha.”

Tuy rằng thất bại, bất quá..... Điền tú bà phe phẩy hương phiến, cái miệng củ ấu hơi hơi giương lên, trong lòng vẫn không hết bội phục, vô cùng thường thức tính tình Thủy Vũ Nương kia thà chết chứ không chịu khuất phục.

~~~

Thủy Vũ Nương bắt đầu kiếp sống hoa nương bán nghệ không bán thân, mới đầu, thường thương vì quá mức khản trương mà bị một ít khách nhân thương vài cái tát, cuối cùng Điền tú bà lại phải ra mặt giải hoà. Được một thời gian, Thủy Vũ Nương dần dần hiểu được như thế nào mới có thể khiến khách nhân yêu thích.

Mà tú bà lại càng ngày càng quý mến Thủy Vũ Nương, bởi vì mười người khách đến cửa thì có chín người là tới tìm Thủy Vũ Nương, mọi người tất cả đều là vì mến mộ nàng mà đến.

Bởi vì khi Thủy Vũ Nương bảy tuổi đã bị bán vào Tuấn vương phủ làm nha hoàn, nàng có thể nói là trưởng thành trong Tuấn vương phủ, từ nhỏ đã dựa vào Tuấn Vương gia — chạy ngược chạy xuôi bên cạnh Tuấn Tiêu Dương.

Tuấn Vương gia từ nhỏ được học cầm kỳ thư họa, Thủy Vũ Nương nhờ vậy cũng được học theo. Hơn nữa Thủy Vũ Nương trời sinh thông minh lanh lợi, học một biết hai, vì thế, ngoạn nghệ linh tinh gì đó đều vô sự tự thông, lại còn học rất kỹ càng.

Có một hôm, tú bà dẫn theo tiểu cô nương mười bốn tuổi đi tới trước mặt nàng.

“Nương nhi, xem Điền ma ma ta thương ngươi thế nào a, sai người tìm một nha đầu đến làm nha hoàn cho ngươi, nha đầu này tên Tiểu Nhạn Tử, về sau ngươi nếu cần châm trà bưng nước, cứ gọi nó là được.”

Thủy Vũ Nương hiểu rất rõ nguyên nhân Điền ma ma chuyển biến, từ trước nàng chỉ quen hầu hạ người khác, chưa từng nếm qua cảm giác được người khác hầu hạ nha! Vì thế trong lòng không khỏi có cảm giác bay bay.

“Điền ma ma, ta cũng xuất thân từ nha hoàn, sao chịu được tư vị được người khác hầu hạ?”

“Ai! Thân phận hiện nay của ngươi không còn giống lúc trước nữa rồi!” Điền ma ma cười đến run rẩy hết cả người, “Ngươi là hoa khôi của Thủy Yên các nha! Bên cạnh hoa khôi sao lại không thể có nha hoàn được?”

“Điền ma ma, vậy tạ ơn ngươi đã yêu thương Nương nhi.” Thủy Vũ Nương khom người mỉm cười đáp.

Từ đó Tiểu Nhạn Tử liền ở lại bên cạnh Thủy Vũ Nương, chiếu cố cuộc sống hằng ngày của nàng, Thủy Vũ Nương không kên kiệu kiêu căng, phần lớn mọi việc nàng đều tự mình làm, cho nên Tiểu Nhạn Tử cảm thấy thập phần thoải mái tự tại.

Khi nhàn rỗi không có việc gì, Thủy Vũ Nương sẽ dạy tiểu Nhạn Tử chơi đàn tỳ bà, còn dạy cả ngâm thi tác đối.

Thời gian thấm thoát trôi qua, xuân đi thu đến, Tiểu Nhạn Tử cực yêu thích vị chủ tử này, hai người đi đâu cũng như hình với bóng.

~~~

Nào, đến với anh nam chính)

“Bất hấn! Đừng để cho hấn chạy!”

Hơn mười đạo bóng đen chạy trên con đường ngoài thành Lạc Dương cùng đuổi theo vị nam tử một thân hắc y, trong thời gian ngắn đã đuổi giết tới tận bên trong thành.

Màn đêm tối đen chỉ thấy lóe lên ánh sáng từ mấy thanh kiếm, mười mấy nam nhân biểu diễn võ nghệ bay tới bay lui trên không trung, người tới ta lùi chém giết lẫn nhau, hai bên đều sử dụng toàn bộ các chiêu thức trí mạng.

Chỉ thấy Thượng Quan Ngự Phong dù bị mười mấy tên đại hán che mặt vây quanh nhưng sắc mặt vẫn là gặp nguy không loạn, khóe miệng cương nghị khẽ nhếch, động tác gọn gàng vung bảo kiếm, thân hình cao lớn ngay sau đó xoay người, thân thủ thoăn thoắt nhảy lên mái hiên.

Lưỡi kiếm sắc bén lao về phía Thượng Quan Ngự Phong, hấn nâng đao lên đỡ, mười mấy tên đại hán che mặt lại lần nữa đánh về phía hấn.

Thượng Quan Ngự Phong hai chân đứng vững rất nhanh liền di chuyển, hấn một bên lui, một bên đánh trả, một chiêu “Phi long kỵ hổ” khiến cho kẻ địch không thể đến gần hấn, không những thế còn bị đẩy lui hơn mười bước.

Bay vọt giữa không trung, giương đao đối phó kẻ địch, lúc thì đứng trên ngọn cây, lúc lại quay về mái hiên.

Lá cây bị bọn họ đánh cho bay tán loạn như đang nhảy múa.

Thượng Quan Ngự Phong trở tay đánh ra một chưởng trí mạng, người nọ bị chưởng khí của hấn đánh bay ra ngoài, mắt thấy kẻ địch đuổi theo không

chịu từ bỏ, Thượng Quan Ngự Phong lại lần nữa ngưng tụ chân khí ở lòng bàn tay, cường lực phóng ra từ năm ngón tay, nháy mắt ba cái tiểu phi đao bắn ra ngoài, cắm thật sâu vào cổ họng 3 người.

“A –” Kêu thảm thiết một tiếng, tên nam nhân đi đầu ngã lộn xuống mặt đất.

Bất quá mặc kệ thủ lĩnh đã chết, bọn thủ hạ của hắn lại vẫn đứng vững như trước.

Vài tên che mặt tiếp tục đánh về phía Thượng Quan Ngự Phong, hắn một tay vung bảo đao, thành thạo tiếp được từng chiêu đao pháp tàn nhẫn không lưu tình của đối phương.

Thượng Quan Ngự Phong kiếm thuật đã đạt đến xuất thần hóa bộ, mười mấy tên kiếm khách căn bản không khống chế được hắn, chỉ thấy hắn dùng đao ngăn cản đánh bắt ngờ, dùng sức vung lên đẩy kẻ địch dạt sang 2 bên.

Lúc này bốn phía vang lên thanh âm leng keng làm người khác run người, mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập trong không khí, trong khoảng thời gian ngắn, máu bắn tung tóe như muốn nhuộm đỏ thành Lạc Dương.

Chém giết đã năm sáu canh giờ, Thượng Quan Ngự Phong thể xác và tinh thần dĩ nhiên là có chút mỏi mệt, đang định thi triển khinh công rời đi, ai ngờ ngay lúc đó, một đạo đao ảnh không chút lưu tình xẹt qua ống tay áo Thượng Quan Ngự Phong, cánh tay hắn không cẩn thận liền bị chém một nhát.

“Chết tiệt!” Thân thủ sắc bén thoát của Thượng Quan Ngự Phong thuận tay đánh một chưởng về phía địch, sau đó tung người khê nhảy, nhẹ nhàng biến mất trong màn đêm yên tĩnh.

“‘Ngọc Linh Lung’ còn trên tay hắn! Đừng để hắn chạy! Mau đuổi theo –” Địch nhân vẫn truy đuổi không tha

S: Hoàn hảo quá :))

~ ~ ~

Thân ảnh cao lớn lạc vào “Thủy Yên các”, Thượng Quan Ngự Phong bị thương vì tránh địch nhân đuổi bắt, bất đắc dĩ đành phải mượn nơi này ẩn nấp.

Máu trên tay hắn vẫn không ngừng chảy, nhưng hắn mặt không biến sắc, im lặng đánh giá xung quanh, suy tư nên ẩn nấp ở đâu–

Thành Lạc Dương, thanh lâu kỹ viện ít nhất cũng có hai ba cái, nhưng chỉ có “Thủy Yên các” là có tiếng tăm nhất.

Thủy Yên các không chỉ trang hoàng đẹp đẽ, bậc thang bước vào cũng không bình thường, từng cái bậc ấy đều được chế thành từ bạch ngọc, cửa vào được gắn đồng ti, dùng châu báu trang trí khiến khách nhân đến đây có cảm giác như đi vào cung điện, bọn họ sao lại không tiền bạc hậu kế (ý là nối tiếp nhau) đến hưởng thụ cuộc sống xa xỉ như vậy đâu?

Nhìn vào trong thanh lâu, vài nữ tử bán nghệ không bán thân đang ôm tỳ bà, tấu lên những làn điệu say mê lòng người.

Phía dưới là các cô nương lượn lờ, người người đều trang điểm xinh đẹp, tư sắc liêu nhân (sắc đẹp động lòng người) tươi cười tiếp khách.

Điền tú bà vội vàng tiếp đãi bọn họ, căn bản không chú ý tới hắn xông vào.

Thượng Quan Ngự Phong lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên lầu hai, đem thân mình dán vào chỗ tối nhất ở hành lang gấp khúc.

“Từ xưa tới nay luôn là hồng nhan họa thủy.”

Hai ba nữ tử nhàn rỗi không có việc gì làm, phe phẩy hương phiến, tụ tập ở lầu hai, ngồi trên ghế khua môi múa mép với nhau.

“Nói như vậy, ngươi cũng là họa thủy?”

“Ta đâu có bản lĩnh cao đến thế. Điền ma ma thực bất công, xây Vũ Nương lâu cho Thủy Vũ Nương, nàng được ngồi kiệu hoa vào đây, Điền ma ma giờ còn đáp ứng nàng ta bán nghệ không bán thân nữa!”

“Bằng Nhãn Hồng, ngươi nếu muốn trở thành hoa khôi Lạc Dương, trừ bỏ mỹ mạo cùng tài nghệ ra, kỹ xảo câu dẫn nam nhân trên giường của ngươi cũng cần phải học hỏi người ta nhiều nha. Sớm dặn dò ngươi nên kẹp chặt đôi chân một chút, đừng dễ dàng cho cái tiểu sinh mệnh kia tiến vào. Nhưng ngươi không nghe a, nhàn rỗi không có việc gì cứ đem chân mở rộng, cho nên hiện tại giá trị con người mới tụt dốc (nguyên văn : đại hoạt , tớ chả biết chém đúng không), xem ngươi ngày sau dựa vào cái gì mà sống đây.”(????)

Mấy nữ nhân dùng ngữ khí trào phúng, vốn là đồng dài tây ngắn, trong nháy mắt liền biến thành nhìn nhau không thuận mắt, hai bên bắt đầu giương môi đấu khẩu.

“A! Ngươi nói thế là có ý gì? Dám động đến lão nương ta đây?”

“Ai nha! Đừng cãi nhau!” Một nữ tử khác phe phẩy hương phiến, trên mặt lộ ra khinh miệt cùng khinh thường, “Dù sao chúng ta cũng không hiểu nổi các nam nhân thích gì ở Thủy Vũ Nương? Thủy Vũ Nương nếu không bị Điền ma ma mua vào, với tư sắc của ta chắc chắn sẽ lên làm hoa khôi, so sánh với nữ nhân thô tục như các ngươi, cho dù ta không làm hoa khôi, cũng là có vận người bị ta mê hoặc, hừ! Xem Thủy Vũ Nương kia, tư sắc bình thường

làm sao so được với ta đâu?”

“Ai hừm, cười chết người! Ngươi biến thành vạn người mê từ bao giờ thế? Nha đầu lừa đảo.....”

“A! Ngươi là không phục ư? Ngươi khí thực chưa a.”

“Hừm, ta nói — các ngươi cũng đừng cãi.” Một người phe phẩy hương phiến, trông xinh đẹp điểm lệ, nhấc lên đùi ngọc, thoải mái ngồi trên ghế cấn hạt dưa, nghe nói có người đang bàn luận về đề tài hoa khôi liền đến gần.

“Này Thủy Vũ Nương bắt quá là nha đầu bị mua vào Thủy Yên các, nghe nói lúc trước nàng là bị nhốt ở kiệu hoa, mặc kệ cho ma ma trà giá, cho nên các ngươi cũng đừng có âm ỷ nữa, bị kiệu hoa rước vào Thủy Yên các tuyệt không ngạc nhiên, nhớ ngày đó ta không phải cũng bị khoản đãi như vậy sao?”

“Nói đúng! Xem Mầu Đơn tỷ tỷ nói rất phải, các ngươi đừng cãi nhau nữa.”

“Mà Thủy Vũ Nương không chỉ có bị Điền ma ma mua vào, nàng còn bị hạ giá thấp nha! Các ngươi nếu muốn áp đảo nàng thì thể hiện bản lĩnh đi!” Mầu Đơn lên tiếng kiêu ái nhẹ nhàng.

“Điền ma ma đúng là cao chiêu, ánh mắt chuẩn xác, xem chuẩn Thủy Vũ Nương trở thành hoa khôi Thủy Yên các quả thực không sai, tiến các không đến ba ngày, Thủy Vũ Nương liền trở thành đối tượng khiến mọi người xôn xao bàn luận, thật sự là nở mày nở mặt nha!” Mất phượng quay một vòng, Mầu Đơn ghen tị nói.

Ban đầu hoa khôi của Thủy Yên các vốn là Mầu Đơn nàng, có điều từ khi Thủy Vũ Nương đến, Mầu Đơn phút chốc bị hạ gục, Mầu Đơn có thể không đỏ mặt sao?

“A, hôm qua ngay cả Tiền công tử cũng muốn mua đêm đầu tiên của Thủy Vũ Nương, còn nện xuống vạn lượng hoàng kim nha! Bắt quá Điền ma ma tính toán tỉ mỉ, không thể nhanh như vậy mà tiện nghi cho hần, Điền ma ma thông minh đem giá trị của Thủy Vũ Nương đẩy lên cao.”

“Này Thủy Vũ Nương có mị lực đến tốt cùng lão đầu? Ta nhìn không ra.”

“Đúng vậy, chỉ là có tài đánh đàn, khuôn mặt thì không xinh đẹp bằng Mầu Đơn tỷ tỷ, nữ nhân như vậy cũng có thể trở thành hoa khôi Thủy Yên các ư, ta đây thật buồn cười chết nha, bọn nam nhân chắc chắn bị quỷ ám rồi!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thượng Quan Ngự Phong không kìm nổi uy thán trong lòng không thôi.

Lời nói đề tiện thô tục ấy cũng chỉ có bọn họ mới nói được, lại còn khiến hần tâm sinh tò mò về vị hoa khôi trong miệng các nàng — Thủy Vũ Nương, có thật sự bản lĩnh đến thế không? Có thể khiến nam nhân vì nàng thần hồn điên đảo, chỉ hần vạn lượng hoàng kim, còn các tỷ muội khác sinh lòng đỏ kị?

Thượng Quan Ngự Phong vô cùng tò mò, hần nhìn xung quanh, quyết định thừa dịp đêm nay phải nhìn được phong thái của mỹ nhân!

Bắt quả, hần cũng không phải là đặc biệt tới tầm hoa vấn liễu(đi tán gái) , hơn nữa trên người đang bị thương, cho nên chỉ có thể nghĩ biện pháp vụng trộm lên vào khuê phòng Thủy Vũ Nương.

“Mầu Đơn sớm là tàn hoa bại liễu, trong mắt Điền ma ma đã sớm không còn đáng giá tiền, bởi vì khách nhân chán ghét Mầu Đơn rồi, tân hóa(hàng mới) vừa đến, nam nhân đương nhiên sẽ như ong vỡ tổ tranh nhau đoạt lấy.” Một vị nữ tử chanh chua khác lên tiếng nhận xét.

Mầu Đơn nghe vậy nổi giận đùng đùng nhảy dựng lên, tiếng nói cũng không tự chủ đề cao giọng “Ngươi nói vậy, sẽ có một ngày ta xé nát cái miệng người!”

Thượng Quan Ngự Phong rút cuộc nghe không nổi, hơn nữa thân mình hần cao lớn như vậy, tránh ở chỗ hẹp này quả rất khó chịu, lắc mình một cái, bằng tốc độ nhanh nhất tung mình lên bên trong gác—

Ngẩng đầu nhìn tám biển treo bên trên — Vũ Nương lâu.

Dưới ánh trăng tịch liêu, “Vũ Nương lâu” lóe ra quang mang vi lượng, tiếng tỷ bà tựa như thanh âm từ thiên nhiên uyển chuyển hàm xúc động lòng người, hợp tấu ra làn điệu leng keng thùng thùng tuyệt êm tai.

Thượng Quan Ngự Phong say mê trong tiếng nhạc, vì thế hần không một tiếng động phi vào cửa sổ “Vũ Nương lâu”, thân thủ thoăn thoắt lạc vào bên trong màn trúc.

Trong phòng có một cái bàn thấp, mặt đất có bốn cái bồ đoàn, trên tường treo bốn bức tranh chữ.

Bên dưới bức tranh có một nữ tử mi mục như vẽ, xinh đẹp lạ thường.

Nàng mặc bộ đầm tử nghệ bình thường, bàn tay mềm mại gảy dây đàn, yêu kiều ngậm xướng.

Tuyệt thế mỹ mạo hiếm thấy như vậy, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Nàng chính là người gần đây luôn bị bọn tử muội trong Thủy Yên các coi là cái gai trong mắt, hoa khôi điểm áp quần phượng — Thủy Vũ Nương.

Trên đôi vai mảnh khảnh là suối tóc dài mềm mại, nàng mặc tử nghê (bộ áo màu tím) mỏng như cánh ve, tư thái tao nhã ôm lấy cây tỳ bà, ngồi trên bỏ đoàn, đầu ngón tay thon dài nhu nhược gảy dây đàn, miệng ngâm nga thanh âm yêu kiều tươi mát tựa như âm thanh của thiên nhiên.

Thủy Vũ Nương cảnh giác cao độ phát hiện có người xâm nhập phòng nàng, tiếng đàn tỳ bà đột ngột dừng lại, giai điệu nhẹ nhàng biến mất, đầu ngón tay đồng thời bị cửa phải, tơ máu đỏ tươi từ trong da thịt trào ra.

Tiểu Nhạn Tử phản ứng nhanh nhẹn nhảy dwn người lên, che ở trước mặt tiểu thư, nâng cái cằm nhỏ không khách khí chất vấn:

“Ngươi là ai?”

Thủy Vũ Nương thấy người tới là một nam tử tuấn lãng, tướng mạo đường hoàng, ăn mặc lại cực kỳ giống người trong giang hồ, hơn nữa một thân hắc y càng khiến người ta kinh sợ, nhưng mà, khi hắn dùng con ngươi đen thẳm thúy không chớp mắt nhìn nàng, lòng nàng bỗng rung động.

Hắn không chỉ có một đôi mắt sắc bén nóng cháy, cơ thể hắn còn phát ra khí thế bất phàm lay động trái tim vốn bình lặng của nàng.

Vừa trộm ngắm một cái, Thủy Vũ Nương đã mặt đỏ tai nóng, thẹn thùng muốn trốn chạy.

Thủy Vũ Nương hốt hoảng lui về sau cho đến khi lưng chạm vào cây cột, thế này mới bối rối cúi đầu.

Ở Thủy Yên các, nàng gặp qua không ít nam nhân, nhưng chưa từng thấy nam tử nào xuất sắc như hắn, đôi mắt hắn nhìn lãnh khốc cho nên không giống loại nam nhân không an phận khắp nơi làm bấy, mà là tràn đầy Hạo Nhiên Chính Khí hào quang cơ trí.

Hắn tướng mạo tuấn tú, ngũ quan đoan chính, anh tuấn trẻ tuổi, thân hình rắn chắc có làn da màu đồng cổ, lại còn rất cao lớn.

Nam tử đẹp như vậy.....

Thủy Vũ Nương không dám nhìn thẳng hắn, mới vừa rồi liếc mắt một cái, tim nàng đã vì hắn mà chậm một nhịp, nếu nhìn đến lần thứ hai, chỉ sợ tim nàng bối rối lung tung mà nhảy ra mất.

Huống hồ Thủy Vũ Nương cũng không dám yêu cầu cuộc sống hoa lệ, mấy ngày nay, nàng chôn thân ở bên trong khốn cảnh nước sôi lửa bỏng, trái lại còn trở thành hoa khôi, bề ngoài nàng ra vẻ chấp nhận, nhưng nội tâm tuyệt không nguyện ý khuất phục để vận mệnh treo cột.

“Hai vị cô nương, đừng sợ, tại hạ chẳng qua muốn mượn nơi của các ngươi trốn một lát.” Thượng Quan Ngự Phong trấn an các nàng.

Thấy Thủy Vũ Nương mỉm cười tự nhiên, khi nhíu mi trông thật đáng thương, Thượng Quan Ngự Phong không tự giác nổi lên lòng thương xót với nàng.

Chính là tiểu nha đầu bên cạnh Thủy Vũ Nương kia rất tinh quái, hai tay chống thắt lưng, bộ dáng hung hăng hại hắn muốn cười nhưng không dám, đành cố nhịn.

“Ăn cắp?” Thủy Vũ Nương chau đôi mày liễu.

“Vũ Nương lâu của chúng ta không phải nơi người nói muốn đến là đến đâu, người mau đi đi.” Tiểu Nhạn Tử không cần biết mục đích hắn tới, chỉ biết một đại nam nhân xông loạn vào phòng khuê nữ thì chính là người xấu rồi.

“Tiểu Nhạn Tử, chớ có vô lễ. Đi lấy ít bánh tiếp đãi vị công tử này.” Thủy Vũ Nương giật nhẹ cặp váy phía sau nàng, nhẹ giọng trách cứ.

“Tiểu thư.....” Tiểu Nhạn Tử bất mãn lên tiếng.

“Đi đi! Đừng nói lung tung.” Thủy Vũ Nương thúc giục tỳ nữ.

Tiểu Nhạn Tử thế này mới tâm không cam lòng tình không muốn đi lấy điểm tâm.

“Cô nương, ta bị cừu địch đuổi giết từ ngoài thành Lạc Dương đến tận đây, bắt đắc dĩ mới phải trốn vào Thủy Yên các, cô nương hẳn là sẽ không mật báo đi?” Thượng Quan Ngự Phong cười gian.

Hắn bình tĩnh nhìn Thủy Vũ Nương, vóc dáng nàng mềm mại quyến rũ, vô luận giọng tay hay nhấc chân đều có thể câu dẫn hồn người, khẩu nhân tâm

huyền, Thượng Quan Ngự Phong xem chút thì khuyên đảo.

“Ngươi..... Vì sao bị đuổi giết?” Thủy Vũ Nương lén lút giương mắt đánh giá hắn.

Thượng Quan Ngự Phong nhếch khóe miệng thành một đường cong hấp dẫn, lập tức lấy bảo ngọc vô giá trong lòng ngực ra ...

“Còn không phải là vì ‘Ngọc Linh Lung’ này. Cô nương, các này có tên ‘Vũ Nương lâu’, nói vậy nàng chính là Thủy Vũ Nương?” Hắn đột nhiên chuyển đề tài.

“Làm sao ngươi.....” Gương mặt tuấn mỹ tươi cười lại lần nữa làm Thủy Vũ Nương tim đập thình thịch.

Da thịt trắng nõn của nàng như được phủ một lớp son, hồng thành một mảnh, e thẹn không biết nói gì.

Thượng Quan Ngự Phong thấy vậy không khỏi tâm sinh thương tiếc, một cổ trêu mến muốn che chở trước nay chưa từng có bắt giặc này lên trong nội tâm hắn, khiến cho lòng ngực hắn bỗng chốc cảm thấy ấm áp thoải mái lạ thường.

“Tại hạ Thượng Quan Ngự Phong, danh xưng hoa khôi quả nhiên danh bất hư truyền, nàng kiều mỹ động lòng người, xinh đẹp không gì sánh bằng.”
Thượng Quan Ngự Phong tán thưởng, bất quá cái khiến hắn kinh ngạc nhất chính là ý niệm bảo hộ nàng xuất hiện trong đầu hắn.

“Thượng Quan công tử.....” Thủy Vũ Nương nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Tầm mắt vừa chuyển liền thấy cánh tay hắn máu chảy ròng ròng, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt, nhãn đôi mày liễu lại... .

“Ngươi..... Ngươi bị thương.” Nàng lo lắng nhìn miệng vết thương đang thấm đẫm đóa máu.

Thượng Quan Ngự Phong nhìn cánh tay mình, máu ra ướt cả ống tay áo, nhưng hắn không những không kêu đau mà còn nở nụ cười, cứ như dòng máu ấy không phải chảy ra từ thân thể hắn. =.=

“Vết thương nhỏ, không sao đâu.” Hắn khẽ cười trấn an nàng.

Lập tức hắn giờ trường kiếm trong tay, cắt một mảnh vải, sau đó dùng răng nanh cắn miếng vải đó tách rời khỏi áo quần mấy vòng lên chỗ bị thương, không muốn để nàng bị kinh hách.

Nhưng nếu thực không đau, hắn vì sao mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng đâu?

“Ngươi đừng làm mạnh, băng bó bằng cách này rất dễ bị nhiễm trùng, ta đi lấy thuốc cho ngươi.” Thủy Vũ Nương vội vàng mở ngăn tủ lấy cái bình tròn tròn bên trong ra.

Ngón tay mảnh khảnh thật cẩn thận bôi ống tay áo cho hắn, sau đó xoa thuốc, rồi mới bịt lại vết thương.

Hắn lặng lẽ ngắm nhìn nàng, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Cảm tạ cô nương, nàng hôm nay ra tay cứu ta, ngày sau ta chắc chắn báo đáp, nơi này không tiện ở lâu, tại hạ có việc gấp phải đi trước, đành cáo từ, Ngọc Linh Lung này nhờ nàng bảo quản giúp ta, ba ngày sau, ta sẽ quay lại lấy.” Thượng Quan Ngự Phong cảm kích nói, tin tưởng đem bảo vật vô giá giao cho nàng.

“Không! Vật quý này ta không thể...” Thủy Vũ Nương vội vàng từ chối, nàng sợ không cẩn thận làm mất sẽ không biết lấy gì ra mà trả cho người ta.

Thượng Quan Ngự Phong không thêm quan tâm nàng kháng nghị, đem Ngọc Linh Lung đặt vào lòng bàn tay nàng rồi nhảy qua cửa sổ.

“Trách ta lần này bảo tiêu không chu đáo, để cho người ta phát hiện hành tung, ta lo lần này ra ngoài bị đuổi giết, may mắn thì không chết, vạn nhất bất hạnh phơi thây dưới lưỡi đao của kẻ thù, Ngọc Linh Lung này chắc chắn bị đoạt lại. Như vậy chẳng phải uổng phí công sức của ta sao, cô nương, mọi chuyện nhờ nàng, tại hạ xin cáo từ!”

Nói xong, thân ảnh cường tráng của Thượng Quan Ngự Phong biến mất, để lại Thủy Vũ Nương với khuôn mặt mờ mịt nhìn theo.

~~~

Thượng Quan Ngự Phong trở về “Thượng Quan tiêu cục”, mẫu thân Lí thị liền khẩn trương hề hề đau lòng nhĩ tử ngày đêm bên ngoài, vội vàng ăn cần hỏi han, ra lệnh cho người hầu đem nước ô mai ướp lạnh đến cho nhĩ tử uống.

“Phong nhĩ, có biết nương hạo lo lắng cho an nguy của ngươi a!” Lí thị quan tâm nhìn nhĩ tử, giờ ống tay áo lên, thật cẩn thận lau đi mồ hôi trên trán hắn.

“Nương không cần lo lắng, xem ta không phải bình an trở về hay sao?” Thượng Quan Ngự Phong tuy có chút mệt mỏi, nhưng vẫn nhẫn nại an ủi mẫu thân.

Hắn phui đi tro bụi trên người rồi nói.

“Phong nhi, nếu không phải nương già rồi, nếu không phải cha con đoản mệnh, bỏ lại mẫu tử ta tự sinh tự diệt, tiêu cực của chúng ta đâu đến nỗi một mình con chống đỡ.” Lí thị thở dài, hận không thể cái lão hoàn đồng, trợ giúp cho nhi tử.

“Nương, đây là chuyện con nên làm, nương không cần trách cứ mình như thế.”

Thượng Quan Ngự Phong vốn yêu thích liêu lĩnh cho nên dù gặp phải bất cứ tình huống nào vẫn không nao núng.

Thượng Quan Ngự Phong là con một, từ nhỏ được cha mẹ yêu thương, mà sau khi cha qua đời, Lí thị thành quả phụ, Thượng Quan Ngự Phong lo lắng nương thương tâm đoạn trường, cố ý muốn nương nghỉ ngơi sống vui vẻ, còn bản thân đi chống đỡ tiêu cực, mọi người còn cho rằng Thượng Quan Ngự Phong quá non yếu, nhận định hẳn căn bản không làm nổi, chỉ biết phá phách mà không tin tưởng hẳn.

Không thể ngờ chưa tới năm năm, chuyện làm ăn ở tiêu cực ngày càng phát đạt, khách nhân tới cửa người người tán dương Thượng Quan Ngự Phong bề ngoài cường ngạnh, hành sự lớn mật, không giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, luôn đem tiêu vật bình an đến nơi cần đến, lâu dần, người ủy thác tự nhiên cũng tin cậy hẳn từ đáy lòng.

Thượng Quan Ngự Phong từ đó về sau thanh danh lan truyền rộng rãi, danh dương tứ hải, vì thế mặc kệ tiêu vật lớn hay nhỏ, mặc kệ nện xuống bao nhiêu ngân lượng, những người ủy thác luôn chỉ định Thượng Quan Ngự Phong bảo hộ cho bọn họ.

“Ai! Nương nếu có thể trẻ lại mười tuổi thì thật tốt! Nương thực không muốn cứ mỗi lần người bước ra khỏi cửa là bắt đầu lo lắng cho an nguy của người, luôn đứng ở cửa tiêu cực ngóng trông thân ảnh của người xuất hiện, mong người có thể sớm một chút bình yên trở về.” Lí thị than thở.

“Nương, nương đã lo quá nhiều rồi.”

“Không phải ta lo nhiều, mà là ta thật sự già đi, không ổn thôi! Thượng Quan gia như thế nào đến đời chúng ta lại thành đơn truyền, ta nếu sinh thêm vài đứa, người đâu cần vất vả như vậy.”

“Nương! Người — ai!” Thượng Quan Ngự Phong thật sự không biết nên nói gì, “Tam đại Thượng Quan gia tất cả đều là tiêu sư lừng lẫy nổi danh, ngay cả cha hẳn cũng không ngoại lệ, ta sao có thể làm mất mặt cha, không kể thừa đại vị của cha, tiếp tục đem nó phát triển lớn mạnh đâu? Sáng mai còn phải đi tiếp một chuyến, ta đi trước, có chuyện gì chúng ta sáng mai nói sau! Nương cũng sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Nói xong, Thượng Quan Ngự Phong liền đi tới phòng tắm, tháo thắt lưng, cởi ra bộ y phục màu đen, lười biếng nửa nằm nửa ngồi trong bồn tắm ấm nóng, động tác thong thả tẩy rửa thân mình.

Mỗi một vừa mới nhắm hai mắt, Thượng Quan Ngự Phong lập tức suy nghĩ linh tính.

Một chút bóng hình xinh đẹp bất chợt nổi lên trong tâm trí.(S : Em luôn ở trong tâm trí anh=]]]] ... bổ sung : The men)

Hắn vốn sớm có ý niệm quyết định cả đời đơn thân trong đầu, có điều hôm nay bước vào Thủy Yên các gặp mặt Thủy Vũ Nương, không biết vì sao, tâm hắn lại bất khả tự nghị nhắc lên một trận rung động cùng quyến luyến trước nay chưa từng có, kinh ngạc không hiểu bản thân lại mãnh liệt suy nghĩ muốn có được nàng.

Lúc trước, chưa có nữ tử nào khiến hắn lo lắng, hay sinh dục vọng muốn che chở bảo vệ, cho tới bây giờ vốn không có một nữ nhân nào có thể gây cho hắn cảm giác kịch liệt như vậy, không ngờ Thủy Vũ Nương lại dễ dàng khuấy động tim hắn.

Nàng dường như có một loại ma lực vô hình, nhất là khi nàng yên lặng không nói gì dùng đôi mắt đẹp sáng lạn như sao nhìn hắn, hắn cảm giác chính mình như đỉnh chỉ hồ hấp.

Nàng làm cho hắn nổi lên một loại xúc động quái dị, đó là muốn thú nàng về nhà, bởi vì khi hắn nghĩ ra cảnh tượng nàng ở Thủy Yên các bị nam nhân khiêu khích, hắn liền sinh lòng đố kỵ ghen ghét, không thể chịu nổi.

Rất khó hiểu nha !

Thật hy vọng thời gian ba ngày trôi nhanh, hắn đang nóng lòng muốn gặp lại nàng rồi...

~~~

“Tiểu thư, xem ra người đã chấp nhận, làm hoa khôi là cái dạng tư vị gì đâu?” Tiểu Nhạn Tử một mặt châm trà, một mặt tò mò hỏi Thủy Vũ Nương có chút dăm chiêu.

Thủy Vũ Nương cười khở lắc đầu, đứng dậy rời khỏi bô đoàn, đi đến bên tường, bàn tay bé nhỏ trắng nõn thuận thế lấy xuống cây tỳ bà, khẽ gảy một cái, tấu lên một vài tiếng nhạc.

“Không phải ta chấp nhận, mà là ta đã thông suốt, ta nếu không tuân theo, làm sao có được những ngày tháng yên bình đây?”

“Nói cũng đúng, Ai! Đều do đám nam nhân phong lưu.”

“Trên cơ bản, nam nhân ra vào Thủy Yên các chỉ có ba loại, ở trong mắt ta, quan khách gần như cũng chỉ có thể chia làm ba loại.”

“Nga?” Tiểu Nhạn Tử tò mò, vội vàng truy vấn, “Vậy kết quả là.....”

“Có một loại là bà hình , làm việc lè mề, lại mang điểm nhi khí âm nhu, bề ngoài, hần làm như tam cô lục bà thích chõ mũi vào chuyện người khác, trên thực tế, hần rất keo kiệt , ra ngoài tìm hoa cũng luyến tiếc ngân lượng, luôn thích ăn vụng đậu hũ, thường nhân cơ hội cọ qua cọ lại đúi chúng ta, tóm lại, tâm địa là không tốt, nói dung mạo như Quan Âm, tâm lại là rắn rết để hình dung bọn họ, thật sự là nửa điểm cũng không sai.” Thủy Vũ Nương thân thể mềm mại đánh tỳ bà, một bên chậm chậm đáp.

“Oa! Loại nam nhân này thật sự là xấu xí. Tiểu thư, người ứng phó với loại khách này như thế nào?” Tiểu Nhạn Tử đang nghĩ tiểu Đậu Tử không biết có phải hay không thuộc loại hình nam nhân này, nàng rất thích hần nha!

Ứng phó với loại người này, Thủy Vũ Nương sớm nắm rõ : “Loại khách nhân này kỳ thật nhất gan , sợ gây chuyện, muốn ăn đậu hũ lại sợ bị đậu hũ làm nghẹn, muốn chơi với lửa nhưng lại sợ bị thương, phương pháp tốt nhất đối phó bọn họ đó là dùng nhiệt tình như hóa mị, càng nhiệt tình hần càng không dám lấn tới.”

“Tiểu thư, còn loại thứ hai đâu?”

“Thứ hai là dục hình , phàm là nữ nhân, không quản người đó bộ dạng là tròn hay méo, bọn họ giống con trùng hút máu bám chặt lên người, chơi đùa xong thì biến mất , đi tìm một đóa hoa khác , chán thì vứt ven đường, không để lại dấu vết gì.”

“Nam nhân này kém cỏi! Cách ứng phó thì sao?” Tiểu Nhạn Tử khí đỏ đỏ chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Ứng phó với loại khách nhân không hiểu cái gì tên là lạt mềm buộc chặt, như gần như xa này, vậy thì cứ cho hần làm đến cuối cùng, kết quả vẫn là đậu hũ không ăn được, cố ý làm mất khẩu vị của hần.” Thủy Vũ Nương khi nói đến người này, liền cười rất vui vẻ.

“Tiểu thư, người thật là xấu nha!” Tiểu Nhạn Tử cũng ha ha cười không ngừng “Còn một loại cuối cùng nha ?”

“Cuối cùng là hình nam nhân, từ khi khai thiên lập địa tới nay, đại nam nhân sùng nịch tiểu nữ nhân là không thay đổi, hần bá đạo , tàn nhẫn , dục vọng chiếm giữ rất mãnh liệt, cái gì sùng thê không bằng sùng thiếp, căn bản không có khả năng phát sinh ở trên người bọn họ, bởi vì loại nam nhân này trọng nghĩa, trọng tình, hoa đại vĩnh viễn không sánh bằng hoa nhà.”

“Loại khách quan này thật không tồi nha! Cũng có biện pháp ứng phó sao?”

“Ứng phó loại hình nam nhân này, cần phải biểu hiện ra bộ dáng tiểu nữ nhân, hơn nữa sử dụng tất cả các chiêu thức để làm nũng với hần. Chỉ cần chút ủy khuất nhỏ phối hợp rơi nước mắt nhanh chóng; Lý tính thì thao thao bất tuyệt , tranh luận kịch liệt; Cảm tính thì phải hiểu được như thế nào mới làm thỏa mãn tâm tính đại nam nhân bọn hần.”

“Tiểu thư thật lợi hại!” Tiểu Nhạn Tử bội phục nhìn nàng “Trách không được người hội trở thành hoa khôi của các chúng ta, nguyên lai người hiểu được ‘Cầm lang thuật’ a!”

“Tiểu Nhạn Tử, người càng lúc càng thích cười.” Thủy Vũ Nương chưa xót cười cười.

Nàng sống trong hoàn cảnh này, sớm thấy rõ toàn bộ chân diện mục của nam nhân, mà cũng chính hoàn cảnh này khiến nàng mất đi toàn bộ hy vọng đối với tương lai chính mình.

“Kia không biết..... Thượng Quan công tử là thuộc loại đâu?” Tiểu Nhạn Tử ái muội nhìn Thủy Vũ Nương.

“Ta..... Ta sao biết!” Thủy Vũ Nương mặt đỏ hồng, ôm tỳ bà ngồi vào giường.

Nàng lấy ra “Ngọc Linh Lung” hoàn mỹ không tỳ vết từ bên dưới chiếc gối đầu.

Ngón tay ngọc dài nhẹ nhàng vỗ về “Ngọc Linh Lung” chơi đùa , Thủy Vũ Nương nhìn viên ngọc mà ngẩn người...

“Ai, ba ngày , hần đáp ứng ta ba ngày sau sẽ quay lại lấy , vì sao đã qua giờ tỵ, còn chưa thấy bóng dáng hần đâu?” Thủy Vũ Nương lẩm bẩm.

Tiểu Nhạn Tử liền hỏi, “Tiểu thư, người làm sao vậy? Ba ngày nay ăn không ngon , ngồi cũng không yên .”

“Ta là rất sợ lời hần nói thành hiện thực, nếu một ngày hần phơi thây dưới lưỡi đao của địch.” Thủy Vũ Nương lo lắng đáp.

“Ta xem a, tên kia khẳng định trở thành vong hồn rồi.”

Đang trầm tư , bỗngưng một đạo bóng đen lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai từ cửa sổ nhảy vào, Thủy Vũ Nương kinh hi ngẩn đầu, vừa thấy Thượng Quan Ngự Phong tuần lã xuất chúng, nàng cơ hồ hi cực mà khóc.

“Thượng Quan công tử, may mắn người bình an vô sự, ta.....” Nàng dùng tay nhỏ bé che miệng lại, sợ bị hần nhìn ra suy nghĩ trong lòng, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

“Nàng làm sao vậy? Như thế nào không nói tiếp đi?” Thượng Quan Ngự Phong thấy mặt nàng đỏ bừng, trong lòng cực kỳ thích thú.

Không thể chối cãi, hẳn khẳng định một chuyện, đó là — nàng đã nắm chặt tâm hần rồi, không phải vì dung nhan xinh đẹp, mà là khí chất nhu nhược khiến nam nhân ai cũng muốn nuông chiều bảo vệ của nàng.

“Tiểu thư nhà ta bị bệnh tương tư, mấy ngày gần đây cứ ngồi thơ thẩn, cả ngày hôm qua còn cầu thần Phật phù hộ cho người bình an vô sự, tuy nói ba ngày chớp mắt một cái là trôi qua, nhưng tiểu thư lại lo lắng đến mức cơm nước không ngon nha!” Tiểu Nhạn Từ nhin không được xen mồm trêu chọc.

“Tiểu Nhạn Từ!” Thủy Vũ Nương mặt đỏ tai hồng trách cứ Tiểu Nhạn Từ nhiều chuyện.

Tiểu Nhạn Từ bướng bỉnh le lưỡi, nhún vai, “Hai người chậm rãi tâm sự, ta đem quần áo đi giặt đây.”

Tiểu Nhạn Từ nhìn ra tâm ý của chủ tử đối với Thượng Quan Ngự Phong, cố ý muốn tạo cơ hội cho bọn họ ở chung, nói xong liền không quay đầu lại rời đi.

“Thủy cô nương, nàng đúng như lời nha đầu kia vừa nói sao? Nàng lo lắng cho ta” Thượng Quan Ngự Phong cảm động.

Hắn cũng đâu phải không nghĩ tới chuyện sớm ngày gặp lại nàng, ba ngày qua, nỗi nhớ của hắn tuyệt không thua kém nàng, chỉ tiếc có quá nhiều chuyện cần hắn giải quyết, hắn còn suýt nữa không thoát thân được.

“Ta chỉ là lo lắng. Ai, đây là Ngọc Linh Lung người gửi ở chỗ ta, người mau cầm lại đi thôi! Ta nghĩ cái này rất quan trọng với người.” Thủy Vũ Nương vội vàng chuyển đề tài, đem Ngọc Linh Lung cẩn thận giao cho hắn, sau đó xoay người rót cho hắn một ly rượu ngon, “Uống chén rượu này cho ấm người đi!”

Gặp lại Thượng Quan Ngự Phong, Thủy Vũ Nương tim vẫn đập như sấm, mắt đẹp không tự giác phun ra hỏa diễm say đắm, sắc mặt cũng có vẻ thẹn thùng, bối rối xoay vịn nắm tay.

“Cảm ơn Thủy cô nương.” Thượng Quan Ngự Phong đem biểu tình của nàng thu hết vào đáy mắt, âm thầm yêu thích.

Hắn tiếp nhận chén rượu, không chút do dự uống cạn rồi ngậy dại nhìn thẳng nàng.

“Thủy cô nương, có thể cho ta hỏi một chuyện được không?”

Thủy Vũ Nương cảm nhận được ánh mắt hắn nóng bỏng, ngưng ngưng trốn tránh, “Công tử xin cứ nói.”

Chần chờ một lúc, hắn mới hỏi:

“Vì sao..... Vì sao nàng lại lưu lạc tới thanh lâu?”

“Này.....” Hồi tưởng lại chuyện cũ, thật sự là đầy bụng xót xa, Thủy Vũ Nương đau lòng không biết bắt đầu từ đâu.

“Ta chạm đến đến chuyện buồn của cô nương sao? Thật sự xin lỗi —” Thượng Quan Ngự Phong áy náy!

“Không!”

Từ sau khi bị bán vào đây, vận mệnh Thủy Vũ Nương liền bất hạnh, lòng nàng đã sớm chết, tìm không thấy người tri kỷ để giải bày, nay cùng Thượng Quan Ngự Phong nhất kiến như cố (mới gặp đã thân), nàng rốt cuộc kiếm chỗ không được ủy khuất trong lòng.

Lập tức không giấu diếm, nói hết những chuyện nàng như thế nào gặp sơn tặc, ngã xuống vách núi thì lại gặp phải thổ phi, rồi bị thổ phi bán vào Thủy Yên các, lại như thế nào bị tú bà dùng đòn hiểm ép buộc, đủ loại nguyên do sự việc, thân nhiên kể lại.

“Ta vốn là nha hoàn trong Tuấn vương phủ, vì đi theo Tuấn Vương gia ra ngoài biên cương, không ngờ nửa đường bị sơn tặc cướp bóc, trong tình cảnh hỗn loạn, ta bị ác tặc đẩy xuống sườn núi. Khi tỉnh lại, phát hiện lại có ba, bốn thổ phi trợn to mắt nhìn chăm chăm ta, bọn họ trói chặt ta, tính đem ta bán vào thanh lâu, ta liều chết không theo, nhưng với sức lực của ta há có thể địch nổi ba, bốn tên nam nhân to lớn sao, bọn họ đem ta tống vào kiệu, ta liều mình phản kháng nhưng vô ích, sau đó bọn họ đánh ta bất tỉnh, đến lúc tỉnh lại, ta đã thấy mình ở Thủy Yên các”

Thủy Vũ Nương xúc động thay chính mình, không kìm nén nổi mà anh anh khóc nức nở, nàng lấy tay chà lau nước mắt không ngừng tuôn trên mặt, thanh thanh yết hầu mới nói tiếp:

“Ban đầu, Điền ma ma bắt ép ta tiếp khách, ta không thuận theo, nàng liền sai người dùng chùy thủ đâm vào da thịt ta, còn cho bỏ muối lên miệng vết thương, cảm giác đó..... thật sự rất đau đớn, ta đang tính chết đi cho xong. Điền ma ma thấy không lay chuyển nổi ta, đành phải đáp ứng cho ta bán nghệ không bán thân. Ở Thủy Yên các, ta có ăn có uống, còn có xiêm y xinh đẹp mặc, Điền ma ma đối đãi cũng tốt lắm, không dám bạc đãi ta, bề ngoài ta cái gì cũng không thiếu, thực chất là thiếu tự do, ta chỗ nào cũng không thể đi, chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong này, khi cần, ta sẽ đi ra ngoài chơi tỷ bà, mua vui cho khách, cuộc sống của ta..... kỳ thật rất thoải mái.”

Thượng Quan Ngự Phong im lặng lắng nghe nàng tâm sự, đau lòng cau đôi mày kiếm.

“Nàng cần gì gạt ta, ta biết nàng muốn tự do. Vậy..... nếu chuộc nàng, cần bao nhiêu ngân lượng?”

“Thượng Quan công tử.....” Thủy Vũ Nương kinh ngạc nhìn hắn, “Điền ma ma chắc chắn sẽ dờ công phu sư tử ngoạn, người buông tha ý niệm ngốc

nghech này trong đầu đi!”

“Nàng không cần lo lắng, ta sẽ thương lượng với Diên ma ma chuộc thân cho nàng.” Thượng Quan Ngự Phong một khi đã quyết, ai cũng không thay đổi được hẳn.

Hắn cũng không hiểu được vì sao chính mình một mực thăm nghĩ cứu Thủy Vũ Nương thoát khỏi hỏa ngục, nhưng cứ nghĩ nàng phải bồi các nam nhân khác uống rượu, cười đùa với bọn họ, hắn liền thấy khó chịu.

“Thượng Quan công tử.....” Có lẽ Thủy Vũ Nương sớm ngán ngẩm cuộc sống như vậy, nhưng nếu nàng rời khỏi nơi này, sẽ phải đối mặt với bao nhiêu con mắt khinh thường đây? Thủy Vũ Nương không dám nghĩ nhiều.

“Nếu nàng lo lắng về chỗ ở.....” Thượng Quan Ngự Phong chần chờ một lát, cố lấy dũng khí biểu lộ tâm ý: “Nếu nàng không chê ta bề ngoài cùng thân thể bình thường..... Ta năm nay hai mươi lăm tuổi, vẫn chưa yên bề gia thất..... Bởi vậy, ta muốn thú nàng làm thê tử, không biết ý nàng ra sao?”

“Không được! Ta chỉ là nữ tử thanh lâu, sao xứng đôi với người đâu? Huống hồ chúng ta mới quen không lâu, người.....” Thủy Vũ Nương khắp nơi vui sướng, lần đầu tiên nhìn thấy hắn nàng đã có cảm giác tim đập chân run, nàng không khỏi mừng thầm cảm ơn nguyệt lão.

“Có người thành thân còn chưa biết mặt đối phương, chúng ta được tính là may mắn chẳng.” Thượng Quan Ngự Phong nghe vậy bèn cười tiêu sái.

“Nhưng là thân phận của ta..... Tuy rằng ta vẫn là hoàn vách tường chi khu, nhưng..... người nếu thú ta, chắc chắn sẽ có nhiều thị phi, này..... Làm sao có thể ngăn cản miệng lưỡi người ngoài?” Thủy Vũ Nương xấu hổ nhìn hắn.

Hắn lắc đầu cười, nhu tình mật ý đáp:

“Nàng không cần để ý tới người ngoài nói gì, chiếu cố nàng cả đời là do ta cam tâm tình nguyện, huống chi nàng bán nghệ không bán thân, ta như thế nào ghét bỏ nàng đâu? Có ai khinh thường nàng? Nàng thiện lương thông minh, nếu có thể sống mãi bên cạnh ta, vậy thì ngày nào ta cũng sẽ khoái hạt như thần tiên thôi.”

“Ta.....” Thủy Vũ Nương thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến không thể đỡ hơn....

“Một lời đã định...?” Thượng Quan Ngự Phong thâm tình nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thủy Vũ Nương cảm động, sống mũi cay cay, hai đầu gối trượt xuống, kích động rung rung nước mắt:

“Cám ơn công tử cứu mạng, đại ân đại đức của người, tiện thiếp cả đời cũng không quên.”

Thượng Quan Ngự Phong vội vàng nâng nàng đứng dậy, thấy nàng phấn má tuôn hai hàng lệ, đau lòng đưa tay quệt đi giọt nước mắt của nàng, ôn nhu ngắm nhìn nàng, không do dự đáp:

“Đừng khóc, đừng khóc! Ta đời này trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nữ nhân khóc, thấy nàng khóc ta liền bối rối, ta đâu có ý làm nàng khóc, aizzz! Ta nhắc tay đầu hàng, nàng nhanh ngừng khóc nha. Kỳ thật ta còn phải mừng rỡ khi có thể thành thân với nữ tử xinh đẹp! Nàng lại cảm ơn ta sẽ làm ta tổn thọ mất, biết không?”

“Công tử thật tốt.” Thủy Vũ Nương vui mừng gạt cái đầu nhỏ, hai gò má nổi lên màu đỏ ửng ngượng ngùng, càng nhìn càng có vẻ kiều mỵ động lòng người.

Thượng Quan Ngự Phong yêu thương ngắm nàng, “Như vậy tốt lắm, mọi chuyện sau này đã có ta thay nàng gánh vác, nàng buồn, lòng ta đau, nàng vui vẻ, ta tự nhiên cũng vui mừng theo.”

“Nhưng.....” Thủy Vũ Nương chần chờ, không muốn tăng thêm gánh nặng cho hắn.

“Nhưng sao?”

“Ta là nữ tử thanh lâu, sao có thể làm chính thất của người, trừ phi người muốn ta làm lẽ, nạp ta làm thiếp, ngày sau người nếu gặp nữ tử người yêu, hãy thú nàng làm thê! Mà ta tất nhiên sẽ cố gắng làm một tức phụ ngoan, báo đáp mẫu thân của người đã vất vả mang thai mười tháng, sinh ra một nam nhân tình thâm nghĩa trọng với ta.” Thủy Vũ Nương bởi vì cảm thấy có chút tự ti mà không dám trèo cao.

Huống chi hấn bỏ tiền cứu vớt cuộc đời nàng đã là chuyện vô cùng tốt, nàng sao có thể để hấn không ngóc đầu dậy nổi với người ngoài đây?

“Không! Ta không thể để nàng ủy khuất như vậy.”

Thượng Quan Ngự Phong hành sự luôn quang minh lỗi lạc, hấn không muốn Thủy Vũ Nương phải khổ sở, nếu không hấn cần gì bỏ ngân lượng ra chuộc thân cho nàng?

“Ngươi nếu thú ta, tất phải chấp nhận hết mọi người chỉ trích, ân tình của ngươi ta còn chưa báo đáp, chẳng lẽ còn định tăng thêm gánh nặng cho ngươi sao? Nương nhi nếu có thể làm thiếp, có thể nấu nướng quét dọn cho công tử, Nương nhi liền cảm thấy thỏa mãn lắm rồi!” Thủy Vũ Nương thái độ kiên quyết.

“Nấu nướng quét dọn? Không! Trong phủ có nha hoàn, việc này không cần nàng phải nhọc thân.”

“Ngươi nếu không chịu đáp ứng yêu cầu của ta, ta tình nguyện chết già ở chỗ này, chứ không nguyện cho ngươi chuộc đi.”

“Nàng—”

“Chỉ làm thiếp, không làm thê.”

Nhìn nàng chăm chăm, Thượng Quan Ngự Phong con ngươi đen chớp động ẩn chứa tia phức tạp.

“Hảo!” Thượng Quan Ngự Phong thấy nàng cứ khăng khăng cố chấp, đành phải đáp ứng, “Tất nhiên nàng cam tâm ủy khuất làm thiếp cho ta, ta Thượng Quan Ngự Phong nếu còn thú thêm nương tử sẽ không bằng trư cẩu.”

“Ngươi sao lại nói vậy!” Thủy Vũ Nương đau lòng trách móc.

“Lòng ta đã quyết.” Thượng Quan Ngự Phong ngăn cản nàng nói thêm, “Nàng có nhớ người thân của mình không?”

“Ta.....” Thủy Vũ Nương mơ ước nhìn hấn, “Ta rất nhớ người trong Tuấn vương phủ! Cầu thần khẩn phật rất mong có một ngày được gặp lại bọn họ, nhất là Hoa Diệp Nhi.....”

“Hoa Diệp Nhi?” Thượng Quan Ngự Phong nhíu mày rậm.

“Nàng là hảo bằng hữu của ta, khuyết điểm duy nhất của nàng chính là nhu nhược, luôn ngoan ngoãn phục tùng, nhẫn nhục chịu đựng, ta bây giờ đang lo lắng Diệp Nhi sẽ bị người trong phủ khi dễ.”

Trước kia Diệp Nhi luôn có nàng che chở, chiếu cố, nay nàng không còn bên cạnh, Diệp Nhi không rõ ra sao rồi? Không biết đã có đừng khí thổ lộ tình cảm với vương gia chưa?

“Nàng an tâm, ta có thể đặc biệt cho nàng đến Tuấn vương phủ một chuyến.” Thượng Quan Ngự Phong trầm nghĩ giải quyết xong tâm sự từ tận đáy lòng cho Thủy Vũ Nương, đem hết khả năng trợ giúp nàng, bảo hộ nàng không bị người khác khi dễ.

~~~

Tiểu Nhạn Tử bung quần áo bản đi ra khỏi Thủy Yên các, xui xẻo đụng phải Mẫu Đơn. Hô một tiếng kêu đau, Tiểu Nhạn Tử vội vàng muốn rời đi, bởi vì Mẫu Đơn rất lắm mồm lắm miệng, Tiểu Nhạn Tử cực sợ cái chanh chua của nàng ta.

“Nha đầu chết tiệt kia, va vào ta cũng không thêm nói một tiếng xin lỗi! Ngươi là vội vàng muốn đi xuống hoàng tuyền sao?” Mẫu Đơn bị nha đầu hấp tấp kia chọc cho tức giận đến tím mặt.

“Mẫu Đơn cô nương, xin lỗi.” Tiểu Nhạn Tử chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội.

“Áy, nửa đêm canh ba, không đi hầu hạ chủ tử tài giỏi của ngươi, còn bung quần áo đi giặt là sao?” Mẫu Đơn đầy bụng nghi ngờ nhìn Tiểu Nhạn Tử, khẩu khí tràn ngập vị mỉa móc, nàng không tin Tiểu Nhạn Tử lại chăm chỉ như vậy.

“Bởi vì quần áo quá bẩn, ta sợ.....” Tiểu Nhạn Tử suy nghĩ lý do.

“A, ta nghĩ là do chủ tử ngươi làm chuyện mờ ám ở trong phòng không muốn để người khác biết đi? Cho nên mới cho ngươi có cơ hội nhân rồi, cùng ta đi nhìn xem thế nào mau.” Mẫu Đơn tà nghệ liếc Tiểu Nhạn Tử, cười lạnh nói, rồi nhắc chân bước về phía “Vũ Nương lâu”.

“Mẫu Đơn cô nương! Tiểu thư nhà ta đã đi ngủ, ngươi đừng đi quấy rầy nàng a!” Tiểu Nhạn Tử lo nàng ta phát hiện Thượng Quan Ngự Phong ở trong đó sẽ đi mách tội, để tránh gặp phải phiền toái không cần thiết, Tiểu Nhạn Tử đơn giản đem quần áo đặt xuống, xông lên phía trước ngăn cản đường đi của Mẫu Đơn.

“Nàng ta không cần tiếp khách ư? Sớm như vậy đã đi ngủ, ta mới không tin.” Mẫu Đơn nói xong, không kiên nhẫn đẩy Tiểu Nhạn Tử ra.

Tiểu Nhạn Tử té ngã lại bò dậy, che giấu giúp chủ tử, “Thật sự, thật sự! Mẫu Đơn cô nương nên tin tưởng ta, Tiểu Nhạn Tử không nói dối đâu.”

“Đừng dài dòng!” Mẫu Đơn vẫn cố chấp bước tiếp, dùng sức đẩy Tiểu Nhạn Tử, một mạch bước về phía Vũ Nương lầu.

Mẫu Đơn chuẩn bị bước lên cầu thang, Tiểu Nhạn Tử lại cấp tốc vọt tới trước mặt nàng, không cẩn thận đụng phải nàng một cái.

“Ai da!” Mẫu Đơn đau kêu ra tiếng.

Tiểu Nhạn Tử sanh lớn hai mắt, vội vàng đem thân mình lui ra sau, ai ngờ hành động này lại khiến nàng ta đụng cầu thang thêm.

Mẫu Đơn ngã xuống đất, đau đến nhất thời tưởng không đứng dậy nổi.

Một lúc sau, Mẫu Đơn lấy tay sờ sờ cái mông đau đớn, ai oán xuyt xoa.

Nàng đứng dậy trừng mắt Tiểu Nhạn Tử, tặng cho Tiểu Nhạn Tử một cái bạt tai.

Tiểu Nhạn Tử sợ tới mức mặt như sáp ong.

“Nha đầu chết tiệt kia! Ngươi là có ý gì? Thật to gan! Xem ra ngươi là ăn gan báo mả, dám động thủ trên đầu thái tử, đẩy ta ngã cầu thang, hôm nay ta sẽ đánh cho ngươi phải đi gặp diêm vương!”

Dứt lời, hai tay liền điên cuồng roi xuống người Tiểu Nhạn Tử, tiếng người trong Thủy Yên các ồn ào, náo nhiệt, cho nên không ai chú ý tới bọn họ...

“A — Mẫu Đơn cô nương, tha mạng a! Tiểu Nhạn Tử không phải cố ý ..... Tha mạng a —” Tiểu Nhạn Tử bị đánh cho hôn thiên ám địa, nhưng không dám phản kháng, chính là vừa trốn đông trốn tây, vừa không ngừng hét lên cầu xin tha tội.

“Nha đầu chết tiệt kia, dám chạy à, nếu vậy nhất định thăm gấp mười lần bây giờ! Mẫu Đơn ta từ nhỏ mệnh đã được định là hoa khôi (S : ối zời, hoa khôi cái này thì tự hào không, ít ra cũng phải bán nghệ không bán thân chứ, hừ), chủ tử ngươi nếu dám tranh vị trí hoa khôi của ta (Chị Nương : ta thêm), tốt nhất đừng để cho ta có cơ hội báo thù, nếu không chúng ta cứ chờ xem! Giờ ngươi rút sang một bên cho ta!” Mẫu Đơn ánh mắt toát ra hai luồng hỏa diễm, con ngươi rực cháy không chớp mắt nhìn thẳng Tiểu Nhạn Tử.

“Vâng.....” Tiểu Nhạn Tử ủy khuất anh anh khóc nước mắt.

“Hừ! Tiện nha đầu!” Mẫu Đơn đá nàng một cái rồi mới tiếp tục đi tới Vũ Nương lầu.

~ ~ ~

“Thượng Quan công tử thật tốt với Nương nhi, ân tình nặng như núi, ta thật không biết nên như thế nào báo đáp mới tốt.” Thủy Vũ Nương hai đầu gối trượt xuống, quỳ trên nền nhà cảm tạ hân.

Đối với Thượng Quan Ngự Phong “Hiệp nghĩa tâm địa”, nội tâm Thủy Vũ Nương ngổn ngang trăm mối cảm xúc, từ cảm kích đến kính yêu sùng bái, rồi chuyển sang tư tâm yêu say đắm.

Này ngũ vị tình cảm tạp trần nháy mắt cùng bùng nổ, tựa như dòng nước chảy không thể vãn hồi. Thủy Vũ Nương hạ quyết định, cho dù phải làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp hân.

Thượng Quan Ngự Phong vội vàng nâng mỹ nhân dậy “Nàng đừng thế này, đối tượng mà ta xuất thủ tương trợ chính là nương tử tương lai, sau này chúng ta cùng chiếu cố lẫn nhau, có gì phải cảm tạ.”

“Thượng Quan công tử.....” Một loại cảm giác chua xót nảy lên trong lòng, Thủy Vũ Nương sống mũi cay cay, giọt lệ trong suốt tràn ra khóe mi.

Thượng Quan Ngự Phong thấy vậy vạn phần đau lòng, không tự chủ được giơ bàn tay to thô ráp, nhẹ nhàng vuốt sọc rốn trên má nàng, ôn nhu dùng ngón tay cái lau đi nước mắt loang lổ trên mặt nàng.

Hắn kim lòng không đau vì nàng nổi lên từng trận cơn giận, cho dù ngày sau nàng có gặp việc nguy hiểm gì, bắt hắn nhảy vào lửa hắn cũng không từ.

“Đừng khóc, nàng như vậy khiến ta đau lòng.” Hai người tầm mắt giao triền, thoáng chốc đã thăng tiến thành 2 ngọn lửa.

“Thượng Quan công tử.....” Thủy Vũ Nương động tâm, đôi mắt đẹp sáng lạn như sao chạn chứa nhu tình mật ý.

“Đừng gọi công tử nữa, gọi ta Ngự Phong.” Thượng Quan Ngự Phong kéo nàng vào lòng, yêu thương mân mê chiếc cằm thon gọn của nàng.

“Ngự..... Ngự Phong.....” Thủy Vũ Nương mê loạn nhìn hắn.

“Đứng rồi, nàng kêu công tử nghe thực khách khí.” Tuấn bång chậm rãi tiến gần nàng, cùng nàng thân mật dán sát vào nhau.

“Ta sẽ dùng sinh mệnh để hồi báo ân tình của chàng.” Thủy Vũ Nương tim đập như nổi trống, má phấn đỏ tươi như hoa đào.

“Ta đã nói rồi, ta là tự nguyện, tuyệt không cần nàng báo ân.” Hắn cuồng si ngóng nhìn đôi mắt đang chạy loạn như nai con của nàng.

“Ngự Phong.....” Thân hình nóng bỏng của hắn khiến nàng bối rối.

“Nếu hồi báo , vậy loại tình cảm này chỉ là thương cảm thôi.” Lần đầu tiếp xúc đến da thịt Thủy Vũ Nương non mềm hoạt nộn, Thượng Quan Ngự Phong như bị sét đánh , từ đáy lòng xuất hiện cảm giác ấm áp tràn đầy.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên mí mắt nàng, chậm rãi nắm đôi tay ngọc, nháy mắt, Thủy Vũ Nương cả người đã dựa vào lòng hắn, hai bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên lồng ngực rắn chắc, còn đôi tay hữu lực của hắn thực tự nhiên vòng quanh cái eo nhỏ của nàng.

Sau đó, hắn cúi đầu, dễ dàng bắt giữ đôi môi anh đào ấm nóng, ôn nhu dùng lưỡi mềm nhẹ tách hai phiến môi chui vào khoang miệng ngọt ngào . (Cái này còn miêu tả là như con xà , nhưng ta lược bớt , vì cảm thấy hơi ghê, mất cả phong cảnh đi .... dị ứng vs cái con này.)

Hắn cẩn thận hôn..... Tựa như lo lắng sẽ làm đau nàng.

Thủy Vũ Nương trái tim điên cuồng nhảy trước cảm giác tê dại, ý loạn tình mê thờ hồn hèn .

Hai người hoàn toàn chìm đắm trong nhu tình của đôi phương, bốn phía cùng nhau giao triền, thăm dò hương mật trong miệng đôi phương.

Thẳng đến khi có tiếng động lớn vang lên, Thủy Vũ Nương thế này mới lấy lại tinh thần. Bối rối đẩy hắn ra, dĩ nhiên không còn kịp. Mẫu Đơn vô duyên chưa được sự đồng ý của nàng đã đẩy cửa bước vào, đôi mắt kinh ngạc nhanh chóng dừng trên người bọn họ.

“Khá lắm tiện nữ nhân! Cái gì mà bán nghệ không bán thân?! Tất cả đều là ngưi không thái chuyện ma quỷ, nhìn ngưi xem, vụng trộm tránh ở trong này gặp gỡ tình lang, trách không được nha đầu chết tiết Tiểu Nhạn Từ kia ngăn cản ta, không cho ta tới đây ! Hãy a! Thật sự là thời thế thay đổi , vật đổi sao dời a!” Mẫu Đơn giống như bắt được con chuột ăn vụng, tay áo hưng phấn kích động mà khuấy động.

“Mẫu Đơn, chúng ta không có làm gì a.....” Thủy Vũ Nương nhất thời tái nhợt.

“Không có làm gì? A! Giả bộ thanh cao .”

Mẫu Đơn lắc lư cái mông đẹp, lắc đến trước mặt Thượng Quan Ngự Phong, nhìn hắn từ trên xuống dưới, sau đó một phen đẩy Thủy Vũ Nương ra, về mặt ái muội nhử mí liếc hắn , ý đồ muốn dùng đôi mắt đẹp câu dẫn hắn. Tiếp theo đem nửa người trên nghiêng về phía hắn, dựa vào người hắn hỏi:

“Ta nói vị quan nhân tuần tú a! Sao chưa từng gặp ngưi đâu?”

Thượng Quan Ngự Phong mặt không chút thay đổi một phen nhấc tay Mẫu Đơn dùng sức quăng đi.

“Cô nương, tay ngưi thật đúng là không an phận!”

“Ai nha!” Mẫu Đơn cố ý làm cho thân mình trượt xuống dưới, mục đích là mong Thượng Quan Ngự Phong sẽ đỡ lấy nàng.(S : Ngưi mơ à)

Nhưng Thượng Quan Ngự Phong không những không đỡ, ngược lại còn nghiêng người tránh né.

Mẫu Đơn nhục nhã đứng dậy, tức đến run cả người, nàng cuồng loạn the thé gào lên:

“Ngưi đây là loại nam nhân gì a! Không hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc sao?”

Thượng Quan Ngự Phong lạnh lùng cười:“Lấy tư thái yếu đuối để tranh thủ đồng tình, muốn dụ dỗ ta, ngưi không có bản lĩnh này đâu!”

“Hai người các ngưi..... Một người tự cho là thanh cao, một người lại cuồng vọng kiêu ngạo, hành vi lại không biết điều độ...” Mẫu Đơn then quá hóa giận rít gào, bắt lấy nhược điểm của Thủy Vũ Nương mà công kích.“Ngưi làm bại hoại nghiêm trọng môn phong Thủy Yên các chúng ta,cái gì mà bán nghệ không bán thân, tất cả đều là chuyện ma quỷ râm chó, nay vụng trộm tránh ở nơi này gặp tình lang, cho nam nhân này tiện nghi không công vô ích, được! Được! Hay lắm! Ta lập tức báo cho Diên ma ma, ngưi một thân tàn hoa bại liễu, không còn giá trị cao, không thể tiếp khách !”

Tựa như sét đánh ngang tai, Thủy Vũ Nương không còn nghe thấy gì nữa , chỉ có tiếng Mẫu Đơn vang vọng trong đầu — tàn hoa bại liễu, không còn giá trị , không thể tiếp khách .....

“Mẫu Đơn, chúng ta chính là..... Chỉ là hôn một cái, liền bị ngưi trông thấy, ngưi đã nói thế tất ta không thể tránh khỏi.....” Thủy Vũ Nương biết rõ Mẫu Đơn oán hận bản thân đoạt đi khách nhân của nàng ta, nhưng là nàng chưa bao giờ từng có ý niệm tranh đấu trong đầu, khách đến thích nghe nàng ngâm xướng, nàng có năng lực cản bọn họ ư?

“Ngưi còn có mặt mũi nói nữa?!” Mẫu Đơn phe phẩy hương phiến, đi ra ngoài cửa“Các ngưi là đôi cầu nam nữ! Chờ đi, ta sẽ báo cho Diên ma ma đến giải quyết chuyện này .”

“Ta thích hắn có cái gì không đúng? Chúng ta hấp dẫn lẫn nhau thì sai ở đâu chứ? Ngưi vì cái gì mà mắng chúng ta là đôi cầu nam nữ?” Thủy Vũ Nương giận dữ , hai phiến má tuyết trắng nhuộm màu đỏ bừng.

Thượng Quan Ngự Phong lấy tay ngăn cản nàng tiếp tục nói,nhìn thân ảnh Mẫu Đơn biến mất, hắn lạnh lùng nói:

“Nàng muốn mách tội cũng tốt, đỡ phải lãng phí thời gian, ta sẽ trực tiếp cùng Diên ma ma thương lượng, thương lượng xong lập tức mang nàng đi, ta sẽ lấy thân phận lang quân của nàng, giải thích hết tất cả mọi chuyện cho Diên ma ma, bình an đem nàng mang về Thượng Quan gia.”

“Không, chàng không biết Diên ma ma, Mẫu Đơn chắc chắn sẽ đi bịa thêm chuyện, Diên ma ma có công phu sư tử ngoạm, chàng làm sao chuộc được ta?” Thủy Vũ Nương nội tâm bắt đầu nôn nóng, bất an nhìn hắn.

“Cái này nàng không cần quan tâm, nàng tin ta không?” Thượng Quan Ngự Phong con người sắc bén toát ra thần sắc vững chắc.

“Tin tưởng.” Thủy Vũ Nương cơ hồ lập tức đã bị ánh mắt tràn đầy tự tin của hắn thu phục, không hề do dự, gật đầu như giả vờ.

“Như vậy, hãy đem tâm nàng giao cho ta, ta sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này thôi.” Thượng Quan Ngự Phong gấp nguy không loạn an ủi Thủy Vũ Nương.

Rầm rập, ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, thanh âm bén nhọn rống lên như muốn đòi mạng của Diên ma ma truyền vào.

“Nương nhi a Nương nhi, uống công ta thương người như vậy, người nhưng lại cho ta bãi ô long, phi thủy lạc liễu ngoại nhân diên(nước phù sa rơi xuống ruộng người ngoài)!”

Thủy Vũ Nương thấy Diên ma ma vọt vào cửa như phát điên, nhéo lấy cổ tay nàng lắc mạnh.

“Diên ma ma, nói chuyện cần phải cẩn thận một chút.” Thượng Quan Ngự Phong không khách khí cầm tay Diên ma ma hất ra.

Diên ma ma lập tức ngã nhào về phía tường, Thủy Vũ Nương vội vàng tiến tới đỡ nàng.

“Diên ma ma.....” Thủy Vũ Nương nắm áo Diên tú bà, hai mắt lưng tròng đăm lẹ nói:“Cầu người trả tự do cho ta, Nương nhi thật sự không muốn ở lại nơi này tiếp khách, chỉ cần người trả ta tự do, Nương nhi kiếp sau dù làm trâu làm ngựa bảo đáp người cũng không từ.”

“Nương nhi, hết thấy đều có ta, đừng khóc nữa.” Thượng Quan Ngự Phong ôm Thủy Vũ Nương, nhẹ giọng an ủi.

“Cô nãi nãi à! Con mà đi, bảo Thủy Yên các của ta làm thế nào để tiếp tục sinh tồn đây?” Diên ma ma coi bọn họ như đôi uyên ương số khổ bị chia cách, còn thấp giọng kêu:“Còn có đâu! Tên phong lưu này, mau thả Nương nhi, có biết ta lỗ rất nhiều không? Muốn chuộc nàng, mười nghìn hoàng kim đâu đem ra, ta xem người là không có đủ đâu!”

“Người chẳng phải là cướp giật đấy sao!” Hai đạo mày kiếm nhếch lên, một ngọn liệt hỏa hùng hực cháy trong cơ thể, Thượng Quan Ngự Phong thịnh nộ cố ý đối nghịch càng làm Thủy Vũ Nương lo sợ.

“Ồ! Người nghĩ rằng ta và người không làm ăn sao?” Diên ma ma cố không khách khí chỉ vào chóp mũi hắn quát:“Lúc trước xây dựng Thủy Yên các đã tiêu phí của ta không ít tâm tư cùng tiền bạc, Nương nhi cũng không phải là ta nhặt về, nàng là do ta dùng bạc trắng để mua nha!”

“Mua?” Thượng Quan Ngự Phong khần cập nhãn mày,“Người ra giá đi, đem Nương nhi bán cho ta!”

“Các người như thế nào có thể đem ta trở thành hàng hóa mà buôn bán?” Thủy Vũ Nương khổ sở.

“Nương nhi.....” Thượng Quan Ngự Phong cảm thấy sâu sắc áy náy vì đầu ở mái tóc của nàng ôn nhu nỉ non,“Ta cũng không hy vọng nàng tổn thương, nhưng càng không để nàng ở lại nơi này hủy diệt tương lai.”

Nói tới tiền, Diên ma ma ánh mắt sáng lên“Nương nhi nhà ta vốn là cô nương băng thanh ngọc khiết, nay bị người đụng chạm, cái gì cũng không còn đáng giá nữa, như vậy là lỗ là bao nhiêu ngân lượng rồi nha, cái này ta có lẽ tính hết lên đầu người đi.Tuy rằng ta luyện tiếu Nương nhi rời khỏi Thủy Yên các, nhưng thôi! Đợi ta kiểm tra một chút, một vạn lượng bạc, chấp nhận hay không thì tùy người. Nếu không có, vị công tử này tốt nhất đừng chiếm tiện nghi của chúng ta, lập tức buông Nương nhi! Nếu không..... Người cũng biết, kỹ nữ bị mở bao (Dạ, là bóc tem ý à =”=), một lần cũng là làm, hai lần cũng là làm, ta có khả năng sẽ bắt nàng một ngày tiếp mười vị khách đây.”

“Người tính toán thực tỉ mỉ!” Nghe nàng khai giá trên trời, Thượng Quan Ngự Phong vẫn không hề chớp mắt một cái.

Diên ma ma cười đến cười run rẩy cả người,“Đâu có, đâu có.”

Gương mặt hắn lạnh lùng, đáy mắt hiện lên một chút chán ghét, lấy ra mấy tờ ngân phiếu trong ngực áo quẳng đến trước mặt Diên tú bà.

“Diên ma ma, đây là năm ngàn lượng, người kiểm tra đi, thuận tiện giúp Nương nhi chuẩn bị hi đồ, ta muốn thú Nương nhi vào cửa, ngày đó ta sẽ đưa nốt phần còn lại, nửa đồng cũng không thiếu cho người.”

“Thật tốt, ta đã nói rồi, ta liếc mắt một cái liền nhìn ra công tử rất hào khí!” Tiếp nhận đồng ngân phiếu dày dầy, thái độ của Diên ma ma nhất thời đại chuyển biến,“Hết thấy chúng tôi sẽ chuẩn bị tốt, chờ công tử thú Nương nhi về, xin công tử cứ yên tâm.”

Chương 4

“Phong nhi, người nói gì?! Thú một kỹ nữ về nhà?! Không thể tưởng được người muốn đi theo vết xe của cha người! Người..... Người muốn làm nương tức chết có phải hay không?”

Lí thị tựa như nghe được chuyện gì đó ghê sợ mà thất thanh kêu lên.

Bởi vì Lí thị cả đời này không thể quên phu quân chính nàng từng phản bội nàng.

Còn nhớ lúc đó là khi Thượng Quan Ngự Phong ra đời không lâu, Thượng Quan Ngạn đã mê luyến một vị nữ tử thanh lâu, vì muốn làm vui lòng giai nhân, Thượng Quan Ngạn mẫn liệt ân cần săn sóc, si mê đến mức làm người ta cảm thán hàng vạn lần, thậm chí vì nàng ta mà định hưu Lí thị.

Lí thị không chấp nhận được nhục nhã này, dù chết cũng không nguyện để phu quân hưu mình, Thượng Quan Ngạn không lay chuyển được nàng, đành phải bỏ hoàng kim chuộc thân cho nữ tử thanh lâu ấy, đem về nhà làm thiếp.

Ả hồ ly ấy ngay từ đầu đã có những toan tính bất chính, một lòng muốn tranh quyền đoạt lợi trong Thượng Quan gia, nàng ta đem hết các loại chiêu thức xấu xa, ý đồ đẩy Lý thị đi gặp diêm vương.

May mắn chuyện nàng ta ăn cắp sổ sách, thông dâm cùng Vương Lục ở trường phòng, thông đồng với hán rút đi rất nhiều ngân lượng, bị Thượng Quan Ngạn vô tình phát hiện được, lúc bấy giờ mới đuổi nàng ra khỏi cửa, nếu không, chỉ sợ Thượng Quan Ngạn đến chết cũng vẫn bị ả ta mê hoặc.

Mặc dù mọi việc đã qua, Thượng Quan Ngạn cũng đã buông tay, Lí thị vẫn không thể quên được sỉ nhục mà nữ nhân ấy gây ra cho mình, cho nên, Lí thị hận người ở thanh lâu đến tận xương tủy.

“Nương, không thể dùng gậy tre đánh nghiêng cả con thuyền ngay ngắn! Nương nhi là nữ tử thanh lâu, đúng vậy, nhưng nàng lúc trước là bị người ta bán vào đó, ở thanh lâu cũng chỉ bán nghệ không bán thân, không giống với các nữ tử khác.” Thượng Quan Ngự Phong thử bàn bạc cùng mẫu thân, không ngờ đã bao năm trôi qua, trong lòng mẫu thân hán thủy chung vẫn có ác cảm với người thanh lâu.

Tuy rằng Thượng Quan gia đến đời Thượng Quan Ngự Phong, có mỗi mình hán là người nối dõi tông đường, hơn nữa Lí thị thương con như bảo bối, yêu con hơn mạng, nhưng bảo nàng làm sao mà chấp nhận cho một nữ nhân lâu xanh làm nương tử của nhi tử đây?

“Ta chỉ biết kỹ nữ cùng hồ ly tinh chuyên mê hoặc người không có gì khác biệt!” Lí thị tuyệt không thừa nhận, này quả thực mắt mặt đến tám đời tổ tông đi.

“Nương—” Thượng Quan Ngự Phong đã hạ quyết tâm thú Thủy Vũ Nương, hán tuyệt không cho phép có người can thiệp, vì thế khuôn mặt tuần mỹ hờn giận lạnh lùng, mang theo một cỗ khí phách khiếp người.

“Ta tuyệt không cho phép một kỹ nữ không sạch sẽ tiến vào đại môn Thượng Quan gia ta, đây là sỉ nhục, làm nhục mặt tổ tiên chúng ta, ngày sau tất nhiên trở thành trò cười cho thiên hạ!” Gương mặt Lí thị cũng hạ quyết định, lập tức đem chuyện này trở thành bại nhục gia môn.

“Thành thân là chuyện của ta, nương sao phải quản người khác nghĩ thế nào! Mặc kệ bọn họ cười, người làm bạn suốt cuộc đời với ta là Nương nhi, chứ không phải tổ tiên đã qua đời, càng không phải những người láng giềng chung quanh kia.” Thượng Quan Ngự Phong trong giọng nói ẩn dấu kiên định không thay đổi.

“Bằng chứng đây này! Hành động này của người chứng tỏ công lực dụ dỗ người của đồ kỹ nữ đó rất cao!” Lí thị thương tâm bóp cổ tay, nội tâm ngổn ngang tức giận bật khóc.

Nàng một phen nước mắt nước mũi nói: “Thực uổng công ta mang thai mười tháng, đau ba ngày ba đêm mới sinh hạ được người, không ngờ hiện nay người có người trong lòng liền quên nương, muốn thú một thể tử không sạch sẽ, muốn để ta bị người khác khinh bỉ!”

“Nương! Sao nương lại nói vậy—” Thượng Quan Ngự Phong kiên quyết nhất thời bị lời nói của mẫu thân làm á khẩu.

“Không đúng sao? Lần trước nương giúp người xem mặt một cô nương, đó chính là thiên kim của Lâm phủ a! Người lại tìm mọi cách đối nghịch với ta, trôn đồng trôn tây, người không làm nương tức chết thì không cam lòng sao! Nếu không vì sao cô nương tốt không chịu, cố tình coi trọng một nữ tử lâu xanh? Để loại nữ nhân ấy tiến vào bại hoại gia môn của chúng ta, dù thế nào ta cũng không thể để chuyện xấu hổ này phát sinh ở Thượng Quan gia.”

“Thú một nữ tử thanh lâu sao có thể gọi là xấu hổ đâu?” Thượng Quan Ngự Phong tức giận kháng nghị.

“Bằng không thì gọi là gì đây? Vì nữ tử thanh lâu, người vùng tiền như rác, tranh nhau với người khác lấy lòng nàng, người đã từng nghĩ xem, nữ tử này là yêu hay họa chưa?” Có bị đánh chết, Lí thị cũng không thành toàn hi vọng này.

“Nương, mặc kệ nương đồng ý hay không đồng ý, trừ Nương nhi ra, ai ta cũng không để mắt! Ta đã quyết định rồi, Nương nhi sẽ ở cạnh ta cả đời này,

ta không thể bỏ nàng.”

Thượng Quan Ngự Phong từ trước đến nay luôn quan niệm cứ để mọi chuyện theo tự nhiên , thậm chí còn có ý niệm suốt đời đơn độc trong đầu. Không phải hẳn có ý cãi lời mẫu thân, mà là do Thủy Vũ Nương khơi dậy được dục vọng trong hắn, thế thì hẳn làm sao có thể buông tha cho nàng được?

“Phong nhi, người lại vì một nữ tử lâu xanh mà chống đối ta?!” Lí thị kinh ngạc, nhi tử của nàng vẫn luôn tận trung tận hiếu, hiện tại như thế nào.....

Lí thị trong lòng buồn bã trừng mắt nhìn hắn.

“Nương, xin hãy thứ lỗi, huống chi Nương nhi cũng ủy khuất chỉ chịu làm thiếp , nương việc gì phải khiến ta và nàng khó xử?” Thượng Quan Ngự Phong ngừ khí phóng nhiên tận tình van xin.

“Thê tử chưa thú vào cửa mà đã nạp thiếp?!” Lí thị suy sụp hét rầm lên.

“Lòng ta đã quyết, nhân duyên với Nương nhi đã được định vào lúc trăng tròn. Nương, ta nói với nương chuyện này là vì ta tôn trọng nương chứ không phải muốn xem nương có đồng ý hay không, tất cả đã được sắp đặt, ngày trăng tròn là ngày nương thành toàn cho ta và Nương nhi!”

Dứt lời Thượng Quan Ngự Phong phát tay áo rời đi.

Lí thị nghe Thượng Quan Ngự Phong nói xong, ngốc ngác(ngây ngốc, ngạc nhiên) nhìn chằm chằm bóng dáng anh phong lâm lâm của hắn dần biến mất, nàng cúi đầu lo lắng không yên nhìn hai bàn tay đã bị nếp nhăn phủ kín của mình.

Thình lình oa một tiếng, hai tay che mặt thất thanh khóc rống.

Thượng Quan Ngự Phong một khi quyết định chuyện gì sẽ không ai ngăn cản được, Lí thị biết rõ tính tình của nhi tử, chỉ có thể một mặt thờ dài, bi ai che mặt khóc lóc.

“Lão đầu tử a, sao người lại chết sớm ! Ta thù tiết nhiều năm không nghĩ tới chuyện tái giá, vì sao ta tuân thủ nữ tắc như vậy, lại sinh ra một hài tử chỉ biết đối nghịch ta! Thật sự là gia môn bất hạnh a! Thượng Quan gia nhất mạch đơn truyền(ý nói , anh Phong là con 1, người nối dõi tông đường duy nhất của cả họ) , nhưng lại làm chuyện khiến người đời coi thường, lão đầu tử a, người ở trên trời có linh thiêng, nhất định phải cứu Phong nhi nhà chúng ta!”

Ngăn cản không được quyết định của nhi tử bảo bối, Lí thị tuyệt vọng nhịn không được khổ sở kêu gào.

~~~

Trăng tròn là ngày hoa khôi Thủy Yên các Thủy Vũ Nương xuất giá, không ít nam nhân vì thế mà cứ bóp cổ tay không ngừng,bọn họ không rõ vì sao bản thân lẳng trịch thiên kim(ném ra rất nhiều tiền bạc) lại thủy chung không chiếm được lòng của mỹ nhân, thế nhưng Thượng Quan Ngự Phong lại dễ dàng đem mỹ nhân về nhà như thế...

Tiểu Nhạn Tử không muốn rời chủ tử, tự nhiên cũng thành một trong số của hồi môn của Thủy Vũ Nương.

Thuận lợi bái đường xong, hi yến ồn ào cũng xong, hai người tiến vào đêm động phòng hoa chúc mà mọi người đều chờ mong, ngọt ngào mật mật uống rượu giao bôi, ánh sáng mờ mờ lung, không khí ái muội khiến cho đôi tân phu thê ngồi trên giường có chút khấn trương.

“Sắc trời đã tối muộn, chúng ta cũng mệt mỏi một ngày , đi ngủ thôi!” Thượng Quan Ngự Phong thấy bầu trời tối đen như mực, mà bọn họ quả thật cũng mệt mỏi cả ngày rồi.

“Ân.” Thủy Vũ Nương ngượng ngừng gật đầu, trong lòng ngập tràn ngọt ngào hạnh phúc, nàng chưa từng vui vẻ như hôm nay.

Dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như hoa đào, Thượng Quan Ngự Phong vạn phần yêu thích, hắn giúp nàng đỡ xuống mũ phượng cùng hi phục đồ tắm.

Khi tay hắn vừa chạm đến thân thể nàng, Thủy Vũ Nương kim lòng không đậu mà đỏ bừng mặt, ánh mắt nhu tình chìm vào sự đoạt phách câu hồn trong đôi mắt của phu quân.

“Ngự Phong, chuyện này , ta... hơi sợ.....”

“Đừng sợ, ta sẽ dẫn nàng lên tận đỉnh phong vui sướng.” Hai người ngồi sóng vai, Thượng Quan Ngự Phong cười mê người, cuồng tứ ngó nhìn nàng một lúc lâu,sau đó hắn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn dụ hoặc lòng người của nàng.

“Ta thích chàng hôn miệng ta.” Thủy Vũ Nương thờ gáp .

Gương mặt phấn nộn thuần khiết của nàng đang nóng bừng.

“Ta cũng thích hôn miệng nàng.” Một cái hôn liền khởi động hỏa miếu tình dục sâu thẳm, Thượng Quan Ngự Phong không kìm nén được, bàn tay thô ráp đặt lên đùi nàng, vuốt ve cái đầu gối tròn trịa.

Chỉ một động tác thôi, Thủy Vũ Nương đã thấy vui mừng như có từng con sóng lớn trong lòng, ý thức nhất thời mê loạn.

“Đùi của nàng thực hoạt(nhấn nhủ), hôn miệng của nàng là muốn cho nàng thêm can đảm, ta biết nàng thẹn thùng, nhưng nàng đừng lo lắng, ta nhất định sẽ ôn nhu với nàng.”

Thượng Quan Ngự Phong hôn nàng mềm yếu vô lực, cảm giác tê dại khác thường lướt qua cơ thể.(Cái này miêu tả như dòng điện, cơ mà ta không biết thay = cái gì cho phù hợp với cổ đại)

“Mắn cảm như vậy? Để ta xem nào.” Hắn men theo đùi nàng đi ngược lên, hẳn biết trên cùng chính là hoa viên bí mật nữ tính.

Bàn tay to chậm rãi du di trên bắp đùi nàng.

“Ngứa ta a.....” Thủy Vũ Nương mị nhãn như tơ, hôn dỗi đem khuôn mặt nhỏ nhắn đặt trên đầu vai rắn chắc, vô lực yêu kiều kêu lên.

“Da thịt bên đùi nàng càng trơn mềm.” Kia năm ngón tay thon dài từ tốn bò sát làn da nàng.

Không bao lâu, liền tìm được tiết khớp bên trong nàng.

Hắn kéo ra một chút để tạo khe hở, thuận tiện cho ngón tay len lỏi như con rắn nhỏ chui vào bên trong, rất nhanh, hẳn tìm được đóa hoa phấn nộn của nàng.

“Quả nhiên là ẩm ướt.” Hắn dùng tay đẩy ra sỉ mao(***) đang che đây nơi riêng tư nữ tính thần bí, hưng phấn tiến nhập vào u cốc.

*** S : E hèm, mao là “râu” ạ.

“Ấn a..... Rất ngứa.” Thủy Vũ Nương thân thể quá mất cảm, một trận yêu dịch trong suốt chậm rãi tiết ra từ trong cơ thể.

“Ta chưa từng bị người khác sờ vào chỗ này.” Thủy Vũ Nương ý thức càng trở nên mơ hồ.

“Cảm giác thế nào?” Thượng Quan Ngự Phong yêu thương hôn môi nàng, lưỡi nóng lướt qua má phắn, kéo dài tới lỗ tai mất cảm của nàng.

“Háo kích thích..... Ấn.....” Thủy Vũ Nương ý loạn tình mê tìm kiếm đôi môi hắn, “Ta lỏa lồ nên chân tay lạnh lạnh, tay chàng lại ấm áp, tay chàng vừa tiến vào, luồng nhiệt khí ấy liền vọt lên phần bụng ta.”

“Đúng vậy, đùi ngọc của nàng rất lạnh, nhưng yêu dịch lại nóng hổi, nơi này của nàng vừa mềm vừa ấm áp dễ chịu, mà nơi này của ta..... nàng sờ xem,xem nó biến thành cái gì.”

Hắn cầm tay nàng đưa lại gần bộ phận giữa hai chân mình, dán sát lên chính mình vì dục vọng mà sớm hùng dũng cứng rắn.

Thủy Vũ Nương kinh ngạc trừng lớn, đôi mắt đẹp mê loạn, thờ ra nhiệt khí vào cổ hắn “Cứng quá, thật lớn.....”

“Nàng cũng biết vật cứng này dùng để làm gì?” Thượng Quan Ngự Phong tà tứ hỏi. Đưa ngón tay tham nhập cái động khẩu mê người kia, chậm rãi đem ngón giữa cấp bách đi vào thật sâu trong Thủy Vũ Nương.

“A — ần..... Ta nghe chúng tỷ muội nói qua..... Đau..... A.....”

Thủy Vũ Nương vô lực vận vẹo cái mông nhỏ sang trái sang phải, nắm chặt tượng vĩ nam tính trong tay, nàng vô thức xoa nắn nó khiến hắn toàn thân máu nóng sôi trào.....

“Để ta tháo thắt lưng cho chàng.....”

Nàng quỳ gối trước người hầu hạ hắn, liếc nhìn thân thể hắn mạnh mẽ vĩ ngạn, khí lực cường tráng mê người,sau đó dòi tằm mắt xuống tráng vật nam tính to lớn trời lên gân xanh, xem ra rất cứng cáp kiên đỉnh, không khỏi chớp mắt vài cái, xấu hổ thì thào:

“Nơi này của chàng..... rất..... lớn..... rất dọa người.....”

Hắn đưa tay đỡ xuống tất cả những gì che đây trên người nàng, “Nhét vào chỗ ấy của nàng có được không?”

“A! Nó quá lớn..... Sẽ..... Sẽ xé rách ta..... Không nhét được không?” Nàng nói năng lộn xộn, đột nhiên cảm giác được hạ thể tiếp tục tiết yêu dịch.....

“Không tiến hành xong chuyện này thì làm sao có hài tử được?”

“Sinh hài tử? Đó không phải là chuyện của nữ nhân sao?” Giật mình suy nghĩ, nàng nhất thời có chút trì độn.

“Nha đầu ngọc, không thể tưởng được nàng lại ngây thơ như vậy.”

Thủy Vũ Nương khó hiểu, nhưng không có biện pháp đi tìm tòi ý tứ trong lời nói của hắn.

Toàn bộ tâm trí nàng đã sớm loạn thất bát tao bởi vì bàn tay to của hắn không ngừng đùa nghịch bên trong nàng.

Mà một bàn tay còn lại đang đặt lên ngực nàng, nơi có hai quả đào mật mềm mại co dãn, cảm xúc thật tốt.

Da thịt nơi đây nồn nà, hắn bừa bãi dòn chúng về 1 chỗ, nắm trong lòng bàn tay, mà chường kiên cố hữu lực ra sức giày vò.

“Ân..... ngứa, rất ngứa a..... Cả người đều ngứa nha.” Nàng ngẩng đầu phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, ngữ khí yêu kiều làm người nào đó cực kỳ yêu thích.

“Ta dùng đầu lưỡi đến giúp nàng hết ngứa.” Nói xong, hắn lập tức cúi đầu, cầm đầu ngực đang vươn thẳng cứng rắn cho vào miệng ngậm, chiếc lưỡi linh hoạt khéo léo quấy đảo, hút vào cổ họng, một tay vẫn tham nhập hưởng u cốc nữ tính thần bí kia.

“A — chàng phá hư ta ! Ta càng lúc càng khó chịu Ân a — cứu ta, Ngự Phong.....” Nàng tựa như bị vui lấp hoàn toàn trong dòng xoáy dục vọng, van cầu hắn an ủi cứu giúp.

Đem khuôn ngực đầy đặn phấn trắng hướng về phía môi hắn, khao khát hắn vỗ về yêu thương, nàng rất thích được hắn xoa nắn, liếm mát, hạ thể của nàng cũng vì động tác của hắn mà không tự chủ được ngày càng rối loạn.

“Nàng thật sự vừa mẫn cảm vừa nhiệt tình, xem mặt huyết đã như cỏ dại lan tràn kia.” Hắn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vui đầu vào giữa hai chân nàng, hai tay đẩy ra cánh hoa, dùng đầu lưỡi đỡ lấy yêu dịch của mặt hạch.

“Ngự Phong.....” Nàng không tự giác lấy tay đè nặng đầu của hắn, muốn hắn gắn sát chính mình hơn.

Hắn dùng ngón trỏ cùng ngón giữa vân vê trên châu nỏ lên giữa hai chân nàng.

“Nga, cảm giác này thực kỳ diệu..... Ân.....”

Khi hắn lấy tay dán chặt vào cảm địa ngọt ngào, tà mị nhu lộng, nàng liền phát giác thân thể của mình bùng bùng sôi trào, lửa càng lúc càng nóng, mà nơi kín đáo lại không ngừng run rẩy.

“Ân..... Còn muốn..... Ân a — Dừng..... Không..... Dừng có chừng.....” hai chân nàng căng thẳng, lại lần nữa di chuyển mông nhỏ, đuổi theo chiếc lưỡi của hắn.

“Ách!? Ân.....” Đòi mạng! Nàng như thế nào đột nhiên chủ động quay đầu chuyển hướng vào giữa hai chân hắn?

Tay nhỏ mảnh khảnh trượt dần xuống bụng hắn, kéo tay hắn ra, nàng tà sờ hữu nhu vật trưởng đại, liên tục chơi đùa sau vài lần, sau đó bất chợt mở miệng, cúi đầu, ngậm nam tính kiều ngạo của phu quân vào miệng!

Hắn ngay lập tức cảm thấy thân thể xuất hiện một trận tê dại khó chịu truyền tới tứ chi, không biết dùng từ gì để hình dung.

Thật là đòi mạng mà! Hắn nhưng lại rất thích nàng dùng chiêu này!

Có điều nàng tựa hồ một chút cũng không thẹn thùng a!

Hắn vẫn tin tưởng nàng bán nghệ không bán thân, hắn không thích cũng không muốn đi xem xét tính chân thật trong lời nói của nàng.

Nhưng mà.....

Nàng hành động nhiệt tình như lửa bắt đầu khiến hắn có chút hoài nghi.....

Một cô nương ngây thơ lại có thể mẫn cảm và nhiệt tình như nàng ư?

“Sao nàng biết chiêu này?”

Hào “huynh đệ” hùng vĩ thật đúng là không chịu thua kém, vốn đã bành trướng, hiện tại khi được nàng hôn sâu trong cổ họng lại càng bành trướng hơn.

“Ngô.....” Thủy Vũ Nương vốn định giải thích đây là chiêu thuật nghe từ trong miệng chúng tỷ muội, chính là chưa bao giờ thử qua.

Bây giờ, nàng một lòng thầm nghĩ muốn tướng công nàng được hưởng thụ sung sướng, nàng thầm nghĩ mình sẽ hết khả năng hầu hạ tướng công, nàng thầm nghĩ báo đáp ân tình của hắn đối với nàng, nhưng không biết hắn có thích không, có thoải mái hay không?

Nàng muốn thăm dò đáp án —

Bởi vì miệng chứa đựng nam căn nên nói chuyện không rõ ràng, hơn nữa hắn lại tà ác lấy ngón tay quấy động nơi riêng tư ướt át khiến nàng càng không nói nổi thành lời.

“Ân.....” Nàng nhịn không được phát ra thanh âm yêu kiều.

Toàn thân hần xẹt qua một tia vui sướng thoải mái, nam tính dâng trào lập tức gia tốc bạo trưởng, giống như thiết kiện(sắt) mới chui ra từ hỏa lò, nhồi vào miệng nàng.

“Ân..... Ngự Phong..... Của ta thật là khó chịu a.....”

“Ta không hy vọng nàng lừa gạt ta.” Hần vừa thổi vừa ngâm tâm hạch ướt đầm của nàng, vươn tay xoa nắn hai bầu ngực mềm mại.

“Ngự Phong, ân..... chàng..... làm sao vậy? Ta như thế nào nghe không hiểu chàng đang nói gì?” Thủy Vũ Nương trong lòng nảy lên dự cảm xấu, vì sao hần lại nói như vậy?

Nàng lo lắng.....

“A — ta không..... A! Ân.....”

Khi hần khép lại ngón tay, dùng môi lưỡi chơi đùa hạ thế nàng, nàng phát giác bản thân rốt cuộc khó có thể chuyên chú cho vật cương cứng trong miệng, bởi vì bị hần liếm nên nàng thập phần thoải mái.

Cái loại khoái cảm đoạt lòng người này làm thần trí nàng rơi vào khoảng trống hư vô.

Dục vọng mềm mại bắt đầu không an phận, qua lại trên miệng hần, giống như muốn đẩy hần ra, lại như cấp bách muốn hần dính chặt vào.

“Ta biết nàng yêu thích cảm giác này, mà ta cũng dần dần hiểu được chiêu thuật nàng đùa bốn nam nhân có bao nhiêu cao minh.” Tay hần tức giận mạnh mẽ xoa nắn bộ ngực sữa đầy đà co dãn.

Một nữ tử không hiểu việc nam nữ, sẽ có bản lĩnh lớn như nàng? Miệng ngâm mút một hai cái, cả người hần liền run lên, thiếu chút nữa phóng ra những gì tinh túy nhất của nam giới.

Không! Thăng thần mà nói, hần cũng không để ý nàng có còn là tấm thân xử nữ hay không, hần chỉ cần biết nàng có thành thực không mà thôi?

Hần không nghĩ nàng hoàn toàn không hiểu chuyện cá nước thân mật, nếu không công phu trên giường của nàng đã không tốt như vậy?

Chẳng lẽ đây là thủ đoạn —

Lừa gạt hần để hần đồng tình?

Lừa gạt hần để hần bỏ ra ngân lượng?

Lừa gạt cảm tình của hần?

Đúng không?!

“Đùa bốn?” Thủy Vũ Nương sừng sốt, chưa hiểu rõ ý tứ của hần.

“Lập tức giải thích cho ta đi.” Tiếng nói ôn nhu nháy mắt biến sang lạnh lùng.

“Cái gì?” Nàng đem thân thể hơi hướng về phía trước, nửa quỳ ở trước mặt hần, “Có phải ta làm sai cái gì hay không, chọc giận chàng.....”

“Ta nghĩ trong lòng nàng hần biết rõ, càng nghĩ đến nàng sẽ chột dạ, xem ra là ta đánh giá cao tài trí của nàng rồi.” Hần mắt lạnh đánh giá nàng tràn đầy nghi hoặc, dùng sức đem nàng kéo vào lòng, đem bàn tay to dãn tại bộ ngực sữa run rẩy.

Ngực nàng tròn trịa no đủ làm hần khăn khăn than nhẹ.

“Trong lòng biết? Chột dạ? Di, cái này liên quan gì đến tài trí? Ta không rõ.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn mê muội nhìn khuôn mặt tuấn dật.

Hần thích Thủy Vũ Nương, đây là sự thật, bởi vì khí chất của nàng rất mê người, nữ tử như nàng rất hiếm gặp.

Hần sẽ không để cho nàng lâm trận bỏ chạy, nếu hần thực không phải nam nhân đầu tiên của nàng, hần cũng sẽ không hận nàng, nhiều lắm là chán ghét và lạnh lùng vì bị nàng lừa gạt thôi.

Hần không nói một câu vụn bung đuôi nàng ra, ôm nàng đặt lên chân mình, nam tính dâng trào tiếp xúc với u cổ đang tiết yêu dịch của nàng.

“Ân..... A..... Không..... Nó sẽ làm ta bị thương, nó xé rách của ta.....” Thủy Vũ Nương đáng thương rên rỉ, dục vọng ướt át của nàng né trái tránh phải, chỉ hy vọng hần đừng quá thô bạo.

“Nó sẽ chỉ làm nàng càng nhiệt tình thôi!” Hần hôn dỗi đầy bụng dục hỏa, nghe nàng nói vậy lại càng bá đạo cuồng liệt.

“Ta sợ.....” Lòng nàng đột nhiên nổi lên ý muốn đào thoát, “Chàng, chàng..... Của chàng như thế nào lại.....” Nàng thập phần kinh ngạc hô nhỏ: “Ta chưa từng thấy qua.....”

Đúng vậy! Chưa thấy lớn như vậy đi?!

Hắn hai mắt trừng lớn, nổi giận quát: “Nàng là hung phần mới đúng đi!”

“Hung phần? Đúng vậy, bị chàng ôm vào trong ngực ta đương nhiên hung phần.” Nàng thâm tình nhìn hắn.

“Hừ!” Hắn cười nhạt, “Phải không?”

Cái mông nàng đột nhiên giật mình.

“Khẩn cấp muốn ta đi vào đúng không?”

Hắn còn chưa dứt lời, không quan tâm nàng nhỏ hẹp có thích ứng được thiết kiện hùng dũng của hắn hay không, thất lưng hắn hướng lên trên, mạnh mẽ xâm nhập cơ thể nàng.

“A — đau quá! A..... Không..... A — ta đau..... chết.....” Nàng cầu xin, đưa tay đẩy hắn, liều mình đánh đầu vai hắn, nơi bé nhỏ ấy căn bản là không thích ứng kịp hắn to lớn đột ngột tiến vào.

Nàng muốn trốn khỏi hắn, hắn lại ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, buộc nàng đè cái mông nhỏ nhắn xuống.

“Ân..... Nàng thực chặt.....”

May mắn hắn có tự chủ siêu cường, nếu không với tình thế này làm sao khống chế được đây? Từ lúc đi vào liền nhịn không được muốn phun trong nàng rồi!

Bờ môi của hắn di động tới ngực nàng, há mồm cắn một bên đầu ngực, nhẹ nhàng gặm mút nụ hoa đỏ bồng, muốn tăng thêm kích thích cho nàng.

“A — ta sẽ..... chết..... A ân — quá nhanh..... ngừng..... ngừng lại..... Ta không..... thể..... Đủ.....” Nàng khóc lóc nín chặt áo ngủ bằng gấm, một lòng muốn vứt bỏ cái vật cứng dầy dứa kia.

Có điều đầu mút dây thần kinh rất mẫn cảm, hắn lại đáng sợ luật động cùng hạ thể nàng chướng lên khiến nàng cảm thấy điên cuồng, thậm chí mất hồn ngâm nga ra tiếng.

“Nàng thực chặt, thực nhỏ! Nàng khiến ta sắp điên.....” Hắn cuồng hoạt trêu đùa, không ngừng cọ sát u huyết ẩm ướt, hắn muốn nàng hưởng hết tư vị dục tiên dục tử!

“Ngự..... Phong..... ngừng..... A.....” Từng trận khoái cảm khổ sở hỗn loạn, lửa nóng bao trùm toàn bộ đầu óc nàng.

Hắn vươn tay nâng lên một bên nhũ ngọc, dùng sức hút vào tiểu anh đào, nàng rốt cuộc chịu không nổi kích thích mà cuồng loạn hò hét.

Tốc độ trêu đùa của hắn dần dần nhanh hơn, càng vào càng sâu.

Đường cong thân thể nàng lung linh mê người, làn da trắng nõn nà, mà phần ngực lại cực kỳ trắng tuyết, nổi bật hai quả anh đào đỏ tươi làm hắn quyến luyến không rời.

“A — ta mệt rồi.....” Nàng cả người vô lực xụi lơ, mặt dán vào giường thờ gáp.

“Ta còn muốn nàng! Nàng sẽ không suy yếu nhanh như vậy đi?” Hắn khàn khàn hỏi.

Vỗ vỗ gương mặt của nàng, đem thân thể vô lực mềm mại đặt hẳn lên giường.

“Không — chàng để cho ta nghỉ ngơi..... Ta không thể..... Ta cầu chàng tha ta.....” Thủy Vũ Nương yếu ớt chống đỡ.

Nhưng là hắn không để ý tới kháng nghị của nàng, “Nàng rất ngọt, ta từ trước đến nay chưa từng có nhu cầu mãnh liệt không thể thỏa mãn như vậy, làm sao có thể nửa đường buông tha cho nàng?”

Nói xong, hắn lại tách hai đùi ngọc, đặt lên trên vai, quỳ gối đứng ở giữa, tay cầm nam tính chà xát cảm địa của nàng, một hồi lâu sau mới tiến vào trong.

“A —” Nàng kêu lên.

Theo động tác nhanh chóng của hắn, khí nóng cũng bị đẩy vào, thẳng đến chỗ sâu nhất trong nàng.

Nàng rung động mạnh, mười ngón tay bấm chặt trên lưng hắn, “A — a — ta..... cố không được..... Ta.. thân thể sắp..... nứt rồi..... A —”

Lúc này không thống khổ như vừa nãy, trong lòng ngực lại nổi lên một loại khoái cảm dục tiên dục tử muốn đòi mạng, nàng khóc lóc kêu lên, hạ thể chướng bụng tựa như tùy thời đều có thể nổ mạnh, sau đó xuyên phá thân thể nàng.

“Nương nhi. Hào hảo hưởng thụ cá nước thần mật đi! Ta muốn nàng không ly khai ta! Đời này không ly khai ta –” Hấn mãnh liệt đâm vào .(_ _ !!)

Nàng thực ngọt, hấn yêu nàng chết mất, bất quá cũng hận chết dâm đảng của nàng!

Bên dưới nàng yêu dịch cuộn cuộn chảy, mặc dù phi thường nhỏ hẹp, nhưng vì có yêu dịch mà hấn di động trong vách tường non mịn vô cùng thuận lợi.

Nàng vui sướng ngâm nga , mị nhân như tợ, đại mi thâm khóa.

“Ngự Phong. Ta. Ta sắp chết. chàng. Hào mãnh. A. Chậm. Chậm một chút. Quá nhanh. A a.”

Nộn thịt bên trong bó chặt nam tính không có kẽ hở, ma sát qua lại , hai người đều cảm nhận được rõ ràng dòng nước khoái cảm chảy xiết không khác chế nổi của đối phương.

Hấn đưa nàng lên đến cao trào, cả người hư thoát, cuối cùng nàng cố gắng vươn người cử động thêm một lần cao trào nữa, cả người liền xụi lơ ở trên giường, một môi nói nhỏ:

“Ta. Không được. Ân. Van cầu chàng. Cầu chàng tha ta”

Đột nhiên bùng nổ như núi lửa tuôn trào, hấn gầm nhẹ một tiếng, tiến lên một cái sau cùng , hạ thân cứng rắn mãnh liệt co giật, theo đó , toàn bộ mầm móng ấm nóng ào vào cơ thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau “con mưa” mãnh liệt, nàng cảm giác chân tay như bị cắt lìa khỏi thân ,toàn thân đau nhức một môi rã rời , lật mình không biết bao nhiêu lần mà vẫn không thể ngủ .

Còn hấn.

“Nàng không có lạc hồng? Kỳ thật nàng đã sớm ăn vụng trái cấm đúng không?” Hấn nhìn sâu vào đôi mắt nàng ,muốn tìm kiếm nội tâm nàng , tuyệt không cho phép nàng lừa gạt.

“Lạc hồng?” Đây – Sao có thể?!

Đêm động phòng hoa chúc, nam phượng(nhà trai) đều đặt một cái khăn trắng nhỏ dưới mông tân nương, tất nhiên là để xem có lạc hồng hay không , từ đó mới kết luận được tân nương có phải tâm thân xử nữ hay không.

Thủy Vũ Nương mặc danh kỳ diệu ngồi dậy, sau đó gục đầu xuống, kéo hai đầu gối mở chân ra, nàng nhìn cái khăn trắng ẩm ướt bên dưới thân mình.

Trừ bỏ yêu dịch , cái khăn vẫn một màu trắng thuần khiết , trắng đến nỗi nàng xem mà có chút run sợ!

Quả thực. không có lạc hồng!

“Sao lại thế này?” Thủy Vũ Nương ngẩn người, vẫn giữ nguyên tư thế, chuyên tâm suy nghĩ.

“Giả bộ , nói cái gì mà nghệ kỹ bán nghệ không bán thân, kỳ thật nàng rõ ràng hơn ai hết, chính mình đến tốt cùng có bao nhiêu dâm đảng!” Hấn khép hờ mâu quang, con ngươi đen ngোক ngোক nhìn thẳng vào cái mông đang rộng mở của nàng, không chút nào lưu tình châm chọc.

Tư thế này của nàng lại làm hấn hô hấp khó khăn, không tự chủ được nhớ lại cảm thụ tuyệt vời khi giữ lấy nàng cách đây không lâu, rồi lại cấp bách muốn ôn lại cảm thụ đó.

Hấn không ngờ nàng lại có mị lực lớn đến vậy, thật dễ dàng khiến hấn sung huyết dâng trào.

Hấn lại muốn chiếm giữ nàng .

“Nàng rất dâm đảng , ta muốn nàng không đủ!”

Nàng chưa khôi phục thể lực, thân thể không lỏ phía sau đã thỉnh linh kéo nàng vào lòng.

Nàng không ngờ tình lực của hắn lại tràn đầy như thế.

“A! Trời ạ! Nữa a?!” Đôi mắt xinh đẹp vừa quay lại liền gặp phải con người đen đăm chiêu giận dữ.

“Ta sắp hôn mê đến nơi rồi, chàng còn. Không không không, Ngự Phong, để ta nghỉ ngơi, ta mệt mỏi quá. A! Bảo bối của chàng lại phình to rồi?!”

Hắn cố ý dùng hạ thể cọ xát nơi riêng tư của nàng, nàng cảm nhận được bảo bối của hắn vô cùng hùng tráng, khỏe mạnh như một cây đại thiết(sắt).

Duy trì tư thế ngồi cho nàng, hắn thuận tay đem đầu nàng kim ở trên vách tường, che lại cái miệng nhỏ nhắn làm hắn quyến luyến không rời.

“Chưa đủ, hiểu không?! Nàng cả đời này rốt cuộc sẽ tìm không thấy một nam nhân có thể thỏa mãn yêu cầu như ta, hiểu không? Mục đích chính là – muốn nàng không ly khai ta! Hiểu không?” (S: Cái đoạn này rồi quá)

Hắn đem gắng gượng phình to nhắm thẳng cái miệng đỏ búng của nàng, dừng mảnh như chú rồng con phi thẳng vào trong, càn rỡ kéo ra đút vào.

“Ngô.” Miệng nàng bị nam tính của hắn lấp đầy ,mà hắn cuồng mãnh ra vào khiến nàng khó thở, sắp hít thở không thông rồi.

Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng bàn tay hắn lại vươn tới ngực nàng quấy rối, một tay cầm nắm tuyết nhũ, vân vê lồi kéo trái phải.

Cảm xúc tuyệt vời do ngón tay hắn mang lại làm toàn thân nàng phát run.

Nàng không có sức đẩy hắn ra, mà còn bị bất ngờ hạp, thân mình nàng chậm rãi tê liệt ngã xuống giường, hắn vén mái tóc của nàng lên, rút bảo bối về, sau đó chặn ngang ôm lấy nàng, rồi lại bay qua thân thể mềm mại của nàng, chồm lên cái mông của nàng, để nàng nửa quỳ trên giường quay lưng về phía hắn.

“Ngự Phong, chàng muốn làm gì?”

“Đương nhiên là sẽ làm chuyện mà nàng thích, ta thích, thích đến phát cuồng.”

Thủy Vũ Nương vừa hưng phấn vừa sợ hãi, đầu gối khẽ run run, hai cái đùi ngọc mở ra thật rộng, yêu dịch trong suốt tràn ra ngoài.

“Ta không muốn. Chàng đừng đến. A.”

“Đã ướt như vậy mà còn khẩu thị tâm phi(nghe 1 đấng nói 1 nẻo) kêu không muốn? Ta không tin nàng chịu được.” Hắn dùng tay tách hai phiến thịt ở hạ thể của nàng.

Bị kích thích, yêu dịch từ trong chảy xuống càng nhiều hơn.

Mao nhuyển lưa thưa trông rất thích thú, hai phiến thịt màu hồng gất gao mấp máy.

Đầu ngón tay Thượng Quan Ngự Phong quấy đảo cơ thể nàng “Nàng rõ ràng là nữ tử phong tao thực cốt(ý là lẳng lơ), còn giả bộ thẹn thùng, bất quá như vậy cũng tốt, tư thái hồn nhiên càng khiến lòng ta ngứa ngáy khó chịu.”

Hắn vẫn là nam tử sắt đá “Thà rằng người trong thiên hạ phụ ta, cũng không nguyện phụ người trong thiên hạ”, hắn thúc Thủy Vũ Nương vào cửa, cần phải hảo hảo thương tiếc, sủng ái nàng, nhưng vì đêm động phòng nàng không có lạc hồng, tin tưởng cùng tín nhiệm của hắn đối với nàng trong nháy mắt bị đánh rớt xuống mười tám tầng địa ngục.

Thủy Vũ Nương trong mắt hắn giờ đây đã biến thành một nữ nhân không đáng giá, chỉ vì muốn thoát khỏi khổ cảnh, trở về với tự do, mà nói láo muốn hắn đồng tình.

Mà Thủy Vũ Nương căn bản không rõ, bản thân đến tội cùng sai chuyện gì, vì sao tướng công lại lúc nóng lúc lạnh với nàng như vậy ?

Hắn anh hùng cứu mỹ nhân ,bỏ ra số tiền lớn chuộc thân cho nàng, nàng thấy tự ti không đủ trình tiết, cho nên không dám vọng tưởng làm thê tử, chỉ khăng khăng khúm núm làm tiểu thiếp.

Nàng cảm kích hành vi trọng nghĩa của Thượng Quan Ngự Phong, rồi kính yêu sùng bái,sau đó là yêu say đắm lúc nào không hay.

Thủy Vũ Nương một lòng muốn hồi báo ân tình cho hắn, vì chịu ân tình mà muốn tìm mọi biện pháp lấy lòng tướng công.

Khi nàng cùng tướng công cộng phó vu sơn, vụng trộm xem “biểu tình sung sướng” của hắn, không khỏi âm thầm vui vẻ trong lòng.

Vì thế nàng càng thêm phát huy công phu trên giường, cố gắng lấy lòng hắn, hận không thể đem toàn bộ các chiêu thức mà chúng tỷ muội dạy cho đem ra thi triển.

Nàng một lòng muốn chinh phục hoàn toàn tâm tư tướng công.

Sao biết chỉ nhận lại châm chọc khiêu khích từ hắn.

Thủy Vũ Nương thấy sống mũi cay cay, nước mắt úy khuất lẳng lẳng rơi.

Thể xác và tinh thần huyết mạch phần trương, dây cung đã căng rồi, Thượng Quan Ngự Phong cố ý không nhìn tới thương tâm của nàng.

“Ngoan ngoan đem chân mở thêm một chút.” Hắn lạnh lùng ra lệnh, nhìn chăm chăm thị đạo ướt át nói.

Thân thể ngọc ngà của nàng nhẹ di động.

Bộ ngực sữa tròn trịa như hai quả đào mật, nhũ thủ khéo kéo hồng nộn như anh đào, sườn đồi mềm mịn, đồi ngọc thon dài cân xứng.

Hắn kim lòng không đầu cúi đầu xuống, đem lưỡi kéo sát từ sau mông nàng lên chỗ nhỏ hẹp gần đó, cái lưỡi linh hoạt cuồng hoạt trên chọc tiểu hạch, thậm chí dùng sức hút vào chất mật ngọt ngào kia.

“A.....” Từng đợt khoái cảm tê dại đánh úp lại làm Thủy Vũ Nương cảm thấy xấu hổ, ham muốn theo đó cũng tăng vọt, sau đó.....

~~~

“Nương nhi? Nàng làm sao vậy? Nương nhi?”

Thượng Quan Ngự Phong thấy Thủy Vũ Nương không nhúc nhích, không khỏi thất kinh, hắn đưa tay dò xét hơi thở của Thủy Vũ Nương, may mắn nàng chỉ là ngất đi thôi.

Hắn vốn là người bình tĩnh nay lại ra vội vã gọi gia nô trong nhà tới, xoa bóp cho nàng, Thủy Vũ Nương lúc này mới từ từ tỉnh lại.

Vừa mở mắt nhìn thấy đôi mắt Thượng Quan Ngự Phong tràn đầy quan tâm cùng yêu thương, mũi nàng lại cay nồng, mắt đỏ hồng, nàng nhào vào trong lòng hắn khóc.

“Ngự Phong! Ta vừa rồi rất lạnh a!”

Tình cảm Thượng Quan Ngự Phong dành cho Thủy Vũ Nương thực khó lý giải, hắn rõ ràng yêu nàng say đắm, lại vì đêm đầu tiên nàng không có lạc hồng, mà một mực chắc chắn nàng là nữ tử không biết xấu hổ, lừa gạt tranh thủ hắn đồng tình.

Nhưng mà, thời điểm nàng chết ngất, tim hắn cơ hồ ngừng đập, hắn khủng hoảng nghĩ chính mình sẽ mất nàng, suýt nữa đâm đầu vào cột!

“Nương nhi, nàng sao đột nhiên hôn mê? Nàng làm ta sợ!”

“Ta cũng không biết! Đột nhiên thấy khó thở.”

“Có thể hay không là vì ta rất thô bạo?” Thượng Quan Ngự Phong vẫn kinh hồn bạt định(chưa bình tĩnh), âm thầm chửi mắng chính mình.

“Chàng là thực uy vũ dũng mãnh, làm cho ta khoái hoạt đến hôn mê.....”

“Nàng kêu cũng thật lớn.” Nghĩ lại bộ dáng đáng yêu muốn chết của nàng, hắn bật cười:“Nữ tử bình thường rất nhút nhát, khi sinh hoạt phu thê thường không dám ngậm nga, không dám thể hiện, rõ ràng là rất thích,nhưng lại tự kiềm chế mình, liều mạng che giấu. Còn nàng..... Phong tao thực cốt, thật sự ta nhìn không được muốn yêu nàng hết lần này đến lần khác, dường như ta mãi mãi không thấy đủ.”

“Ta.....” Thủy Vũ Nương nhớ lại hành vi thẹn thùng ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng, “Ta không phải cố ý phóng đảng.....”

“Nhưng ta thích bộ dáng đó của nàng. Nương nhi, ta về sau không bao giờ thô lỗ với nàng nữa.” Hắn vạn phần thương tiếc hôn lên trán nàng.

“Có lẽ ta như vậy được kêu là dục tiên dục tử đi?” Thủy Vũ Nương còn hào hứng trên ghẹo.

Thượng Quan Ngự Phong sờ nhẹ cái đầu nhỏ, “Ta thấy nàng là mất quá nhiều nguyên khí, cho nên mới ngất xỉu. Nương nhi, nàng vẫn là nằm trên giường tĩnh dưỡng vài ngày, đợi khi nào khỏe hẳn xuống giường đi!”

“Thế này không được!” Thủy Vũ Nương lắc đầu, “Ta chưa thành an, phụng trà mẫu thân.”

“Nàng bị ta ép buộc một đêm, còn đi được chắc?” Thượng Quan Ngự Phong nghĩ nên để nàng tặng cho nương cái ấn tượng tốt.

“Này có gì khó, ta vẫn nhảy được đấy thôi!” Thủy Vũ Nương mỉm cười.

“Vậy nàng ngoan ngoãn trước xuống giường đi rửa mặt chải đầu, rồi tới thỉnh an nương, ta cũng nên đến tiêu cực rồi, hôm nay khả năng sẽ có rất nhiều người tới thương lượng.” Thượng Quan Ngự Phong vừa nói xong liền xuống giường.

Thủy Vũ Nương vội vàng đứng dậy giúp hắn mặc quần áo, “Chàng an tâm hành sự! Nương có ta phụng dưỡng ở nhà a.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Thân thể không thoải mái, Thủy Vũ Nương lúng túng cung kính dâng trà, Lí thị lại hất một cái làm đổ hết lên người nàng.

“Uống tiện trà không bằng uống nước tiểu của đã cầu.” Lí thị còn chưa nhìn kỹ Thủy Vũ Nương, hôm nay cần phải đánh giá nàng một phen mới được.

“Ách.....” Thủy Vũ Nương bị hành động cùng lời nói nhục nhã Lí thị dọa cho ngất người.

“Như thế nào? Muốn cãi sao?” Lí thị khinh miệt hất cằm.

Lí thị rất khó hầu hạ, bởi vì nàng vừa không thích mềm cũng không thích cứng, cho nên Thủy Vũ Nương muốn tranh cãi với nàng quả thực là còn khó hơn cả lên trời.

Nhìn Lí thị gương mặt lạnh lùng, Thủy Vũ Nương không tự chủ được rung mình.

Hình dung ở khóe miệng Lí thị thật đáng sợ.....Thủy Vũ Nương sao dám lỗ mãng, huống chi Lí thị còn là mẫu thân của tương công nàng, Thủy Vũ Nương lại càng không dám cãi, chỉ có thể cúi đầu...

“Nương.....” Thủy Vũ Nương nhẹ nhàng kêu.

“Ai cho phép ngươi gọi ta là nương?” Lí thị lãnh mâu sắc bén dừng ở gương mặt khốn quẫn của nàng.

Tiểu Nhạn Tử bất bình thay nàng, “Không gọi nương, thế gọi lão thái bà sao?”

“Hỗn xược! Nha đầu thói nhà ngươi nói cái gì? Đồ vô lễ!” Lí thị nghe vậy giận không thể át quát mắng.

“Tiểu Nhạn Tử, ngươi như vậy không được, mau xin lỗi lão phu nhân.” Thủy Vũ Nương vội vàng trách cứ Tiểu Nhạn Tử, cá tính Tiểu Nhạn Tử kia tùy hứng làm bậy sớm hay muộn cũng hại nàng thôi.

“Tiểu thư, ta đâu có tính tình tốt như vậy, muốn ta bồi tội, cửa sổ còn không có đâu!” Tiểu Nhạn Tử gắp lão phu nhân lên mặt nạt người, nhất thời bất chấp tất cả đứng dậy thở hồng hộc phản bác.

“Tiểu Nhạn Tử! Ngươi nói gì?!” Thủy Vũ Nương sốt ruột mắng.

“Ta không có nói sai, người không biết bà bà này khinh người sao?” Tiểu Nhạn Tử không biết mình đúng hay sai, cứ đúng lý hợp tình nói, “Ta chỉ là thấy bất công cho chủ từ thôi!”

“Không cần, ta có lẽ không có phúc phận nhận lời xin lỗi của nàng.” Lí thị bất mãn lên tiếng.

Lí thị bực bội liếc Tiểu Nhạn Tử, Tiểu Nhạn Tử trong mắt nàng bất quá chỉ là cái nha hoàn không giáo dưỡng, nàng không muốn cùng người thấp kém như vậy đầu đầu khẩu khẩu làm gì.

Thủy Vũ Nương cảm thấy không khí có chút căng thẳng, đành phải giảng hòa ôn nhu cười.

“Tiểu Nhạn Tử, đi đem thạch hồ đào, hạch đào, cùng với ít bánh điểm tâm Giang Nam ta làm mang tới cho lão phu nhân dùng đi!”

“A! Ta không có phúc ăn điểm tâm ngươi làm a! Hơn nữa ta làm sao biết được ngươi vốn là một kỹ nữ, chắc gì không động thủ với ta.” Lí thị cay nghiệt nói tiếp: “Nàng đâu của ngươi lên cho ta cẩn thận nhìn một cái xem nào.”

Thủy Vũ Nương sợ hãi, cả người run run từ ngẩng đầu.

Lí thị nhìn dung nhan tuyệt mỹ đoan trang của nàng không khỏi trầm mắng nhi từ một tiếng vô dụng trong lòng, không ngờ nhi tử lại để cho con hồ ly tinh này chơi đùa trong lòng bàn tay.

“Ta không thừa nhận một kỹ nữ không biết xấu hổ như ngươi làm tức phụ nhi (con dâu), thú ngươi vào cửa, thật sự là bại hoại Thượng Quan gia môn chúng ta!”

“Nương.....” Thủy Vũ Nương ngất ra như phồng.

“Ta nói rồi, đừng gọi ta là nương! Ta không thừa nhận ngươi là tức phụ nhi của ta.” Lí thị thấy ngũ quan Thủy Vũ Nương nhẵn thành một khối, không khỏi đắc ý dào dạt nhếch miệng cười lạnh.

“VẬY ... ta nên gọi như thế nào cho phải?” Lời nói của Lí thị đã kích thật sâu tâm Thủy Vũ Nương, Thủy Vũ Nương hiểu được mình không được bà bà này chào đón.

Này cũng khó trách, một ngày thân là nữ tử thanh lâu, vận mệnh cuộc đời nhất định bị hủy diệt rồi, nàng nghĩ bản thân bị khinh bỉ là chuyện đương nhiên, Thượng Quan Ngự Phong không chê thân thể của nàng, nàng đã thỏa mãn lắm rồi, đâu thể vì ánh mắt ti bỉ của bà bà mà có lời oán hận đâu?

“Về sau gọi ta là phu nhân đi!”

“Kia..... vậy còn trước người nọ thì sao?”

“Đương nhiên là gọi theo Phong nhi.” Lí thị mắt lạnh đánh giá nàng.

“Xem ngươi dụ dỗ liền biết ngươi không phải cái thứ gì tốt, hôm qua thật đúng là dâm đảng! Cách tuồng vẫn nghe được tiếng kêu của ngươi. Không chỉ có thể, còn phải phải gia nô nhà ta xoa bóp gân cốt cho ngươi, a! Ngươi thật đúng là biết hưởng thụ a, không biết ngươi đem lễ nghĩa liêm sỉ quăng đi đâu, loại chuyện bại hoại như vậy cũng làm được! Nói nhanh, hồ ly tinh nhà ngươi đến tột cùng đã cho Phong nhi uống loại thuốc gì, nếu không nó như thế nào coi trọng ngươi – một kỹ nữ lầu xanh như vậy ?!”

Thủy Vũ Nương cảm nhận cõi lòng nàng như đang rơi , rơi xuống. .... tựa như rơi vào vực sâu vạn trượng, bất quá lại không thể trốn tránh, Thủy Vũ Nương đau khổ nhìn Lí thị.

“Lưu lạc vào chốn thanh lâu, ta cũng đâu nguyện ý a.....”

“Mặc kệ ngươi có nỗi khổ gì, ở trong mắt ta, lầu xanh là nơi dơ bẩn nhất , cho nên đừng nghĩ ta sẽ vui lòng đón nhận ngươi.” Lí thị xem thường ,bởi nàng thống hận nữ tử thanh lâu nhất.

Lí thị làm sao mà quên được phu quân cũng từng phản bội mình chỉ vì một nữ nhân dơ bẩn đó?

Tuy phu quân tráng niên sớm thê(mất sớm), Lí thị thành quả phụ lại vẫn khó có thể quên si nhục trong quá khứ, chuyện này đương nhiên ai cũng biết.

Mà nó đã thật sâu tổn thương tâm Lí thị, trong lòng Lí thị vĩnh viễn không thể xóa bỏ vết thương ấy, nhớ ngày đó Thượng Quan Ngạn vì muốn khiến giai nhân vui mà thậm chí suýt nữa cắt đứt tình cảm phu thê của bọn họ.....

Nỗi nhục này nàng mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Thượng Quan Ngạn lúc trước vì thú nữ tử thanh lâu kia đã bỏ ra nghìn vàng.

Nay..... Không thể ngờ được nhi tử của hấn — Thượng Quan Ngự Phong rập khuôn theo cha, để chuộc thân cho nữ tử thanh lâu mà quăng ra vạn lượng, sao không thể bắt mặn cho được? Sao Lí thị không hận Thủy Vũ Nương cho được?

Trong quá khứ từng có một nữ nhân lầu xanh tâm địa xấu xa .

Nàng sao lại không cẩn thận với Thủy Vũ Nương chứ?

Chẳng lẽ chờ đến khi mọi chuyện tồi tệ đến mức không thể vãn hồi mới hối hận ư?

Nàng thậm chí đang hoài nghi Thủy Vũ Nương tiến vào Thượng Quan gia môn cũng chỉ vì tranh quyền đoạt lợi .

Trước khi Thủy Vũ Nương hành động, cần dùng hết biện pháp đuổi nó ra khỏi gia môn mới được.

“Ta sẽ kiên nhẫn chờ phu nhân nguyện ý tiếp nhận ta mới thôi.....” Thủy Vũ Nương một lần nữa rót ly trà, cung kính đưa tới trước mặt Lí thị.

Lí thị lại lần nữa không cảm kích giờ cánh tay, một phen hất đổ chén trà trong tay nàng.

“Choang” Một tiếng, cái chén vỡ vụn trên đất!

“Ai da —” Trà nóng bắn tung tóe không cẩn thận hất ngược lại vào người Lí thị.

“Ngươi là đồ nữ nhân không có lương tâm!” Lí thị kinh thiên động địa kêu gào:“Ta bắt quá mới mắng ngươi vài câu, ngươi liền cố ý đánh vỡ cái chén, cái chén vỡ không quan trọng, nay ngươi làm da thịt của ta bị phỏng, xem ngươi ăn nói thế nào với nhi tử của ta, ta nghĩ ngươi là cố ý muốn đem trà nóng hất vào người ta đi!”

“Tức phụ không có ý —” Thủy Vũ Nương về mặt vô tội nhìn bà bà, gấp đến độ lấy ra khăn tay, muốn tiến lên coi thương thế Lí thị, lại bị Lí thị vô tình đẩy ra.

“Hừ! Ta không nghĩ ngươi sẽ có lòng tốt, lại càng không cho rằng ngươi là thiết tình yêu Phong nhi của ta, nếu muốn ta tiếp nhận ngươi, trừ phi mặt trời

mọc ở đằng tây!” Lí thị kêu gào, “Ta nếu không nhanh chóng nghĩ biện pháp sớm đuổi người đi, chờ người cướp đi tài sản Thượng Quan gia, bại hoại thanh danh Thượng Quan gia, đến lúc đó đâu còn kịp nữa?”

Thủy Vũ Nương tâm cả kinh, dùng thanh âm bi thương lên tiếng:

“Phu nhân! Người đừng đuổi ta đi, ta không tham tiền, tin ta —”

“Hừ!” Lí thị hừ thanh bất vi sở động.

“Cầu người tin tưởng ta, phu nhân?” Thủy Vũ Nương van xin.

Lí thị vẫn làm như không nghe thấy.

“Phu nhân.....” Thủy Vũ Nương tiếp tục kêu, ngữ điệu tràn ngập khẩn cầu.

“Hảo!” Lí thị đột nhiên thâm ý nói: “Muốn làm người của Thượng Quan gia, rất đơn giản, người chỉ cần tuân thủ một số quy tắc, chúng ta ngày sau sẽ hảo hảo ở chung. Ta cũng không phải một bà bà ương ngạnh, không cần người tới phụng dưỡng ta, nhưng nha hoàn, nô bộc trong nhà kỳ thật không nhiều, như thế này đi, đồ ăn sáng mỗi ngày của Phong nhi đều do ta tự mình chuẩn bị, hiện nay người bước vào Thượng Quan gia, trở thành tức phụ nhi của ta, vậy tất cả việc ta làm dĩ nhiên sẽ giao hết cho người, để ta được hưởng thanh phúc.”

Thủy Vũ Nương nghe vậy, nghĩ đến chính mình đã được nhận, không khỏi mừng rỡ liên tục gật đầu.

“Ta sẽ , ta sẽ làm việc theo ý người, ta sẽ cố gắng làm một tức phụ tốt”

Lí thị bắt đầu lên giọng:

“Thứ nhất, người mỗi ngày rời giường vào giờ dần, chuẩn bị điểm tâm sáng cho Phong nhi và ta.”

“Giờ dần?” Thủy Vũ Nương giật mình, giờ dần là lúc mọi người đang hết sức mộng đẹp, liền ngay cả mặt trời còn chưa hiện lên đỉnh núi đâu!

“Có khó khăn sao? Ta mỗi ngày đều rời giường thời gian này.”

“Không — không thành vấn đề, ta sẽ dậy đúng giờ.” Thủy Vũ Nương nuốt xuống nước miếng, kiên trì ưng thuận.

“Thứ hai, sài lương(cùi) trong nhà luôn không đủ dùng, người làm cũng không đủ, chúng ta tiết kiệm từ trước đến nay quen rồi, không muốn cho người đi mua , như vậy —” Lí thị ám chỉ nhìn nàng liếc mắt một cái.

Thủy Vũ Nương chuyên chú nghe, thấy bà bà nói đến đây đột nhiên tạm dừng, nàng thông minh lập tức hiểu ý tứ, vội vàng gật đầu đáp.

“Ta sẽ theo mọi người lên phía sau núi đón cùi , người yên tâm.”

“Xem ra người rất có khả năng , ai! Ta mệt mỏi nhiều năm như vậy cuối cùng có thể hưởng thanh phúc rồi.” Lí thị ra vẻ vui mừng.

“Đúng rồi, chuyện cao thấp trong phủ, người ít nhiều cũng tham gia giúp đỡ một chút, mặc dù có nha hoàn, nô tài, bất quá ta vẫn là không an tâm, cho nên từng ấy năm tới nay, ta đều hỗ trợ , người nhưng đừng bày ra dáng vẻ kiêu ngạo của một thiếu nữ(thiếu phu nhân) với bọn họ.”

“Ta sẽ không.” Thủy Vũ Nương mặc dù thấy có chút quái dị, nhưng vì để vui lòng bà bà, nàng trừ bỏ gật đầu, vẫn là gật đầu.

“Ân! Như vậy ta an tâm rồi.” Lí thị đứng lên, đắc ý xoa người rồi đi.

“Tiểu thư, người như thế nào có thể đáp ứng yêu cầu vô lý của lão thái bà kia, nói thế nào thì người cũng là thiếu nữ(thiếu phu nhân) của cái nhà này.” Tiểu Nhạn Từ kéo tay Thủy Vũ Nương, phẫn nộ nói.

“Chuyện xảy ra hôm nay, người một chữ cũng không được tiết lộ ra ngoài.” Thủy Vũ Nương thất hồn lạc phách đẩy Tiểu Nhạn Từ ra, mờ mịt một mình đi trở về sương phòng.

Nàng có thể oán cái gì? Mà lấy tư cách gì để oán đây?

~ ~ ~

“Phong nhi, nhìn thiếp của con đi, ta bất quá mắng nàng vài câu, nàng lại giờ thối ngang ngược hất nước làm ướt hết ta!”

Lí thị thành quả phụ hơi sớm, Thượng Quan gia tam đại đàn phó, chỉ có nhi tử là Ngự Phong, nàng yêu thương nâng niu như bảo bối, mà Thượng Quan Ngự Phong cũng rất tận trung tận hiếu với nàng.

Nhưng từ khi thú Thủy Vũ Nương, tâm của nhi tử dần dần hướng về người thiếp, thậm chí vì nữ nhân đó mà cường thế cãi lời nàng.

Lí thị sớm khó chịu đến cực điểm, nay thật vất vả trông được nhi tử về nhà, lập tức nước mắt tung hoành ngang dọc kẻ khổ, mà nội dung thì chẳng có

tính thật thà chút nào.

“Nương.” Thượng Quan Ngự Phong kinh ngạc chạy đến ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, khó hiểu nắm bàn tay đầy nếp nhăn của nàng “Thực sự có chuyện như vậy? Nương nhi tính tình thật ôn hòa, nàng sao lại.....”

Nghe vậy Lí thị bắt đầu khóc gào:

“Vậy ý tứ người là nói những lời này tất cả đều là nương bịa đặt? Người tin ả, mà một mực chắc chắn nương là người nói dối sao?”

“Nương! Ta đâu có bảo người nói dối? Ta đương nhiên tin nương, nhưng là Nương nhi.....” A! Nương nhi tuy rằng lừa gạt hấn, nhưng Thượng Quan Ngự Phong tin tưởng nàng sẽ không nhân tâm như vậy, hấn không tin Thủy Vũ Nương lại dối đãi với mẫu thân hấn thế này nha.

“Nhưng cái gì? Ta xem người là thực bị hồ ly tinh này làm cho mê muội rồi!” Lí thị giận không thể át đập bàn nói.

“Nương! Sao có thể nói như vậy? Nói gì đi chẳng nữa, Nương nhi cũng đã là tức phụ nhi của người.” Thượng Quan Ngự Phong nóng lòng trấn an mẫu thân.

“Ta sớm nói qua, chuyện này đánh chết ta cũng không thừa nhận, chính vì như thế, nàng mới muốn trả thù ta, dùng nước trà hắt vào người ta.” Thấy Thượng Quan Ngự Phong che chở Thủy Vũ Nương, Lí thị nhất thời bực bội, nói xong, liền một phen nước mắt nước mũi, thút thút khóc:

“Đáng tiếc cha người trắng niên sớm thế, để lại một mình ta thủ tiết vì hấn, một mình cần kiệm nuôi dưỡng nhi tử, dạy nó lớn khôn. Nay nhi tử nạp thiếp, trong lòng cũng chỉ có một vị thiếp, không để ý đến lão bà bà vô dụng như ta nữa! Thật không biết sống ở trên đời này làm gì, ô..... Ta thật khổ a! Lão nhân, hay mau mạng ta đi đi! Trên đường hoàng tuyền có người làm bạn so với cô đơn một mình trên trần gian còn tốt hơn, ít nhất không thấy tịch mịch a. Ô.....”

“Nương, đừng khóc, đừng khóc!” Thượng Quan Ngự Phong thấy nương khóc, nhất thời luống cuống tay chân, động tác nhanh nhẹn nắm tay nương tát vào mặt mình, “Ta bất hiểu, nương cứ việc dùng tay đánh chết đi!”

“Phong nhi!” Lí thị đau lòng rút tay về, vỗ vỗ đầu vai hấn, “Người là tâm can bảo bối của nương, người lấy tay ta đánh người, ta sẽ đau lòng.”

“Nương đừng suy nghĩ nhiều nữa, về phần Nương nhi hắt nước trà vào nương, ta chắc chắn sẽ hảo hảo giáo huấn Nương nhi cho nương xem.” Thượng Quan Ngự Phong thở dài, hướng đầu ra ngoài nói: “Người đâu! Đi gọi thiếu nữ nãi ra gặp ta!”

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi ngay.” Một gia nô sau khi nhận mệnh của thiếu chủ liền nhanh chóng chạy đi.

Để trấn an mẫu thân, Thượng Quan Ngự Phong đành phải sai người gọi Thủy Vũ Nương tới, nói rõ ràng trước mặt mẫu thân.

Tuy Thủy Vũ Nương từng gạt hấn rằng nàng thủ thân như ngọc nhưng trên thực tế lại không phải vậy, vì thế, Thượng Quan Ngự Phong thậm chí thống hận Thủy Vũ Nương nhưng lại không thể khống chế mà yêu nàng say đắm.

Trừ lần đó ra, Thượng Quan Ngự Phong cho rằng Thủy Vũ Nương sẽ không ác độc đến mức khi dễ nương hấn, thế thì đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Hấn ngồi ở bên cạnh mẫu thân, tùy ý mẫu thân oán giận, hấn chỉ có thể âm thầm cảm thán bất đắc dĩ mà sầu lo.

Tình yêu là cái gì, từ khi gặp Thủy Vũ Nương, hấn liền trở nên rất muốn biết.

Không rõ vì sao mới gặp Thủy Vũ Nương, mầm mống tình yêu lại từ từ phát sinh trong lòng hấn?

Hấn luôn luôn nghĩ tới Thủy Vũ Nương, cũng mong có được nàng, bởi vì hấn cho rằng, thú nàng về, cuộc sống sau này trừ bỏ ngọt ngào, còn có thể tràn ngập sung sướng.

Nay, mong ước đã hoàn thành, trong lòng hấn vui sướng cùng kiêu ngạo lại bị bịt kín một tầng bóng ma, đã kích lòng tin của hấn đối với Thủy Vũ Nương.

Hoang mang quá nhiều trái tim đang bình lặng, làm nổi lên từng trận cơn sóng.

Bất an khiến hấn căng thẳng, tựa như chung quanh hấn toàn sương mù bao phủ.

“Nương nhi, ta hỏi nàng, nàng vì sao hắt nước trà vào nương?” Thượng Quan Ngự Phong về mặt lãnh khóc ngồi ở trên ghế, bàn tay to dùng sức vỗ cái bàn một chút.

Thượng Quan Ngự Phong có ý lạnh lùng chất vấn nàng trước mặt nương.

Thủy Vũ Nương hơi lấp bắp kinh hãi, nàng quay đầu đi chỗ khác, nhìn Lí thị trên mặt tràn ngập đắc ý, lại nhìn sang Thượng Quan Ngự Phong tuấn dung căng thẳng, tâm quynh lên, nhanh chóng giải thích:

“Ta không phải cố ý, là nương, nương... —”

“Không phải có ý ?!” Thượng Quan Ngự Phong nghe vậy càng thêm khó hiểu, một câu “Không phải có ý” tựa hồ đã bỏ qua chuyện nàng đối nghịch mẫu thân.

“Ai da! Việc này sao còn tùy vào người có cố ý hay không?” Lí thị phiết khoe môi mỏng, thấy nhi tử liền lên mặt phát uy, không khỏi muôn vàn đắc ý, lại còn ở một bên đổ thêm dầu vào lửa.

Thượng Quan Ngự Phong liếc gương mặt nương tử tràn ngập thất kinh, tâm hần rối rắm, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng không thôi.

Nhưng dù có đau lòng nàng đến mấy cũng chỉ có thể cố ý giận nàng trước mặt mẫu thân, kỳ thật hẳn so với ai khác còn thương nàng hơn hết thấy.

Hắn biết như vậy rất không công bằng với Thủy Vũ Nương, nhưng thân thể nàng hèn mọn thủy chung không được mẫu thân chấp thuận, còn làm cho mẫu thân bất mãn, cho nên sẽ phải chịu đựng mẫu thân khiêu khích nhiều nhiều.

Thủy Vũ Nương vận mệnh đã đủ sóng gió bất hạnh, hẳn thú nàng vào cửa vốn là để hóa giải ưu lo sầu muộn cho nàng, nào ngờ sau khi gả cho hắn, nàng lại phải nhận hết ủy khuất cùng lăng nhục, hẳn sao có thể không đau lòng đây? Nhưng mà..... Ai!

Đại chương to lớn vỗ thật mạnh xuống bàn, Thượng Quan Ngự Phong ra vẻ thịnh nộ nói: “Nương nhi, cho dù nương xem thường thân thể của nàng, không muốn thừa nhận nàng là nương tử của ta, nàng cũng không thể vô lễ hắt vào nước trà vào nương như thế a! Nói thế nào thì nương cũng là mẫu thân của ta! Nàng không tuân thủ nữ tắc, hảo hảo hiếu kính bà bà, thế nhưng thừa dịp ta vắng nhà, làm ra chuyện hỗn láo với bề trên như vậy!”

“Ngự Phong!” Thủy Vũ Nương vừa sợ vừa giận, trong mắt lóe ra quang mang ủy khuất, “Chàng hãy nghe ta nói —”

“Không có gì cần nói ! Niệm nàng vi phạm lần đầu, ta tha thứ, nếu còn để ta biết có chuyện này xảy ra lần nữa, ta — ta tuyệt không tha cho nàng!” Nói xong, Thượng Quan Ngự Phong lập tức hối hận, sâu hẩn trong thâm tâm hắn đang đau nhói.

Vì né tránh ánh mắt Thủy Vũ Nương bi thương cầu xin, Thượng Quan Ngự Phong đành phải vội vàng đứng dậy cấp tốc rời đi, ánh mắt ấy của nàng làm cho hắn cực kỳ áy náy.

Thủy Vũ Nương thấy thế, vội vàng kéo ống tay áo của hắn, vẻ mặt u sầu nhìn hắn, “Ngự Phong, đã trễ thế này, chàng còn muốn đi đâu?”

“Đi đến nơi không có phiền não, đi tới nơi không làm ta đau lòng, chờ ta bình ổn lại cảm xúc, ta tự nhiên sẽ trở về.”

“Chàng cứ như vậy mặc kệ ta? Chàng không tin ta?” Thủy Vũ Nương đau khổ hỏi hắn.

“Nàng trước thì lừa ta, sau lại khi dễ mẫu thân ta, nàng muốn ta tin tưởng nàng như thế nào đây?” Gương mặt Thượng Quan Ngự Phong bi thống gãy dựa.

“Cái gì.....” Thủy Vũ Nương vẻ mặt mờ mịt, nhưng nàng biết tướng công nhất định có hiểu lầm với mình, bởi vậy nàng một lòng muốn tìm kiếm đáp án.

“Nàng sớm không phải tấm thân xử nữ, lại lừa gạt ta, nàng bán nghệ không bán thân, muốn ta đồng tình, để ta bỏ ra một đồng hoàng kim thú nàng vào cửa, chẳng lẽ đây không phải lừa gạt sao?” Thượng Quan Ngự Phong đem áp lực cả một đêm toàn bộ nói hết ra ngoài.

Thủy Vũ Nương cơ hồ đứt từng khúc ruột, hai hàng lệ nóng hổi chảy dọc xuống trên gương mặt nàng, tay ngọc nhanh chóng níu lấy cánh tay tướng công, nàng nghẹn ngào nói:

“Ngự Phong, chàng phải tin tưởng ta trong sạch, ta chưa từng lừa chàng..”

“Đến nay nàng vẫn còn muốn gạt ta?” Thượng Quan Ngự Phong đau đớn kịch liệt cắn chặt răng, không muốn thấy tia sáng vô tội lóe lên trong khóe mắt nàng.

Trong lòng thâm than chính mình vô dụng, hẳn đối với nàng vẫn là ôn tồn tha thiết, yêu thương vô tận.

Chính là giờ này khắc này cảm xúc của hắn hỗn loạn đến cực điểm, rốt cuộc không thể yêu cầu chính mình tâm vô khúc mắc mà đi hảo hảo yêu thương nàng, hẳn nói với bản thân không thể sùng nịch nàng, nếu không sẽ tạo thành sai lầm không thể bù đắp.

Hắn đẩy tay nàng ra, “Nương nhi — ta không cầu nàng toàn tâm với ta, nhưng xin nàng hãy hảo hảo hiếu kính mẫu thân của ta —”

Nói rồi hắn phát tay áo rời đi, thân ảnh cường tráng dần dần bị màn đêm cắn nuốt.

“Ngự Phong —” Nhìn bóng dáng anh dần biến mất, Thủy Vũ Nương thất hồn lạc phách chôn chân tại chỗ, ánh mắt dại ra, vẻ mặt khô khan, bên tai một lần lại một lần vang lên thanh âm lạnh như sương tuyết, tàn khốc của hắn.

Lí thị thấy Thượng Quan Ngự Phong không quay đầu lại bước đi, không khỏi tràn đầy tức giận, nàng đứng lên, cất giọng chanh chua:

“Hừ! Cứ như vậy trơ mắt nhìn Phong nhi đi, người không đuổi theo à, thật không biết thú người về làm gì nữa! Thú cái đầu gỗ so với nữ nhân như người còn có ích hơn gấp vài lần!”

Đứt lời, Lí thị nổi giận đùng đùng đi về phòng.

Vì sao lại biến thành cục diện thế này?

Vì sao, sinh mệnh của nàng cứ từng giọt từng giọt rớt ra từ khe hở giữa các ngón tay ?

Vì sao, nàng cảm giác chính mình sắp lâm vào cuộc sống hắc ám như địa ngục?

Thủy Vũ Nương ngủ tưng lục phé bắt đầu có cảm giác đau quặn, nàng ôm ngực, vạn phần thống khổ chạy như bay về sương phòng, nàng ngã ngồi ở trên giường, thương tâm rên rỉ khóc lóc.

Qua hồi lâu sau, nàng mới dùng tay nhỏ bé che kín hai má, nước mắt lén lút trào ra, từ từ , nàng rúc sâu vào góc tường, hai vai không ngừng run rẩy.

Móng tay thon dài bắt tri bắt giác cắm sâu vào da thịt, máu tươi chậm chậm chảy ra, bí mật hòa vào cùng nước mắt tạo thành một dòng máu loãng. ....

Sau đó, Tiểu Nhạn Tử bùng khay hoa quế đi vào sương phòng, thấy tiểu thư thương tâm khóc, Tiểu Nhạn Tử liền vội vã đặt điểm tâm xuống, đẩy đẩy đầu vai nàng, nhẹ giọng nói:

“Tiểu thư.....”

Thủy Vũ Nương bất đắc dĩ phe phẩy đầu, “Tiểu Nhạn Tử, đừng gọi ta, ta muốn yên tĩnh một chút!”

“Tiểu thư..... Người với cô gia làm sao vậy?” Tiểu Nhạn Tử không an tâm lên tiếng .

Thủy Vũ Nương làm như không nghe thấy, co rúm lại trong ổ chăn, tựa như loài thú bị thương nặng phải tránh ở nơi an toàn để chữa trị. ....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lí thị ngồi ngay ngắn ở trước bàn, liên tiếp nhìn về phía sương phòng của nhi tử, biểu tình trên mặt tựa như mèo bắt nạt chuột vô cùng đắc ý cùng hưng phấn.

Giờ dần (tầm 3 h sáng), cửa phòng Thượng Quan Ngự Phong đã bị bàn tay nhỏ bé mạnh mẽ đẩy ra, Thủy Vũ Nương mở to đôi mắt, vội vã ngoan ngoãn vọt tới trước mặt bà bà, thấy Lí thị sớm ngồi bên bàn cơm chờ đợi, Thủy Vũ Nương xấu hổ cười cười.

“Nương — không, phu nhân, người dậy thực sớm.”

“Hừ! Hảo giáo dưỡng , đến trễ ba khắc, người cũng thật tham ngủ a.” Lí thị thể hiện bất mãn với nàng tiểu tức phụ tham ngủ.

Nàng hôm nay cố ý thức dậy sớm, muốn nhìn xem Thủy Vũ Nương có đem bà bà này để vào mắt hay không.

“Ta..... Ta lần sau không dám.” Thủy Vũ Nương hoảng sợ nghe không ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của Lí thị.

“Người nhanh chóng đi chuẩn bị đồ ăn đi!” Lí thị không kiên nhẫn giục, biết rõ còn cố hỏi: “ Con mắt như thế nào lại sưng tấy lên như vậy ?”

“Ta.....” Thủy Vũ Nương không thể nói vì đêm qua Thượng Quan Ngự Phong không về, mà khóc hết cả một đêm, khóc một mõi, cuối cùng liền mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, từ lúc tỉnh lại đến nay tinh thần vẫn là chưa có phục hồi.

Không cần đoán cũng biết, xác định chắc chắn là do đêm qua Phong nhi giận dữ mắng mỏ đây , Phong nhi thật giỏi, mới nói vậy đã có tác dụng lớn rồi!

A! Lí thị trong lòng mừng thầm không thôi, ở đâu ra chuyện nhi tử có tức phụ liền quên mẫu thân ? Căn bản không có đâu, Phong nhi của nàng trong đầu thủy chung có nương tồn tại, nếu không đêm qua nó cũng sẽ không nóng giận mà trách cứ Thủy Vũ Nương . Nghĩ đến nhi tử giáo huấn tức phụ ngay trước mặt mình, Lí thị không khỏi đắc ý vừa lòng..

S: Ta cứ đoán đo mãi từ tức phụ , muốn đòi thành thê tử , cơ mà chị lại chỉ làm thiếp , mà viết thiếp thì nhiều câu không được xuôi tai , cũng không thể ghi vợ ở đây là cô đại cho nên ta vẫn để nguyên như convert là tức phụ , còn tức phụ nhi là vợ của con trai , là con dâu ạ :)

“Ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng .” Thủy Vũ Nương thăm nghĩ thoát đi ánh mắt nhìn nàng chăm chú sắc bén ấy.

“Mau đi đi!” Lí thị phát tay đồng ý.

Thủy Vũ Nương bước nhanh rời khỏi đại sảnh, đi đến phòng bếp, dọc theo đường đi không thấy nửa bóng nô bộc nào, nàng không khỏi suy nghĩ sùng bái:

“Nương thật sự là vất vả , vì muốn cho hạ nhân ngủ nhiều thêm một chút, người mỗi ngày đều rời giường sớm như vậy chuẩn bị bữa sáng cho Ngự Phong, hết sức không muốn phiền toái hạ nhân, nương thật vĩ đại.”

Bởi vì Thủy Vũ Nương từ nhỏ đã bị bán vào Tuấn vương phủ làm nha hoàn, nàng đã luyện được một tay hảo trù nghệ, cho nên chuyện này căn bản không thể làm khó được nàng.

Thủy Vũ Nương rửa rau rồi nhóm lửa, không lâu sau, liền làm ra hàng loạt món ăn mỹ vị.

Lí thị có chút giật mình nhìn chằm chằm món ngon đầy bàn,“Nhanh như vậy? Có nhờ ai giúp đỡ không?”

Thủy Vũ Nương một bên đem đồ ăn bung lên bàn, một mặt nhanh nhẹn bày biện bát đĩa “Ta không cần giúp đỡ a! Tất cả đều là mình ta làm .”

Lí thị khó tin nhìn tức phụ nhi, đang muốn nói cái gì đó, Thượng Quan Ngự Phong đột nhiên kéo bộ pháp mỗi một đi vào gia môn.

Thấy con đầy mặt phong sương, Lí thị đau lòng,“Phong nhi, người như thế nào đi ra ngoài cả một đêm như vậy? Thực làm cho ta lo lắng.”

Thủy Vũ Nương ánh mắt khổ sở dừng ở trên người Thượng Quan Ngự Phong, thấy vẻ mặt tướng công vẫn lạnh lùng như trước, nàng đau lòng cúi đầu xuống.

Thượng Quan Ngự Phong đi dạo bên ngoài , tâm tình đã có chút tốt lên.

Vừa bước vào nhà, nhìn đầy bàn món ngon, mà nương cùng nương tử đều ngồi vào vị trí của mình chờ hần về, hần không khỏi lắp bắp kinh hãi, nhưng khi hần trông thấy hai mặt nương tử sưng đỏ, nội tâm dù có đau đến đâu thì vẫn sẽ có vương mắc, hần không thể lập tức tiêu tan cơn giận.

“Mới giờ dần, hai người như thế nào đã rời giường ? Nương, người bình thường không phải đều ngủ thẳng đến khi thái dương lên cao mới dậy sao?”
Thượng Quan Ngự Phong mặt không chút thay đổi hỏi.

Lí thị đỏ mặt, có điểm thẹn quá thành giận nói:

“Ách..... Phong nhi, ta hỏi người, người còn không có trả lời ta đâu!”

Thủy Vũ Nương kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Lí thị.

Thượng Quan Ngự Phong vật vờ bên ngoài đã lâu, bụng có chút đói, trước mặt lại toàn mỹ vị , cho nên không có để ý tới lời nẫu thân.

Lạnh lùng trộm liếc Thủy Vũ Nương, Thượng Quan Ngự Phong ngữ khí ôn hoà hỏi:

“Còn chuẩn bị tốt đồ ăn sáng? Nương nhi, này tất cả đều là nàng làm sao?”

Thủy Vũ Nương xua đi nghi hoặc trong lòng, khóe miệng mang theo ý cười gật gật đầu,“Ngự Phong, mau tới nắm thử tay nghề của ta, mặc dù không thể nói là ngon nhưng vẫn có thể ăn vào bụng.”

Thượng Quan Ngự Phong trầm tư nhìn nàng, lần này mở miệng, ngữ khí đã không còn lạnh lẽo như vừa rồi,“Nương nhi, nàng thật sự là nương tử có năng lực chăm sóc tốt tượng phu, ta lớn như vậy nhưng chưa từng dùng qua bữa sáng, bởi vì có người ngủ lười giống bọn nô tài, giờ mao không thấy đâu, ta là tuyệt đối không ăn nữa.”

Thượng Quan Ngự Phong thấy nương tử khổ tâm, không khỏi vì hành động đêm qua của chính mình mà cảm thấy áy náy cùng xin lỗi.

Bị lật tẩy, gương mặt Lý thị không thể đỏ hơn được nữa,“Phong nhi. Người nói vậy bạ gì đó a?”

“Ta nói sai cái gì sao?” Thượng Quan Ngự Phong không rõ nương vì có gì mà phát giận, gương mặt hần có chút trầm xuống.

Thủy Vũ Nương nhìn Lí thị, rồi quay về nhìn tướng công, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười ngọt ngào,“Ngự Phong, về sau ta sẽ chuẩn bị bữa sáng cho chàng, bây giờ thừa lúc thức ăn còn nóng ,chàng mau mau ăn đi thôi.”(S: Mẹ gì mà ghen với con dâu quá thế =)))

“Không! Ta sao có thể để nương tử yêu quý tự mình xuống bếp, sẽ làm thô bần tay nhỏ bé của nàng mất, chuyện này cứ giao cho hạ nhân là tốt rồi, nàng về sau đừng dậy sớm nữa , ngủ nhiều da mới mịn màng được.”

Thượng Quan Ngự Phong đi đến bên cạnh Thủy Vũ Nương, bàn tay to lớn thò vào trong ngực áo, lấy ra một cái túi tính xảo đựng chiếc hộp xinh xắn, hần không nói một tiếng đồ ra trước mặt Thủy Vũ Nương.

“Này.....” Thủy Vũ Nương vừa mừng vừa sợ nhìn tướng công.

“Mở ra xem có thích hay không.” Thượng Quan Ngự Phong cố ý bỏ qua biểu tình kinh hi của nàng, đi trở về chỗ ngồi cảm đôi đĩa, gấp đồ ăn đưa vào

miệng.

Thủy Vũ Nương mở ra , bên trong chính là cái Phi Thúy cảnh luyện sáng rực ,“A..... Thật đẹp, Ngự Phong.....”

“Đêm qua là ta không đúng, ta không nên rống lớn với nàng.” Hấn áy náy. Mới vừa ở bên ngoài nhân nhả lang thang, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn thấy phi thúy cảnh luyện này, hấn liền xác định nó rất thích hợp với da thịt trắng nõn của Nương nhi, lập tức bỏ tiền ra mua về.

Thủy Vũ Nương cảm động , nhin không được sống mũi cay nồng, nắm chặt phi thúy cảnh luyện trong tay, run giọng nói:

“Không! Ngự Phong, chàng đừng tự trách mình, chàng không sai, là ta..... Muốn trách thì trách ta ngược..... Ngự Phong, chuyện quá khứ cho qua đi! Chúng ta đừng đem chuyện này để ở trong lòng, chính là về sau chàng đừng không về cả đêm như vậy, bởi vì ta thực lo lắng.”

“Xem mắt nàng vừa hồng vừa sưng , nàng nhất định khóc hết đêm đi?” Thượng Quan Ngự Phong đau lòng, hấn dùng ngón cái ôn nhu lau đi nước mắt loang lổ trên mặt nàng.

Thủy Vũ Nương nở nụ cười,“Ta chỉ là quan tâm chàng.”

“Ta đáp ứng nàng, về sau không bao giờ như vậy nữa.” Thượng Quan Ngự Phong nói xong,lập tức bới cơm ăn.(S: Úp mặt vào tường đánh năm roi cho chừa)

Thủy Vũ Nương không ngừng gấp cho Thượng Quan Ngự Phong, bắt tri bắt giác hai người đều quên có Lí thị ngồi bên cạnh.

Lí thị phẫn nộ hừ một tiếng, thấy bọn họ ngọt ngọt ngào ngào, liền khó chịu hậm hực đặt đĩa xuống.

Thủy Vũ Nương tâm cả kinh, vội vàng gấp khối thịt bò đặt vào bát Lí thị,“Nương, người nên ăn nhiều chút.”

“Đúng vậy, nương thân thể không tốt lắm, nên ăn nhiều rau xanh cùng thịt bò.” Thượng Quan Ngự Phong lo lắng nhìn Lí thị, tổng cảm thấy hôm nay nương có điểm không thích hợp.

Lí thị bực bội đẩy bát đĩa sang một bên , đứng dậy bỏ đi.

“Nương—” Thượng Quan Ngự Phong khó hiểu,“Nương lại làm sao vậy?”

“Ta — ta cũng không biết..... Ngự Phong, chàng mau vào xem nương.” Thủy Vũ Nương cũng lo lắng nhẹ nhàng lắc cánh tay tướng công.

“Hào, nàng ngoan ngoan dùng bữa, ta lập tức trở về với nàng.”

“Ân, chàng đi nhanh đi.”

Một đêm không nghỉ,Thượng Quan Ngự Phong đến tiêu cực đã là quá giờ Ngọ rồi, tâm tình của hấn vì phải quan tâm Lý thị suốt từ sáng mà trở nên tồi tệ đi, bất quá vẫn cần phải chống đỡ tiêu cực , hấn phải lấy lại tinh thần mới được.

Sao ngờ hôm nay cái lại có người đến làm loạn,muốn đập nát tấm biển đề tên của hấn, nói hấn lúc trước khi bảo hộ “Ngọc Linh Lung” có ý độc chiếm một mình, nếu không vì sao đưa vật tới nơi lại muộn ba ngày.

Thượng Quan Ngự Phong nghe vậy giận không thể át, đồng dặc nói:

“Ta Thượng Quan Ngự Phong đỉnh thiên lập địa, hành sự luôn quang minh lỗi lạc! Như thế nào vì một tòa ngọc khí mà tự hủy bỏ tiền đồ? Mọi người không tin Thượng Quan Ngự Phong ta, cứ việc cầm đao nhắm ngay đầu của ta đây, Thượng Quan Ngự Phong ta vô điều kiện mặc các người lấy đầu!”

Nói xong, Thượng Quan Ngự Phong liền cời thất lưng , rút bảo đao, thuận thế đem bảo đao đặt trước mặt chuẩn bị bỏ tới.

“Tin người là được! Cần gì phải nặng lời như vậy?” Người nọ bị hành động của hấn dọa cho sợ toát mồ hôi lạnh.

“Đúng vậy! Người trọng nghĩa khí như người, đúng là hiếm thấy, chúng ta không tin người, còn có thể tin ai?” Tên còn lại khen ngợi.

Chưa đến giờ hội, Thượng Quan Ngự Phong bởi vì quá mệt mỏi mà hơi phủ sớm.

Vừa về đến nhà liền thấy Tiểu Nhạn Tử cuốn ống tay áo, đỏ mặt tía tai hô to gọi nhỏ trước mặt gia nô.

“Lão thái bà người có gì đặc biệt hơn người ! Ý vào chính mình có mấy đồng tiền liền biến thành điền bà từ nơi nơi chửi bậy, a, tiểu thư chúng ta sợ người nhưng ta không để người vào trong đây mất đâu!”

Mà Thủy Vũ Nương chỉ lẳng lặng ngồi ở góc thính xá, thất hồn lạc phách ngăn người nhìn sàn nhà.

“Tiểu Nhạn Tử! Người nói đủ chưa?!” Thượng Quan Ngự Phong phẫn nộ bước tới trước mặt Tiểu Nhạn Tử, giơ bàn tay to lên, hung tợn cho Tiểu Nhạn Tử một cái tát.

“A! Cô gia –” Tiểu Nhạn Từ bị đánh, nửa tiếng cũng không dám bật ra khỏi miệng, biết được chính mình bởi vì nhất thời vỗ mồm nhanh nhẩu, nay bị cô gia bắt gặp mà hiểu lầm, dù cãi như thế nào cũng phí công vô ích.

Lí thị vừa thấy nhi tử trở về, lập tức khóc tí tách, chết đi sống lại cáo trạng.

“Phong nhi a! Mau nhìn xem nha đầu chết tiệt kia, nó chỉ là đứa nha hoàn trong đồng của hồi môn mà dám hung hăng lên mặt, thật sự là đồ dê tiện đường ra loài chó hoang thôi.”

“Nương nhi! Nàng dạy nha đầu này kiểu gì? Sao lại để tùy ý nàng ta đến chống đối nương?” Thượng Quan Ngự Phong lớn tiếng quát, vừa tức giận vừa mệt mỏi.

Nguyên bản hân về nhà thăm nghĩ muốn được yên tĩnh, không thể tưởng được rắc rối này chưa kết thúc, rắc rối khác đã kéo đến, hân thật đúng là phiền càng thêm phiền!

Thủy Vũ Nương bừng tỉnh từ trong mộng dời tầm mắt sang nhìn hân, vừa thấy tướng công, Thủy Vũ Nương lộ ra một cái tươi cười thanh lệ.

“Ngự Phong, chàng hôm nay về sớm hơn mọi khi nha?”

“Đúng vậy! May mắn ta hôm nay về sớm, nếu không làm sao biết chuyện chủ tớ hai người dùng loại thái độ này để đối đãi với nương ta!” Thượng Quan Ngự Phong nổi trận lôi đình, Tiểu Nhạn Từ sợ tới mức mồ hôi lạnh tuôn rào rào.

Thủy Vũ Nương nhất thời lĩnh ngộ, gấp đến độ muốn giải thích tiền căn hậu quả.

“Tướng công, không phải, chuyện không phải như vậy, nương..... Không! Là ta thấy sai phòng(phòng chứa củi) sắp hết củi..... Cho nên muốn lên núi kiếm thêm, mà Tiểu Nhạn Từ thấy trời sắp tối cho nên ngăn cản ta đi, vì thế nàng và nương mới có thể xảy ra cãi ra.....”

“Mới không phải như vậy, cô gia, thật ra là –” Tiểu Nhạn Từ muốn nhân cơ hội nói ra Lí thị cường ép Thủy Vũ Nương lên núi đốn củi.

“Tiểu Nhạn Từ, người không nói cũng không ai bảo người cầm điếu.” Thủy Vũ Nương lập tức ngăn nha hoàn nói ra sự thật.

Chủ yếu là nàng muốn chuyện lớn hóa bé, không muốn tướng công phải khó xử.

“Nương nhi, chuyện sai phòng không cần nàng tới làm lụng vất vả.” Thượng Quan Ngự Phong thật sự là đau đầu nhức óc, chưa từng nghĩ đến thú tức phụ, nhưng lại cũng không ngờ sẽ biến thành cảnh gà chó không yên như hiện tại.

“Cứ thêm từng tý dầu mè đậu xanh như thế, cái nhà này loạn mất, làm người chớ bắt chước những kẻ khoác lác, ngồi trên cao, uống rượu lạnh! Hiểu hay không? Nương nhi, đi theo ta!”

Thượng Quan Ngự Phong sắc mặt cực trầm khó coi, Thủy Vũ Nương ngoãn ngoãn bước theo hân về sương phòng.

Lí thị cười lạnh nhìn chủ tớ Thủy Vũ Nương, nở nụ cười thắng lợi, nàng sẽ chờ xem nhi tử giáo huấn tiểu nương tử của nó như thế nào.

Tiểu Nhạn Từ đứng một bên tức đến nghiến răng ken két, bất quá vừa rồi bị cô gia đánh cái tát, cho nên không dám tái tùy tiện lỗ mãng thêm.

“Nương nhi, hảo hảo quản Tiểu Nhạn Từ đi! Nàng ta rất vô pháp vô thiên, dám hô to gọi nhỏ với nương, dù sao cũng chỉ là một nha hoàn mà lại kiêu ngạo, để người khác biết, còn tưởng rằng chúng ta không dạy dỗ nàng ta đâu.”

Thượng Quan Ngự Phong bỏ giày, kích động nhảy vào bồn nước phủ đầy hoa quế đặt giữa phòng.

“Vài ngày tới, ta phải đến Dương Châu một chuyến, thời gian ta vắng mặt, hy vọng nàng và nương có thể hảo hảo ở chung, hảo hảo bồi dưỡng cảm tình, đừng để ta bên ngoài vất vả vì tiêu cực, về nhà lại mệt mỏi chuyện người thân.”

Khí nóng bốc lên, Thủy Vũ Nương ngây ngốc nhìn tướng công ngâm mình trong bồn tự tắm rửa, thấy hân khí lực cường tráng kiện mẩy, nhất thời nhớ lại hân khi thì ôn nhu, khi thì cuồng dã nhiệt tình với nàng, máu trong người không tự chủ được sôi sục chảy nhanh hơn.

“Nương nhi, lời nói của ta nàng có nghe thấy chưa?” Thượng Quan Ngự Phong quay đầu nhìn, thấy Thủy Vũ Nương chôn chân tại chỗ, hân không khỏi cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhin không được mở miệng gọi nàng.

“Ngà! Nghe..... Nghe thấy được.” Hai gò má Thủy Vũ Nương nóng bừng, phấn má tuyết trắng sáng loáng lập tức hiện lên hai mảng hồng hồng.

“Àn, bỏ đi quần áo của nàng, lại đây kỳ cọ giúp ta, tắm cùng ta đi!” Thượng Quan Ngự Phong thoải mái nằm ngang trong bồn nước, song chương lười biếng đặt hai bên thềm đá, đầu cũng gác trên bậc, nhắm mắt chờ đợi Thủy Vũ Nương.

“Hảo.” Thủy Vũ Nương từ từ tháo dỡ xiêm y, thẳng đến khi trần như nhộng mới đi đến trước cái tủ gỗ, lấy ra một cái bình đặc biệt dùng để tắm rửa.

Thượng Quan Ngự Phong mở hai tròng mắt mệt mỏi, nhìn thân thể nàng đi tới đi lui trước mặt.

Trông lung linh gợi tình, phía trước là vương nữ duyên dáng yêu kiều run rẩy, đường cong tinh tế, làn da trắng nõn, tóc dài chấm thắt lưng, vai thon gầy

xinh đẹp, và còn cái mộng đầy đặn đáng yêu.

Nhìn, nhìn, hạ thân hấn ngang nhiên bật dậy. Cảnh tượng trước mắt thật rất phong tình khiến hấn kìm lòng không đậu, huyết mạch sôi trào.

Thủy Vũ Nương bước nhẹ nhàng tới gần, hấn lập tức ngồi trên thềm đá, hai chân mở rộng trước mắt nàng, hạ thân cực đại cũng cuồn cuộn xâm ở trước mắt nàng run run, tráng vật to lớn hiên ngang dựng thẳng khi thấy nàng.

“Ngự Phong, ta..... Ta nên tẩy bên kia của chàng?” Thủy Vũ Nương nhìn cảnh này mà mặt đỏ tím đập, càng nhìn càng ngượng ngùng không dám nhìn thẳng, chỉ dám dùng khóe mắt vụng trộm liếc nó.

“Nàng thích bên nào thì làm bên đó, ta không sao cả.” Thượng Quan Ngự Phong thấy nàng thẹn thùng, thoáng chốc vạn phần đắc ý dương khóe miệng tà cười.

“Nhưng bên này có vẻ gần hơn, ta làm bên này trước.” Thủy Vũ Nương đổ một chút gì đó trong bình ra tay, nhẹ nhàng bôi lên hạ thể hấn, sau đó bắt đầu chậm rãi tà chà hữu sát.

Hấn giả bộ kinh ngạc cười cười:

“Xem ra nàng đã đủ gan làm loạn, trực tiếp làm bên này, Sao? Muốn sao?”

“Ta..... Ta không biết!” Thủy Vũ Nương ngượng ngùng.

Nàng cẩn thận rửa hạ thân cho hấn, sạch rồi vẫn không chịu dừng tay, tựa như cứ chà sát mãi thành nghiện, mà thứ đó trong tay nàng càng ngày càng sưng to.

Thượng Quan Ngự Phong hồ nghi nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ ửng, vừa buồn cười vừa yêu thương trêu chọc nàng:

“Ta đoán nàng nhất định đã ướt đầm, bằng không nàng sao lại không dừng tay, muốn ăn sao? Được thôi, nếm thử mùi vị đi!”

Hấn đột nhiên duỗi bàn tay to ra, năm ngón tay nắm cái đầu nhỏ của nàng, nhấn xuống một cái, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Vũ Nương đã cúi nằm trên hạ thân hấn.

Thủy Vũ Nương bị bắt nuốt vào nam căn dững mãnh, chống đỡ sâu tới tận yết hầu.

Tay nàng như chú cá nhỏ bé quẫy lung tung trong nước. Bởi vì nó quá lớn, nhồi vào miệng của nàng quả thực khó chịu không thể nổi.

“Nàng muốn bắt của sao?” Thượng Quan Ngự Phong phì cười.

Nói xong, hấn vươn hai ngón tay chạm vào nụ hoa trước ngực nàng, trêu chọc trái phải, hai nụ hoa liền kiên kiên đứng vững, tựa như nở rộ ra những bông hoa kiều diễm ướt át khiến người ta thêm nhỏ dãi.

“Ngô.....” Thủy Vũ Nương hai chân lập tức trở nên vừa đau vừa tê dại.

Thủy Vũ Nương từ từ mấp máy cái lưỡi dính hương, một tay nắm nam căn cần thận chà sát.

“Hay lắm, hay lắm!” Thượng Quan Ngự Phong thô sát sung sướng than nhẹ, chỉ cảm thấy từng trận nhiệt khí xuyên qua toàn thân, vật tượng trưng cho nam tính ngày càng bành trướng.

Tay hấn không rời khỏi thân thể nàng mà chậm rãi dao động, Thủy Vũ Nương chỉ cảm thấy hạ thể giống như đang tiết ra một đạo hồng thủy, kịch liệt kích thích toàn bộ dây thần kinh của nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nằm trên giường ấm áp, Thủy Vũ Nương lười biếng rúc vào lòng tượng công, hai tay gắt gao ôm hấn, nỉ non:

“Ngự Phong, để ta nằm trong lòng chàng, ngọt ngào mật mật tiến vào giấc mộng, được không?”

“Đương nhiên là được. Nương nhi, mỗi lần ngủ nàng đều rúc trong vòng tay ta như vậy có cảm thấy an tâm không?”

Thượng Quan Ngự Phong mặc dù không hài lòng Thủy Vũ Nương không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhưng mỗi khi hấn thấy Thủy Vũ Nương nhu tình

thẹn thùng, liền nhìn không được tìm có thay nàng rồi tha thứ hết mọi chuyện.

Một mặt hẳn coi nàng như trân bảo, muôn vàn thương yêu.

Về phương diện khác lại canh cánh trong lòng chuyện nàng không có lạc hồng.

Tầng lá mỏng nữ tính ấy tuy không có giá trị gì, nhưng trên thực tế với thời đại phong kiến mà nói, nó có thể nói là vật báu vô giá, trình tiết dùng tiền để mua cũng mua không được.

Nam nhân thời bấy giờ luôn để ý xem mình có phải người đầu tiên của nữ nhân mình yêu hay không; Mà nữ nhân lại chỉ mong chờ xem mình có phải người duy nhất của nam nhân mình yêu hay không.

Thủy Vũ Nương đêm đầu không có lạc hồng, việc này đã thành vướng mắc trong lòng hẳn, Thượng Quan Ngự Phong thủy chung khó có thể xóa tan.

“An tâm.” Thủy Vũ Nương mỉm cười ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn liềm mình dụi dụi vào lồng ngực trượng phu.

Thượng Quan Ngự Phong cười như không cười càng ôm chặt nàng thêm.

“Từ khi tướng công thú ta vào cửa tới nay, trong nhà dường như có thay đổi, đúng không?” Thủy Vũ Nương lo lắng hỏi, vì nàng chậm chạp chưa lấy được lòng bà bà mà vô cùng ảo não.

“Đúng, có chút thay đổi. Xem nàng, tinh thần hoảng hốt, chẳng lẽ là ưu phiền về việc này?” Hẳn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, đặt môi mình lên trán nàng nhẹ thơm một cái.

“Không. ....” Thủy Vũ Nương cảm giác hẳn không vui vẻ, vội vàng dâng môi đón nhận, uyển chuyển hỏi: “Ta là lo chàng ưu phiền, ta thì tuyệt đối không. À, phải làm sao chàng mới hết phiền, luôn vui vẻ đây?”

Hắn một ngum nuốt luôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, triền miên hút, “Nàng nếu có thể hảo hảo hiểu kính mẫu thân, hòa thuận ở chung cùng nương, ta tất nhiên sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.”

“Ta hiểu, ta sẽ hảo hảo hiểu kính mẫu thân. ....” Thủy Vũ Nương cam đoan.

Thượng Quan Ngự Phong nghe vậy liền thoái mái, “Như vậy là tốt rồi. Vài ngày tới ta đi Dương Châu, thuận đường tới kinh thành bái phỏng Tuần Vương gia, nàng xem, như vậy được chứ?”

Thủy Vũ Nương bắt đầu ửng hồng cái mũi nhỏ, lấy tay che miệng nức nở nói:

“Nương nhi chịu ân trọng của chàng, đời này dù có làm trâu làm ngựa cho chàng cũng vui vẻ chịu đựng.”

“Nàng ngốc quá, ta không cần nàng làm trâu làm ngựa cho ta, ta chỉ cần nàng ở bên ta cả đời.” Thượng Quan Ngự Phong yêu thương hôn lên môi nàng.

“Cả đời này thôi sao? Ta muốn cùng chàng đi qua kiếp này, thẳng đến kiếp sau.”

“Àn, chúng ta đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia cách.”

“Ngự Phong, thực cảm tạ lão thiên gia đã cho ta gặp chàng, có được chàng. Cho ta một lang quân tốt như vậy, ta lại chỉ có thể làm thiếp của chàng, không thể làm thê, nếu có thể, chàng nhanh chóng thú thê từ về, đừng để người ta chê cười.” Thủy Vũ Nương dùng tay nhỏ bé vén sợi tóc đen trên trán hẳn.

“Ta nghĩ đây không phải lời nói thật của nàng.” Thượng Quan Ngự Phong hiểu rõ, nàng chính là không muốn làm cho hẳn khó xử mà tình nguyện tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, có điều nàng như vậy chỉ càng khiến hẳn đau lòng hơn mà thôi.

“Ta. .... Nam nhân ba thê bốn thiếp là chuyện thường tình, ta không dám tranh giành.” Thủy Vũ Nương cố gắng trấn định nhìn hẳn.

“Phải không?”

Thủy Vũ Nương mặt đỏ bừng, “Ta. .... Đúng, ta không muốn cùng nữ nhân khác chia xẻ tình yêu của chàng, nhưng ta nghe từ Tiểu Nhạn Từ, gia nô trong nhà vẫn là có chút đam tiểu, ta không muốn chàng thiết thòi, không muốn chàng trở thành trò cười cho người khác.”

“Ta tuyệt không cho phép chính mình thành thân thêm lần nữa, đời này có nàng là đủ rồi, nàng không cần phải quan tâm người khác nói gì, nàng là thê của ta, cũng là thiếp của ta, nàng và nương đều là những nữ nhân ta yêu nhất, ta tuyệt đối không vứt bỏ nàng.”

Thủy Vũ Nương cười vui vẻ, hôn hẳn. “Có những lời này của chàng là đủ rồi.”

Hắn bắt giữ miệng nàng, hút mạnh, “Ta đã bỏ qua, mặc kệ nàng từng lừa gạt ta cái gì, ít ra hiện nay nàng vẫn là của ta, cái gì đã qua ta sẽ không truy cứu nữa.”

Lừa gạt? Hẳn luôn nói nàng lừa gạt hẳn, Thủy Vũ Nương không rõ cho nên nhắm chặt mi, trầm tư một lát, “Ta đến tốt cùng lừa gạt chàng cái gì? Cứ nói

đừng ngại.”

“Không có gì.”

Thủy Vũ Nương thâm tình hôn nhẹ lên trán tướng công, “Ngự Phong, xin chàng tin tưởng ta, ta không lừa gạt chàng cái gì.”

“Đừng nói nữa, chúng ta lại thêm một lần!” Thượng Quan Ngự Phong nhin không được thân thể cao lớn bay qua, đem nàng đặt ở dưới thân.

“Nữa?” Thủy Vũ Nương ngượng ngừng cười duyên.

“Đương nhiên, ta sắp xa nhà, nàng có thể nào không để ta ăn no mới thả ta đi? Không lo lắng ta ăn vụng bên ngoài sao?”—... “Chúng ta thay đổi phương thức khác được không?”

“Chuyện phu thê không phải đều là nghìn bài một điệu sao? Như thế nào? Còn có tư thế khác a?”

Giọng hân trầm thấp mê người như con gió nhẹ xuy phát ở bên tai Thủy Vũ Nương, cả người nàng nóng ran như có kiến bò, không khỏi thở gấp. “Cho nàng một chút kiến thức khác vậy.” Tựa như điều hâu bắt con gà con, hân cấp tốc bay qua thân thể của nàng, đem nàng ôm xuống giường, chậm rãi mở cửa, thông thả đi tới hậu viện sương phòng.

“Ngự Phong, chàng ôm ta đến nơi này làm gì? Bị người khác nhìn thấy chúng ta trần trụi sẽ cực kỳ xấu hổ nha.” Thủy Vũ Nương tất nhiên an tâm giao bản thân cho hân, có điều nàng rất tò mò..

“Hừ, nơi này không có người đến, bất quá nếu nàng kêu lớn, có dẫn người ta đến hay không, ta không dám chắc đâu.”

Hân ôm phía sau nàng, không biết lôi từ đâu ra một mảnh vải đen, bịt chặt hai mắt nàng, sau đó ôm nàng đặt lên bàn đu dây.

Ngồi trên đó, Thủy Vũ Nương cười khẽ, “Ngự Phong, ta không thấy gì hết, ta có chút sợ hãi.”

“Đừng sợ, đây không phải hai tay của ta sao? Nàng nắm tay của ta, ta sẽ không chạy trốn.”

Hân sợ nàng cử động sẽ ngã khỏi bàn đu dây, Thượng Quan Ngự Phong đành phải đem thân thể của nàng cột vào bàn đu dây, hai bàn tay nóng như lửa đốt không an phận chậm rãi bò sát trên người nàng.

Thủy Vũ Nương căn bản không thể động đậy, hơn nữa miếng vải đen che kín đôi mắt khiến nàng mù mịt, vừa hoảng sợ vừa kích thích gọi hân.

“Ngự Phong..... Tay chàng đừng rời cơ thể ta, đừng bỏ ta.....”

“Dưới cảnh đêm trăng hoa đẹp thế này mà làm chuyện phu thê, không cần phải nói tay của ta cũng không rời thân thể của nàng dù chỉ một lát” Ngay cả môi lưỡi hân cũng không thể dời khỏi một tấc da thịt nàng.

“Rất thích..... Chỉ cần là chàng, vô luận dùng loại phương thức nào, ta đều nhận, đều thích..... A..... Ngự Phong, cảm giác này thật sự là rất kích thích a.”

“Hừ..... Im lặng, đừng nói.”

Thượng Quan Ngự Phong đột nhiên đứng dậy lấy dây thừng buộc chân phải nàng lại, mở rộng ra nơi nào đó.

“A— Ngự Phong..... Chàng trói chặt ta, rồi hôn ta như vậy, ta sẽ không chịu nổi..... A..... Không..... Đừng.....”

“Lộng nàng như vậy nàng có thích không?”

Thủy Vũ Nương cả người hết sức ngứa ngáy, yêu thích cảm giác mà hân tạo ra cho nàng, môi hân ma sát da thịt nàng, di chuyển đến chỗ nào chỗ ấy liền nhột tới tận xương tủy.

“A! Ngự Phong! Chàng thật sự là muốn ta điên.....” Thủy Vũ Nương sao chịu được hân cuồng mị xâm nhập.

“A..... Ân— hảo ngứa, hảo ngứa.....” Thủy Vũ Nương hơi thở dồn dập liên tục lắc đầu, mái tóc như thác nước chảy tràn trên cơ thể, từng đợt khoái cảm nối tiếp nhau đánh úp lại nàng.....

Nghe tiếng kêu của nàng vạn phần thống khổ, hân liền cẩn thận giật xuống mảnh vải đen trên mặt nàng.

Con người nàng đã bị sương mờ bao phủ, bộ dáng cuồng loạn câu dẫn lòng người, da thịt nàng quả thực quá hấp dẫn khiến hân cứ muốn nhắm nháp suốt, như thế nào cũng không chán ghét, nàng tựa như Minh Nguyệt từ trên trời rơi xuống, đối với hân mà nói quả thực là trân bảo hiếm có.

Ngón tay ngọc thon dài xẹt qua lồng ngực cường tráng rắn chắc, tiếng nói như hoàng anh xuất cốc, “Ngự Phong, lồng ngực chàng thực rắn chắc, ta muốn núp ở trong lòng chàng cả đời.”

Hân tràn ngập yêu thương hôn lên cái miệng xinh xắn, “Ta nói rồi, đời đời kiếp kiếp ta sẽ để nàng dựa vào bờ ngực mạnh mẽ của ta.”

Gương mặt nàng đỏ bừng, “Yêu ta.....”

“Ta sẽ yêu nàng, dùng cách thức độc đáo của ta để sủng ái nàng.....” Hắn nâng gương mặt xinh đẹp lên si ngốc ngóng nhìn.

Thân thể nàng hơi hơi run rẩy, châu lệ tràn mi, “Chàng thật tốt với ta.”

“Đang êm đẹp vì sao lại rơi lệ, nàng biết rõ nữ nhân chỉ cần vừa khóc là ta liền chịu không nổi, ta sợ nữ nhân khóc, nàng có biết không!” Hắn đem nàng kéo vào lòng.

Nàng nói nhỏ: “Ngự Phong, ta nhịn không được.....”

“A.....” Thủy Vũ Nương âu yếm tấm lưng rộng rãi của hắn, “Chàng thật là xấu.....”

“Yêu hay không yêu?”

“Yêu cực kỳ.” Nàng lại lần nữa hư nhuyển rúc vào lòng hắn.

Nàng run giọng lên tiếng: “Nhịn không được phát cuồng, nhịn không được dục hỏa đốt người.”

Hắn tim đập thình thịch, hỏi tiếp: “Còn có gì không?”

“Rất muốn chàng giữ lấy ta..... Ân.....”

Thủy Vũ Nương ngẩng đầu rên rỉ, mị nhãn nhìn hắn.

Hai người gât gao ôm nhau thở gấp.

“Nương nhi, nàng thật sự là bảo bối của ta, ai cũng đừng mơ tưởng cướp nàng khỏi ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thượng Quan Ngự Phong đem vật phẩm quý cần hộ tiêu vào trong xe ngựa.

“Ngự Phong, chuyến này chàng đi..... bao lâu mới trở về a?” Thủy Vũ Nương thật sự không muốn tướng công cách xa nàng quá lâu, lâu lắm, bởi vì nàng lo lắng, nàng nhớ hắn.

Thượng Quan Ngự Phong hôn lên trán nương tử rồi nhảy lên yên ngựa.

“Ta tính phỏng chừng ít nhất cũng phải hai, ba tháng sau mới trở về nhà.”

Lâu như vậy..... Thủy Vũ Nương nhịn xuống cảm xúc ảm đạm, miễn cưỡng

cười tươi nhìn tướng công ngồi trên lưng ngựa, tư thế oai hùng tuấn đạt

mê người.

“Vậy chàng nhớ tự chăm sóc chính mình, nhất định phải bình an vô sự sớm ngày trở về!”

“Nương nhi ngốc, nàng không tin võ thuật của ta sao?” Thượng

Quan Ngự Phong giả bộ tức giận tức khỏi mây kiếm, ngồi trên cao quan

sát nương tử.

“Ta sao lại không tin chàng đâu? Ta đương nhiên tin tưởng tài

nghệ của chàng, chính là.....” Thủy Vũ Nương vốn định nói ra tình

trạng thân thể nàng gần đây không khỏe.

Thủy Vũ Nương không hiểu tại sao gần đây cứ buồn nôn, nhưng ói ra nửa ngày, tất cả những gì cho ra lại toàn là nước, nàng vốn định nói cho hắn chuyện này, nhưng suy nghĩ một chút, để hắn yên tâm làm việc, nàng đành im lặng.

“Chính là làm sao? Như thế nào muốn nói lại thôi?” Thượng Quan Ngự Phong bắt an đánh giá khí sắc nương tử.

“Không có gì, chính là.....” Nàng suy tư lấy cớ, “Chính là ta sẽ thực nhớ chàng.”

Thượng Quan Ngự Phong nở nụ cười, “Nói nàng ngốc, còn không thừa nhận, lòng ta so với nàng còn nhớ hơn a!”

“Ngự Phong, trên đường phải cẩn thận, đi nhanh về nhanh, đừng để ta lo lắng nha!”

“Nương tử, hãy bảo trọng, thay ta hảo hảo chiều cổ nương.”

“Ta sẽ.”

“Ta đây an tâm rồi.” Vì thế, Thượng Quan Ngự Phong dẫn theo một đám người ngựa, chậm rãi tiến về phía Dương Châu.

~~~

Nhân vô hại hồ tâm, dẫn hồ hữu thương nhân ý. (Convert là : Không người nào hại hồ tâm, nhưng hồ có thương tích nhân ý. Ta không hiểu lắm)

Thượng Quan Ngự Phong vừa đi, Thủy Vũ Nương liền gặp khó khăn.

Lý thị khắp khối mừng thăm lão thiên gia đã trợ nàng giúp một tay, nhi tử vừa đi, mâu thuẫn nhà cửa liền biến lớn.

Tiểu Nhạn Tử thấy tiểu thư khổ sở, cho nên luôn thay tiểu thư bắt bính chống đối Lý thị, hai người không ai nhường ai phát sinh khẩu chiến.

Thủy Vũ Nương thức khuya dậy sớm không oán hận nửa lời, nửa khắc cũng không dám mơ tưởng nghỉ ngơi, mà Tiểu Nhạn Tử không đành lòng nhìn tiểu thư mệt nhọc như thế, vì thế mới nhúng tay hỗ trợ tiểu thư, thế nhưng Lý thị càng ngày càng giao lượng công việc khổng lồ cho các nàng, có khi làm từ sáng sớm tới đêm khuya vẫn chưa xong.

Một ngày, khi đang đón củi, Thủy Vũ Nương lại cảm thấy một trận buồn nôn thấu tâm can, nhưng nàng ói ra nửa ngày vẫn chỉ là nước chua.

“Tiểu thư, chúng ta đi tìm đại phu chữa bệnh đi! Xem người gần đây cứ nôn mửa không ngừng kìa.” Tiểu Nhạn Tử đau lòng khóc thút thít, lấy chiếc khăn tay ướt lau rửa dung nhan che kín tiểu tụy cho nàng.

“Không có việc gì, người đừng lo lắng.” Thủy Vũ Nương mệt mỏi ngồi dưới gốc cây cỏ thụ, cầm tách nước lá sen Tiểu Nhạn Tử đưa, bụng lên miệng uống một ngụm.

“A! Tiểu thư, này thật sự là quá tốt!” Tiểu Nhạn Tử cảm thấy cao

hứng thay nàng cười nói: “Mau mau nói cho lão thái bà kia thôi, chờ bà

bà biết, xác định không dám sai người lên núi đốn củi nữa, bằng không Thượng Quan gia sẽ tuyệt hậu.”

“Tiểu Nhạn Tử!” Thủy Vũ Nương cảnh cáo nha hoàn cách dùng từ, “Ngươi nói vậy bậy bạ, không sợ lại bị vả miệng sao?”

“Chẳng lẽ cứ để mặc người thân mang thai mà vẫn làm lụng

vất vả sao? Nếu động thai thì làm sao bây giờ? Hải tử trong bụng tiểu thư chính là cốt nhục của cô gia a!”

“Ta sẽ cẩn thận, ngươi đừng kêu nữa.” Thủy Vũ Nương còn không sợ động đến thai khí, Tiểu Nhạn Tử càng không cần phải lo lắng.

Tiểu Nhạn Tử sụt sịt khóc, “Ta thấy tiểu thư như vậy rất đau

lòng, nếu để cô gia biết người mang thai, còn cực nhọc từ sáng

sớm tối đêm khuya, hẳn nhất định còn đau lòng hơn ta, nói không

chừng còn có thể giáo huấn người đâu! Bởi vì tiểu thư thật sự là không ngoan.”

“Ngươi luôn luôn lẩm nhảm, cái gì không nên nói thì đừng nói để tránh tai họa biết không?” Thủy Vũ Nương dặn dò.

“Ta mới không sợ cái lão thái bà kia đâu! Bà bà ấy quả thực

khinh người quá đáng, thế nhưng sai người lên núi tìm củi, xem đồng

cây này vừa cao vừa to, chặt xong thì nặng như vậy, việc này

đâu phải việc của một nữ tử? Huống chi hiện nay tiểu thư còn

đang có bầu—” Tiểu Nhạn Tử khí độ thao thao bất tuyệt, còn muốn

nói thêm cái gì đó nhưng Thủy Vũ Nương đã mở miệng ngăn cản nàng.

“Đừng lo lắng, ta nhất định để ý bản thân.”

Tiểu Nhạn Tử chỉ có thể bất đắc dĩ liên tiếp thở dài.

~~~

Từ Tiểu Nhạn Tử sau khi biết tiểu thư mang hài tử liền không

dám để tiểu thư làm việc nặng, mỗi đêm Tiểu Nhạn Tử đều trải chăn nệm cẩn thận, muốn tiểu thư nhà nàng có thể ngon giấc tới bình minh.

Đột nhiên, nàng nghe thấy từ đại sảnh truyền đến thanh âm Lý thị

kêu gào, vội vàng nhảy xuống giường phi nước đại tới thì thấy—

Đồ sứ vỡ đầy đất, Lý thị chính ác độc dùng cái chổi liễu mạng

đánh Thủy Vũ Nương, mà Thủy Vũ Nương không né tránh đứng tại chỗ tùy ý

bà bà đánh chửi.

Tiểu Nhạn Tử hét lên một tiếng, xông lên phía trước đẩy ngã Lý thị “Ngươi làm cái gì!? Ngươi điên rồi sao!”

“Ai da—” Lý thị ưỡn một cái nằm trên nền nhà.

“Nương, người không có việc gì đi!” Thủy Vũ Nương thấy thế, kinh hoàng vội vàng ngồi xổm xuống định đỡ bà bà dậy.

Lý thị không những không cảm kích, còn dùng sức hất tay Thủy

Vũ Nương, cố gắng tự đứng dậy “Nha đầu chết tiệt kia! Ngươi càng

lúc càng vô pháp vô thiên! Dám xô ta!?”

Nói xong, Lí thị giơ bàn tay, hung tợn thương cho Tiểu Nhạn Từ một cái tát.

“Ngươi –” Tiểu Nhạn Từ không cam lòng trừng lớn hai mắt.

“Có giỏi thì đánh lại ta xem!” Lí thị cũng không chịu thua trừng mắt nhìn lại Tiểu Nhạn Từ.

“Nurong, người đừng nóng giận, trước ngồi xuống, ta rót tách

trà sâm cho người, xin hãy hạ cơn giận.” Thủy Vũ Nurong nhận thấy tình thế không thích hợp, cấp tốc lấy lòng, vội vàng đi về phía trù phòng(phòng bếp).

“Không cần !” Lí thị kêu lên.

“Tiểu thư nhà ta làm sai cái gì, ngươi sao lại dùng chổi đánh nàng? Ngươi luôn luôn châm chọc khiêu khích tiểu thư, tiểu thư nhà ta có gì sai nào!” Tiểu Nhạn Từ bất bình lên án.

Lí thị thở hồng hộc chỉ vào mảnh sứ vỡ nói:

“Xem nàng phạm phải cái chuyện ngu xuẩn gì! Dám làm vỡ bình hoa –”

“Bất quá là một cái bình hoa vỡ mà thôi! Ta còn tưởng chuyện gì

lớn, ta xem ngươi rõ ràng là — muốn gán tội cho người khác, đồng hoạn

vô từ!” Tiểu Nhạn Từ bất mãn kêu, “Liên một cái bình hoa thôi, nếu ngươi cần, sáng mai ta ra ngoài mua vài cái cho ngươi , cần gì phải gây chuyện như thế –”

“Tiểu Nhạn Từ! Câm mồm! Đừng nữa nói!” Thủy Vũ Nurong đem Tiểu Nhạn

Từ kéo lại góc tường, sau đó lo lắng nói với Lí thị, “Nurong, đừng nóng giận –”

“Mua trở về đèn ta? Nói thì dễ –” Lí thị giận dữ đập bàn, “Ngươi

có biết bình hoa này là bảo bối của Phong nhi? Ngươi biết nó có giá

trị bao nhiêu ngân lượng không? Nó là vô giá , cho dù ngươi có mười cái

mạng, một trăm cái đầu cũng đền không nổi đâu! Phong nhi nếu biết

nurong tử của nó làm vỡ cái bình hoa bảo bối, nhất định là

tức giận đến ho ra máu!”

“A! Ta..... Ta không biết, ta là không cẩn thận đụng vào nó , không

phải cố ý ..... Ta không muốn Ngự Phong tức giận.....” Thủy Vũ Nurong lo

lắng che mặt khóc, “Ngàn sai vạn sai đều là do ta sai,nếu ta cẩn thận

một chút, sẽ không làm hư nó .”

“Nguyên lai là bảo bối của cô gia a!” Tiểu Nhạn Từ giật mình:“Lão

thái bà, ngươi đừng nói cho cô gia, dù sao vỡ thì cũng vỡ rồi ,

ngươi đừng sinh khí nữa, ta sẽ làm một cái giống y như cái cũ để thay thế .”

“Cái gì!? Ngươi định như vậy , thật dối trá !” Lí thị cười

lạnh, “A! Ta xem chủ tớ các ngươi diễn đến đây là đủ rồi , ta

quyết định không chấp nhận một đứa tức phụ nhi nào như ngươi

đầu !”

Lí thị lấy thứ đã sớm chuẩn bị tốt trong tay áo ra, “Đây là hủ thư, in dấu tay của ngươi vào đây ,sau đó mau mau rút khỏi

Thượng Quan gia chúng ta đi!”

“Cái gì?” Thủy Vũ Nương kinh ngạc nhìn tờ giấy, đột nhiên

cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt, cơ hồ không chịu nổi đã kích,

suýt nữa ngất xỉu.

“Ngươi hủ tiểu thư nhà ta!? Ngươi dựa vào cái gì? Liền bởi vì làm vỡ cái bình hoa của cô gia sao? Tội danh này thực không thể nghe được đi –” Tiểu Nhạn Từ rút cuộc nài không được xông lên xô Lý thị

thêm cái nữa.

Lí thị khóc chết đi sống lại, “Nhìn thấy hành động của ả nha

hoàn này chưa, ta có thể nào nhìn được a! Một người già bộ đáng

thương, một người thì hung hãn với ta! Chủ tớ hai người nhất đáp nhất xướng, phối hợp thiên y vô phùng(phối hợp hoàn hảo , không chê vào đâu được), ô..... Ta mệnh khổ a! Sống đến ngần này tuổi rồi mà vẫn không thể hưởng phúc, không thể ngờ lại bị chủ tớ tức phụ nhi

ức hiếp! Ta sao lại không hủ thân thay nhi tử của ta! Có thể nào

không hủ đây!”

“Không..... Nương! Ngươi đừng hủ ta, xin người đừng hủ ta..... Ta

không thể không có Ngự Phong , người muốn Tiểu Nhạn Từ như thế nào, ta sẽ bảo Tiểu Nhạn Từ theo ý người, chính là đừng hủ ta.....” Thủy Vũ

Nương bối rối, nước mắt không ngừng tuôn.

Tiểu Nhạn Từ cảm thấy uất ức thay tiểu thư, “Tiểu thư nhà ta

thùy chung, chăm chỉ , ngoan ngoãn hiếu kính người! Hơn nữa trong

bụng tiểu thư đang có cốt nhục của cô gia , ngươi còn muốn hủ

nàng!?”

Lí thị nghe vậy giật mình, ánh mắt sắc bén miết xuống bụng Thủy Vũ Nương, “Nàng ta nói thật?”

Thủy Vũ Nương lo sợ bất an nhìn bà bà, sợ hãi gật gật đầu, thật không biết bà bà sẽ xử trí ra sao?

“Chuyện này há có thể gạt người ư?” Tiểu Nhạn Từ kiêu ngạo hất cằm

Lí thị suy nghĩ, vẻ mặt khôn khéo lập tức nhìn Thủy Vũ Nương, “Tốt, xem ra bụng ngươi cho cũng không chịu thua kém , sinh người nói dối

Thượng Quan gia. Niệm hải tử trong bụng ngươi, ta sẽ không hủ

ngươi, bất quá ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện, nếu không chỉ cần

chờ đứa nhỏ vừa ra sinh, ngươi phải đánh dấu tay vào hủ thư, rồi đi

thật xa !”

Thủy Vũ Nương gật đầu thuận theo, “Hảo.....”

Thủy Vũ Nương ngày gần đây phải chấp nhận Lí thị ngược đãi tinh thần nàng rất nhiều.

Bất quá, tất cả không sao hết, chỉ cần bà bà chấp nhận nàng,

có vất vả chút ít cũng là đáng giá , dù sao mọi chuyện vật

vĩnh vất vả nàng đã được tôi luyện từ nhỏ , hiện tại cứ làm theo ý bà bà đi, nếu có thể lấy lòng bà bà , như vậy còn

gì bằng .

“Muốn ta tiếp nhận ngươi, tin tưởng ngươi,vậy ngươi liền thừa dịp Phong nhi chưa về, rời khỏi Thượng Quan gia, đến nơi khác sinh hài tử, chờ ba năm sau sẽ mang theo đứa nhỏ trở về nhận thức tổ tông.”

Đợi ba năm sau, Thủy Vũ Nương mang theo hài tử về gia môn, Phong nhi làm sao có thể tin đó là cốt nhục của nó? Tất nhiên là sẽ giận tím mặt hừ nàng ta, đến lúc đó không cần nàng phải tự mình

động thủ, Phong nhi sẽ đem hừ thư đến trước mặt Thủy Vũ Nương, cho nên Lý thị không do dự nói tiếp:

“Nếu ngươi có thể trong ba năm này, không phản bội, không phản

nghĩa, một mực chung thủy với Phong nhi, như vậy là đủ để chúng

minh ngươi không phải nữ tử lăng lợ, ta đây xin hứa về sau tuyệt

không làm khó ngươi, cũng tuyệt không hừ ngươi, chỉ khi nào chúng ta

phát hiện ngươi không thủ được trinh tiết, ba năm sau, ta tất bắt Phong nhi hừ ngươi!Bất quá..... Chuyện này đương nhiên không thể để Phong nhi biết, đây là bí mật của chúng ta, hơn nữa..... Việc này cứ coi như khảo nghiệm , ngươi có đáp ứng không?”

“Đáp ứng, ta đương nhiên đáp ứng! Nương, ta đáp ứng người, ba

năm sau sẽ không phụ kỳ vọng của người mang theo hài tử hồi Thượng

Quan gia nhận thức tổ tông, hơn nữa ta tuyệt đối đảm bảo bí mật này.”

Thủy Vũ Nương làm sao biết trong lòng Lí thị là mưu ma chước quỷ.

Thủy Vũ Nương chỉ biết bản thân nàng yêu Thượng Quan Ngự Phong,

thân thể của nàng trừ hừ ra , không ai khác có thể chạm vào.

Cho nên, nàng chắc chắn thủ

được trinh tiết, nếu có thể khiến bà tiếp nhận nàng, bắt Thủy Vũ

Nương nàng trả giá bao nhiêu, nàng cũng không hề oán hận nửa lời.

Bởi vậy Thủy Vũ Nương lập tức sáng khoái đáp ứng, trong lòng âm thầm

may mắn bà không hừ nàng, ngược lại còn cho nàng cơ hội.

“Tiểu thư, này không thể thực hiện được a! Người đáp ứng yêu

cầu vô lý như vậy –” Tiểu Nhạn Từ gấp đến độ cuống cả chân tay.

“Tiểu Nhạn Từ, cầm mồm, lòng ta

đã quyết, ngươi đừng nói nữa, nếu không ngươi trở về Thủy Yên các đi

thôi! Ta không bao giờ cần ngươi tới hầu hạ ta nữa.” Thủy Vũ Nương cảnh cáo.

“Thật thoải mái, bướng bỉnh đến vậy , công phu thâm hậu đến vậy cũng làm sao thắng nổi

ta.”(S: Câu này có tình trạng chém=))

Cuối cùng cũng trừ bỏ được yêu tinh hại người , Lí thị sao không đắc ý cho được!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Mấy tháng sau, Thượng Quan Ngự Phong phong trần mệt mỏi quay về nhà.

Tất nhiên hắn không phải là đi tay không, cách đó không xa đang có hai cỗ kiệu lác lác đi tới, bọn họ ra roi thúc ngựa đi theo sau.

Xuất môn bên ngoài gió mưa một thời gian dài, nỗi nhớ của

Thượng Quan Ngự Phong không biết phải dùng từ nào để hình dung,

hắn hy vọng được lập tức trở về để có thể nhìn thấy ái thiếp, nói

cho nàng hắn đã tìm được chủ tử của nàng Tuấn Tiêu Dương cùng Hoa Điệp

Nhi.

“Nurong — Nurong nhi — ta đã trở về! Nurong nhi, xem ta dẫn theo người nào trở về! Nurong nhi, mau ra đây nghênh đón khách quý —” Nhảy xuống ngựa, thuận tay đem dây cương giao cho mã tư, Thượng Quan Ngự Phong quay đầu đứng trước cửa kiệu, thái độ cung kính nói: “Tuấn Vương gia, người đợi một lát, ta sẽ gọi nàng đến nghênh tiếp các người.”

“Không vội, cứ từ từ.” Trong kiệu truyền đến tiếng nói từ tính trầm thấp của Tuấn Tiêu Dương.

Thượng Quan Ngự Phong đáp lại một tiếng, sau đó cao hứng phấn chấn đi vào gia môn, rất muốn ngay tức khắc được ôm nàng một cái thật chặt.

Nhưng mà, căn phòng trống rỗng, yên tĩnh đến nỗi trái tim

hắn hoảng sợ mà lạnh dần, gọi cả buổi cũng không thấy nửa bóng

đáng của nàng.

Thượng Quan Ngự Phong trong lòng nổi lên một trận bất an mãnh liệt, hắn đi đến sương phòng, theo bản năng mở ra ngăn tủ đựng quần áo, không gian trong đó ảm đạm khiến sắc mặt Thượng Quan Ngự Phong trở nên trắng bệch!

Như thế nào mới mấy tháng quang cảnh, như thế nào cảnh vật như trước mà cảm giác trong lòng lại khác xa !?

Nurong nhi của hắn đâu?

Xiêm y hằng ngày của nàng sao lại thiếu mất một nửa?

Chẳng lẽ là..... nàng rời nhà đi ra ngoài?

Vì cái gì!?

“Nurong! Nurong —” Thượng Quan Ngự Phong trầm nghĩ tìm mẩu thân hồi rõ ràng nguyên do sự tình.

Hắn đẩy cửa sương phòng Lí thị, Lí thị sau khi dùng bữa trưa

đang nằm trên giường nghỉ ngơi, mộng đẹp hết sức ngọt ngào, đột

nhien bị nhi tử kêu to thanh đánh thức, Lí thị lập tức bừng tỉnh.

“Phong nhi, người đã trở lại.....”

“Nurong, Nurong nhi đâu? Quần áo Nurong nhi thiếu mấy bộ, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?” Thượng Quan Ngự Phong tuy không muốn kích động, nhưng hắn khắc chế không được, hắn thực quan tâm Thủy Vũ Nurong.

Lí thị vừa thấy nhi tử khăn trương như thế vì cái đồ hồ ly tinh

kia, trong lòng lại ghen ghét, nước mắt nói đến là đến, bả vai nàng run

rẩy:

“Phong nhi a! Tức phụ của con ba ngày trước đã rời nhà rồi.”

“Vì cái gì?” Thượng Quan Ngự Phong cơ hồ thừa nhận không được sự thật đã kích này, hắn không tin nàng không đợi hắn.

“Ngươi không biết a! Nữ nhân kia có ái muội với nam nhân bên

ngoài, vô tình bị ta phát hiện, nàng nói không còn mặt mũi gặp ngươi,

vì thế nàng liền quyết định thừa dịp ngươi chưa về, nhanh chóng rời

đi, miễn cho bị ngươi giận dữ mà loạn đao chém chết.” Lí thị bịa đặt, còn một phen nước mắt nước mũi ra vẻ bất công thay nhi tử.

“Không! Ta không tin!” Thượng Quan Ngự Phong con ngươi đen bỗng

dưng toát ra hai đám hỏa diễm hùng hực, giống như muốn đốt người

khác thành tro bụi.

“Đây là sự thật, ngươi có thể nào không tin?” Lí thị không hồn giận trừng mắt hắn. “Ngươi ... hài tử ngốc này, còn đau khổ vì nàng thì có

ích gì? Sẽ chỉ khiến người khác chế giễu thôi!”

“Câm mồm! Ta không nghe —” Thượng Quan Ngự Phong lửa giận mãnh liệt quát: “Ta không cho phép nương cấp Nương nhi tội danh đó!”

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn điên cuồng đến vậy, hắn

tuyệt không cho phép người khác tùy tiện nói xấu ái tề của hắn, cho dù đó có là người sinh ra hắn!

Vì lửa giận bùng bùng, nhất thời khí cực công tâm, Thượng Quan Ngự Phong bắt đầu cảm giác lục phủ ngũ tạng trong nháy mắt đau đớn,

cảm nhận được một trận cuồng nộ tăng vọt trước nay chưa từng có đánh úp lại hắn.

Tim hắn tựa như vỡ vụn, lá phổi lại như bị xé rách, dạ

dày bỗng dâng lên từng trận co rút khác thường, hắn cơ hồ sắp

không chịu nổi cuồng nộ tăng vọt này xâm nhập.

“Tại sao không!?” Lí thị nghe xong cũng nổi nộ khí đằng

đăng, “Không thể tưởng được ngươi thực bị hồ ly tinh này mê hoặc, có

nuơng tử liền vứt bỏ nuơng của ngươi sao? Nàng phạm phải thất

xuất chi tội(7 tội danh, phạm phải 1 trong số ấy là bị ly hôn) a! Hôm nay nói gì thì nói, ngươi cũng phải hưu đồ tiện nữ nhân kia! Đây là hưu thư, ngươi tự lo liệu đi!”

“Hưu thư!?” Thượng Quan Ngự Phong sắc mặt nhất thời đại

biến, “Nuơng! Người thế nhưng muốn ta hưu Nuơng nhi? Không — ta làm

không được!”

Hắn không dám hy vọng xa vời nuơng sẽ thật tình nhận thân thế

Thủy Vũ Nuơng, cho nên hắn vẫn muốn Thủy Vũ Nuơng nhường mẫu thân một

ít, bất quá, vô luận nuơng tiếp không tiếp nhận Thủy Vũ Nuơng, nàng

thủy chung là người hắn yêu nhất.

Vì muốn nương vui, hấn nhin đau trách cứ Thủy Vũ Nương. Thế nhưng không ngờ.....

“Nàng ta phản bội người , người còn có cái gì lưu luyến nữa?”

“Ta không tin Nương nhi hội phản bội ta, ta không tin! Ta không tin —” Thượng Quan Ngự Phong giận không thể át rút ra bảo kiếm bên hông, một nhát chém cái bàn thành hai nửa.

Lí thị giật mình hét lên một tiếng, “Người — người muốn giết nương sao?”

“Nương, con sao dám!? Người không phải sẽ gán cho ta tội danh

đại nghịch bất đạo sao?” Thượng Quan Ngự Phong tuy rằng chưa rõ sự tình xảy ra giữa bọn họ, nhưng hấn cũng không phải đồ ngốc, ít nhiều cũng được nghe nói....

Không! Hấn lắc đầu, xua tan ý niệm bất hiếu đang thành hình trong

đầu, hấn thậm chí hoài nghi là nương âm thầm hại Thủy Vũ Nương ! Hấn

không tin nàng phản bội hấn.

Bất quá — hấn lại nhớ tới chuyện lạc hồng của nàng!

Không! Lời của nương không phải không có đạo lý, khi Nương nhi gả cho hấn, đêm động phòng hoa chúc không có lạc hồng!

Này chứng tỏ cái gì? Này có lẽ đủ để chứng minh hết thảy —

Hôm nay phản bội..... A! Không lẽ là thật !?

Hấn cảm thấy một trận cảm giác đau triệt tâm can..... Nhưng, cho dù

là thật , hấn cũng tuyệt không thể để Thủy Vũ Nương đi, hấn muốn

nàng trở về, chất vấn rõ ràng mới cam tâm.

“Phong nhi, như vậy đi!” Lí thị thấy sắc mặt nhi tử khó coi đến

cực điểm, không khỏi hoãn thanh nói:“Vi nương tác chủ hôn sự cho người,

lần này không nạ thiệp , phải lấy chính thất mới được.”

“Nương!” Thượng Quan Ngự Phong oán giận tê thanh gầm nhẹ:“Người

hiểu rõ lòng nhi tử, trừ bỏ Nương nhi, ta ai cũng không cần, người còn —”

“Ta sẽ tìm mọi danh môn thiên kim cho người —”

“Vô nghĩa!Ta không cần cái gì mà danh môn thiên kim, ta chỉ cần

người tìm Nương nhi cho ta! Người nghe có hiểu không? Đòi này

trừ Nương nhi ra , ai ta cũng không cần!” Thượng Quan Ngự Phong đã

liều lĩnh quyết định chống đối mẫu thân, nhất quyết không chịu

thuận theo.

“Phong nhi, không lẽ người là thật sự bị đồ đồ tiện kia hạ mê dược ? Vì có gì mà kiếp này trừ nàng ra không ai là có thể? Vì có gì người lại hồ đồ như vậy?” Lí thị đau lòng khóc lóc.

“Mặc kệ, Nương nhi là nữ nhân ta yêu thương, người muốn ta đi

thú nữ nhân khác vào cửa, hừ Nương nhi, ta không làm được, cho dù nương có kẻ đao trên cổ ta, cũng đừng mơ tưởng ta thỏa hiệp!” Thượng Quan Ngự Phong lạnh lùng lên tiếng.

Hiện tại, hấn quả thật là hồ đồ rồi , thậm chí ngoan cố đến

không thể khuyển nhu được, một khi đã quyết định việc gì, ai cũng không ngăn cản được hần.

“Phong nhi, nữ nhân kia phản bội ngươi a —” Lí thị oán giận .

“Ta không tin!” Thượng Quan Ngự Phong kháng cự .

“Tin hay không tùy ngươi, tóm lại ngươi hưu nàng cho ta!” Lí thị tức giận đến cả người run run.

“Không được!” Hần tuần bằng hung ác nham hiểm, hừ lạnh một tiếng.

“Phong nhi! Ngươi đi đâu —” Lí thị hồn hên nói với theo bóng dáng nhi tử rồi đi.

“Ta đi tìm Nương nhi, nếu tìm không thấy Nương nhi, đời này ta không bao giờ nữa bước vào gia môn này một bước!”

Nói được làm được, Thượng Quan Ngự Phong không quay đầu lại nghênh ngang đi.

“Phong nhi — a..... Trời..... Trời ạ! Trời ạ —” Lí thị trợn mắt há hốc mồm nhìn theo.

Có lẽ Lí thị đã tính sai , nàng vạn vạn cũng không lường

trước sự tình sẽ phát triển thành cục diện thế này.

Ban đầu kế hoạch của nàng là chờ ba năm sau, Thủy Vũ Nương mang

theo hài tử trở về nhận thức tổ tông, Thượng Quan Ngự Phong sẽ giận

dữ hưu nàng, bắt quá.....

Lí thị nhưng lại tiền mất tật mang!

Đầu tiên là mất đi tức phụ nhi, sau lại ngay cả nhi tử cũng rời bỏ mình!

Thật sự là người tính không bằng trời tính.

Dùng chiêu ngoan độc này mà vẫn không thể khiến nhi tử quên Thủy Vũ Nương, đối mặt với đã kích như vậy, Lí thị tựa như ngã lúi

oanh đình , tan xương nát thịt.

Không chỉ mất niềm tin nàng vất vả gây dựng, mất cả công

bồi dưỡng nhi tử mà ngâm đắng nuốt cay, từng ấy năm trôi qua, trả giá của nàng chỉ đổi lấy đại giới bi thảm như vậy.....

Nàng đến tột cùng đã làm sai cái gì? Nàng đến tột cùng sai ở đâu?

Lí thị trầm ngâm tự hỏi chính mình.....

Đêm nay , một mình Lí thị bi thương không chớp mắt thẳng đến khi bình minh lên ....

~~~

Tuần Tiêu Dương cùng Hoa Diệp Nhi thật vất vả mới có tin tức của

Thủy Vũ Nương, không tiếc lặn lội đường xa đến đây, không ngờ lại

phải mất hứng quay về.

Trên đường hồi phủ, phu thê bọn họ bàn chuyện Thủy Vũ Nương, tính trước tìm gian khách điểm nghỉ ngơi, tìm hiểu chút ít mới

khởi hành trở lại kinh thành.

Ngay tại lúc đó, phía chân trời đột nhiên hiện lên một đạo lói

quang, ầm vang một tiếng, mưa to bắt đầu trút xuống , Tuần Tiêu

Dương vội vàng sai người đem kiệu nâng tiến vào một ngôi miếu đồ nát.

“Gia, xem ra đêm nay ầy khướt chàng , chúng ta trú tạm ngôi miếu đồ nát này rồi.” Hoa Diệp Nhi đi đến bên cạnh tướng công.

Tuấn Tiêu Dương ôm đôi vao nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán, “Nha đầu ngọc, có nàng cùng ta, cho dù ăn ngủ đầu đường, ta vẫn là nửa điểm cũng không cảm thấy ủy khuất.”

“Gia.” Hoa Diệp Nhi si ngốc ngốc nhìn tướng công, mặt đỏ bừng.

Bỗng có một cô nương kéo một nữ tử bụng bầu từ bên ngoài tiến vào.

“Đi? Nàng không phải Thủy Vũ Nương sao!” Hoa Diệp Nhi liếc mắt một cái liền nhận ra bạn tốt, không khỏi kinh hi kêu ra tiếng, lập tức roi nước mắt vui sướng.

Thủy Vũ Nương nghe thấy có người ở gọi tên của nàng, theo bản năng ngẩng đầu lên, vừa thấy là Tuấn Vương gia cùng Hoa Diệp Nhi, Thủy Vũ Nương trong khoảng thời gian ngắn quả thực không thể tin vào hai mắt chính mình.

“Nương nhi, chúng ta tìm người rất khó a!” Hoa Diệp Nhi xông lên phía trước, một phen ôm chặt Thủy Vũ Nương.

“Diệp Nhi, thật là người sao?” Thủy Vũ Nương cũng nhin không được nấc lên, dơ tay gắt gao ôm Hoa Diệp Nhi.

Kế tiếp, ba người sóng vai ngồi ở trong ngôi miếu đồ nát, Thủy Vũ

Nương kể lại chuyện mình gặp phải trong thời gian qua, một chữ cũng không bỏ sót, khi nhắc tới chuyện thương tâm ấy, Thủy Vũ Nương lại tuyệt vọng âm thầm rơi lệ.

Hoa Diệp Nhi vạn phần đau lòng, hai mắt lưng tròng lệ.

“Nương nhi, người và Tiểu Nhạn Tử chưa có nơi trú ngụ, hơn nữa

hiện nay người lại đang có hài tử, không thể không an bài thỏa

đáng, không bằng người tạm thời hồi vương phủ đi! Cứ như vậy, Diệp Nhi

sẽ có bạn, mới sẽ không luôn mồm nhắc muốn ta đi tìm người.” Tuấn

Tiêu Dương thấy nương tử khóc châu lệ không ngừng, vạn phần không muốn cùng không đành lòng, liền mở miệng đề nghị.

“Gia, ta sao có thể không biết xấu hổ mà quấy rầy các người.” Thủy Vũ Nương lắc đầu cự tuyệt.

“Người nói gì vậy đầu! Tuấn vương phủ không phải là nơi người lớn lên từ nhỏ sao.” Hoa Diệp Nhi bắt mồm chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng, “Người hiện nay gặp chuyện không như ý, đương nhiên phải về nương gia rồi(nhà mẹ đẻ), Tuấn vương phủ chính là nương gia của người, cho nên người tới vương phủ chính là chuyện thường tình.”

“Đúng vậy, Nương nhi, người phải nhớ kỹ chuyện này, Tuấn vương

phủ là nương gia của người, người quay về nương gia là việc thiên kinh địa nghĩa, không có gì là không ổn cả.” Tuấn Tiêu Dương ngọc thụ lâm phong tao nhã tươi cười.

Nghe vậy, Thủy Vũ Nương cảm động, càng khóc lớn hơn, nàng vô cùng cảm kích trượt hai đầu gối quỳ trên nền đất trước mặt bọn

họ.

“Gia, Diệp Nhi, đại ân đại đức của các người, Nương nhi sẽ ghi nhớ trong lòng, cả đời không dám quên—”

~~~

Thế giới rộng lớn, giữa một biển người thế này, muốn tìm ra một người đâu phải dễ dàng?

Lúc này đây, Thượng Quan Ngự Phong muốn lật tung cả đất Trung thổ, vô luận như thế nào cũng muốn tìm ra Thủy Vũ Nương.

Đang trên đường đi tìm nàng, bỗng một ngày, hần đột nhiên nhận được bỏ câu đưa thư của Tuấn Tiêu Dương gửi đến.

Đọc thư xong, hần liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, tảng đá lớn

trong lòng rốt cuộc được tháo gỡ, cả người vô cùng thoải mái.

Cảm tạ trời cao đã không phụ lòng người tốt, Thủy Vũ Nương may mắn được Tuấn Tiêu Dương mang về phủ.

Vì thế, Thượng Quan Ngự Phong vừa mừng vừa giận lập tức ra roi thúc ngựa chạy về Tuấn vương phủ.

Mấy ngày sau, Thượng Quan Ngự Phong mệt mỏi chạy tới Tuấn vương

phủ, đang chuẩn bị xuống ngựa, chợt thấy trong nho viên truyền đến thanh âm nữ tử vui cười.

Nhất thời nhin không được đất ngựa chạy tới hướng đó.

Chỉ thấy bốn vị nữ tử như hoa như ngọc đang ngồi dưới giàn nho,

trong đó có một người mày liễu u sầu, sắc mặt không tươi tắn như

những người khác, vừa nhìn thấy dung nhan nàng tiều tụy đi rất nhiều, hần nhất thời cảm thấy đau lòng không thôi.

Hần trông thấy nàng ôm cái bụng to tập tễnh đem thân mình dựa

ở gốc cây nho, bộ dáng có chút đăm chiêu khiến hần đau lòng cơ hồ

muôn chết. “Nương nhi, ta cuối cùng cũng tìm được nàng . . . . .”

Nhưng cứ nghĩ tới nàng phản bội, hần lại mâu thuẫn mà phẫn nộ.

Hài tử trong bụng nàng là của ai!? Có phải của hần không? Thượng Quan Ngự Phong miên man suy nghĩ.

Đúng lúc này, bốn nữ nhân đồng loạt đưa mắt sang nhìn hần.

Hần mở to con ngươi đen phi thường sắc bén, ấn nhìn chăm chăm Thủy

Vũ Nương không hề chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngạc nhiên kia đang

bị che kín nước mắt.

Nhưng Thủy Vũ Nương sau khi nhìn thấy hần liền xoay người bỏ chạy.

“Nương nhi! Đứng lại—” Thượng Quan Ngự Phong giận không thể át rít gào, giục ngựa phi về phía nàng.

Con ngựa cứ thế phi nước đại, hần ghì cương khiến nó

ngang thiên tê rống một tiếng, móng trước dơ lên không trung, hần tư thế oai hùng nhảy xuống ngựa, điên cuồng đuổi theo Thủy Vũ Nương.

“Nương nhi . . . ở gian phòng cuối cùng ở tây sương phòng.” Bên tai đột nhiên truyền đến lời mách bảo.

Thượng Quan Ngự Phong vô cùng cảm kích gật đầu mỉm cười nhìn Hoa Diệp Nhi, sau đó theo chỉ dẫn tìm được phòng ái ân.

“Đáng chết! Nàng rốt cuộc muốn trốn ta tới khi nào!?” Thượng Quan Ngự Phong bắt mắt đá văng cửa phòng.

Thủy Vũ Nương hốt hoảng nhảy dựng người, nhát gan núp vào góc tường, “Ngự Phong! Chẳng sao biết ta ở chỗ này? Ta—”

A! Người đứng trước mặt nàng . . . đúng là nam nhân mà nàng yêu nhất. . . .

Gặp lại hân không ngờ nàng xúc động đến thế.

Hân tuyệt đối sẽ không biết nàng nhớ hân như thế nào...

Nàng vẫn nhớ cảm giác được hân súng ái, ôm chặt trong

lòng, sau đó thỏ thẻ bên tai hân : Ngự Phong, người ta rất yêu

chàng, rất nhớ chàng a!

Nhưng mà, ba năm ước hẹn kia ... nàng chỉ có thể đếm từng

ngón tay, mỗi đầu ngón tay là một ngày, đếm xem còn bao lâu

nữa mới được gặp hân...

Ai..... Sao biết mùa đông năm nay đặc biệt dài, mùa xuân chậm chạp

không đến, mùa xuân không đến, một năm sẽ lâu hết, không xong năm

nay, sao có thể đợi tới năm sau, năm sau nữa?

Sau đó nàng hiểu được, chờ đợi nguyên lai là cảm giác mòn mỏi

như thế, dần dần, nàng bắt đầu cảm thấy chính mình sắp điên mất rồi!

Mỗi đêm luôn ôm ấp nỗi nhớ Ngự Phong mà ngủ.

Mỗi đêm luôn nhớ hân, nhớ đến nỗi âm thầm rơi lệ.

“Ai cho phép nàng rời nhà trốn đi!? Là ai cho phép nàng thấy

ta liền bỏ chạy!? Còn có hài tử trong bụng nàng là của ai!?”

Ngươi vì có gì phải làm như vậy!? Vì có gì mà phản bội ta!? Vì có

gì lại lừa gạt ta!? Nàng nói!”

Thượng Quan Ngự Phong tới gần nàng, cặp lãnh mâu kia phấp một chút quang mang tinh nhuệ, phẫn nộ bùng bùng chất vấn nàng.

Nhưng mà, nhìn vẻ mặt nàng tiêu tụy, hân liền có cảm xúc thương tiếc vạn lần, không đành lòng thương tổn nàng. Rồi hân một tay kéo vào lòng, gắt gao

ôm nàng, hân rất sợ chỉ cần buông lỏng tay một

chút thôi, nàng sẽ biến mất như chưa từng xuất hiện.

Khi hân ôm nàng, tình yêu của nàng dành cho hân vốn đang

cất giữ kỹ nay tuôn chảy như dòng nước không thể vãn hồi, nhưng xem hân nộ khí đằng đằng cơ hồ sắp bắn ra lửa, nàng thật sự không

đám trâu chọc hân.

“Đương nhiên là toàn bộ! Nàng tốt nhất cho ta một cái đáp án

vừa lòng, nếu không ta sẽ không tha cho nàng! Nàng trước nói cho ta biết hài tử trong bụng nàng là của ai!?” Thượng Quan Ngự Phong

tiếng nói tràn ngập uy hiếp vang lên bên tai nàng.

“Chàng có thể nào nghi ngờ ta, hài tử này đương nhiên là của

chàng.” Thủy Vũ Nương run rẩy đáp, không tự chủ mà xuất hiện hận

ý trong lòng.

Lòng ngực mạnh mẽ này nàng nhớ bao lâu rồi? Nàng cũng

không nàng sẽ chết mất.

“Thật sự!?” Thượng Quan Ngự Phong nhìn chằm chằm cái bụng nàng, bộ dáng không thể tin được hấn sắp làm phụ thân.

Thủy Vũ Nương cố nén ý cười, giả bộ ra vẻ mặt thống khổ nói:“Chàng hoài nghi ta không chung thủy?”

“Nàng đem đầu tiên ngay cả lạc hồng cũng không có, nàng bảo ta như thế nào tin tưởng nàng?” Thượng Quan Ngự Phong không muốn nói lại những gì mẫu thân nói với hấn.

“Chàng—” Thủy Vũ Nương tâm đầu nhói.

“Chẳng lẽ không đúng!?”

“Ta không biết ta vì sao không có lạc hồng, nhưng ta đã giao hết toàn bộ ta cho chàng, chàng nếu không tin, ta có thể thề với trời.

Ta — Thủy Vũ Nương nếu có chút nửa lời giả dối, trời tru đất diệt, chết không có chỗ chôn—”

“Hỗn trướng! Ai cho nàng thề độc !?” Thượng Quan Ngự Phong nóng vội quát, dùng miệng mình ngăn cản nàng.

Lời thề này đủ để chứng minh hết thảy, hấn cần gì phải truy cứu nàng có trình tiết hay không?

Từ khi thú nàng vào cửa đến nay, Thượng Quan Ngự Phong tâm tình buộc chặt đột nhiên buông lỏng.

Hấn hôn tỉ mỉ, triền miên, yêu thương hôn nàng.

Nuốt xuống tức giận. Hấn lưu luyến không rời đôi môi của nàng , bắt quá vẫn là phải xa ra một chút để hỏi:

“Còn vấn đề nữa? Nàng chưa trả lời ta.”

“Đó là ước định của ta và nương , chàng bảo ta có thể nào bội tín bội ước?” Thủy Vũ Nương vẫn không chịu nói ra vấn đề máu chó của nàng và bà bà.

“Chẳng lẽ việc nàng rời đi, tất cả đều là chủ ý của nương? Mà không phải nàng hồng hạnh vượt tường?” Thượng Quan Ngự Phong trái tim lạnh băng, lại không biết nên giận hay nên oán, dù sao cũng là nương của hấn, hấn có thể nào trách tội người?

“Hồng hạnh vượt tường? Tội danh này rất nghiêm trọng nha..... Ngự Phong, ta oan uổng , chàng nhất định phải tin ta, ta không có phản bội chàng a! Chàng nếu không tin, ta có thể thề độc một lần nữa—” Thủy Vũ Nương vội vàng phủ nhận, đầu lắc như trống bỏi.

“Không, ta tin nàng! Nàng không cần thề độc.” Thượng Quan Ngự Phong suy tư chút nữa trái tim nhảy ra ngoài, hấn ngăn nàng sắp phát lời thề, “Ta muốn nàng hiện tại lập tức theo ta trở về, nàng cũng biết ta nhớ nàng phát điên rồi!”

“Hết thời gian ba năm, ta sẽ trở về đoàn viên cùng chàng.”

“Vì sao?” Hấn không hiểu nàng làm như vậy có dụng ý gì.

“Bởi vì đây là bí mật trong ước định của ta và nương.”

“Có phải hay không ba năm sau, nương nhìn biểu hiện của nàng, mới quyết định tiếp nhận nàng hay không?”

“Ngự Phong – cái này” Nàng muốn nói lại thôi.

“Nếu đúng như thế, ta sẽ lưu lạc với nàng đến kỳ mãn ba năm”

“Có thể ư?” Nàng giật mình nói.

“Như thế nào không được? Ta nói được là được.” Hấn bá đạo quát.

“Ngự Phong, chàng thực cố chấp.”

“Tất cả là bởi vì quan hệ của hai người. Ta không tin hai

người không thể hòa thuận đón nhận nhau, nếu ba năm có thể

khiến nương vui lòng đồng thời chiếm được lòng tin của nương,

trả giá như vậy cũng đáng.” Hấn khó kìm lòng nổi một lần nữa cúi

đầu áp môi lên môi nàng, cuồng liệt xâm nhập.

“Ngự Phong, không được, ta đang có hài tử..... A..... đừng.....” Nhưng

mà,khi hấn nhẹ nhàng chạm vào,hàm muốn của Thủy Vũ Nương liền hết

sức căng thẳng.

“Ai nói nữ nhân có thai không thể hoạt động phu thê? Chuyện

này thật vô lý, ta nhìn lâu như vậy, không lẽ nàng muốn ta nội

thương a?” Cái miệng của hấn tiếp cận rồi chiếm hữu tuyệt cảnh phấn nộn, một bên đỡ xuống quần áo của nàng.

“Quý quyết. chàng có thể đi tìm nữ nhân khác, ta cho phép chàng thú thê.” Thủy Vũ Nương cũng vội vàng cởi áo tháo thắt lưng cho hấn.

“Cảm tạ khoan hồng độ lượng của nàng, đáng tiếc đời này, trừ

nàng ra, ai cũng không khơi dậy nổi hứng thú của ta.” Hấn ôm

nàng lên giường.

“Ngự..... Ngự Phong,..... Ta chịu không nổi..... A — ân.....” Thủy Vũ Nương cuồng loạn ngâm nga, lắc đầu kêu nhẹ.

~ ~ ~

Thượng Quan Ngự Phong tự lập môn hộ(tự thành lập công ty- theo

nghĩa hiện đại) ở kinh thành, có Tuấn Tiêu Dương âm thầm hỗ trợ,

tiêu cục Thượng Quan khai trương long trọng không bao lâu sau, tất cả mọi người ai cũng biết tới danh xưng Thượng Quan Ngự Phong.

Tiểu Nhạn Tử đã xuất giá, có nhất tử nhất nữ (một trai một gái) cũng coi như hạnh phúc khoái hoạt.

Ba năm sau, Thượng Quan Ngự Phong và Thủy Vũ Nương mang theo tiểu

thiên kim bảo bối mới hơn hai tuổi, cùng rất nhiều vàng bạc châu báu

trở về gặp Lí thị.

Lí thị giật mình nhìn bọn họ, cuối cùng cũng tự thuyết phục thầm

thờ dài, nhìn Thủy Vũ Nương, nàng không nói gì mà chống đỡ, mà đối với

hai người bọn chúng hỏi han ân cần, nàng ngoảnh mặt làm ngơ, chính là trong lòng sâu sắc tích liêu, bước về sương phòng.

Thủy Vũ Nương nghĩ Lí thị vẫn mang hận ý với nàng trong lòng, không khỏi khổ sở rơi lệ.

Thượng Quan Ngự Phong an ủi nương tử, sau đó tiến vào phòng Lý thị.

“Nương, người còn giận con sao?”

“Hài tử ngọc, cho dù có giận, cũng đã sớm tiêu tan rồi.” Lý thị

lắc đầu, cười nhạo hành vi hoang đường của bản thân trong quá khứ.

“Thời gian ba năm trôi qua, ta đã ngộ ra rất nhiều đạo lý, lĩnh

ngộ không thể hoàn toàn độc chiếm tình yêu của người hay không chế

Nương nhi. Người có lỗi là ta mới đúng, Phong nhi, nương thực xin

lỗi tức phụ nhi. Ta vì thành kiến mà đuổi nó đi, mới gây ra

cục diện đau lòng như thế.” Nhi tử vô tình bỏ đi để lại mình

Lý thị cô đơn, thời gian đó, Lý thị luôn một mình nhìn về phía chân

trời mà lâm vào trầm tư.

“Tức phụ nhi” thật dễ nghe, Thượng Quan Ngự Phong kìm nén vui sướng nhìn nương.

“Nương, Nương nhi vẫn rất tôn trọng người.”

“Ta hiểu được, là ta không tốt, ta có tức phụ nhi, kỳ thật không

có mất đi cái gì, mà còn có thêm một nữ nhi, ta nếu sớm ngộ ra đạo

lý này thì nhất định ta và nó đã không có khúc mắc, chẳng

qua.....” Lý thị thẹn thùng nhìn con.

“Chẳng qua muốn nương cúi đầu xin lỗi Nương nhi là chuyện

rất khó, đúng không?” Thượng Quan Ngự Phong hiểu ý nở nụ cười, “Nương,

người yên tâm, Nương nhi rất hiểu chuyện, nàng sẽ biết nên làm như

thế nào.”

“Nương, Nương nhi làm sẫm gà, nướng nhanh nhân lúc nó còn nóng mà ăn đi.” Vừa nhắc đã thấy bóng dáng Thủy Vũ Nương gương mặt

tươi cười, tay bưng bát sẫm gà thơm thả đi vào sương phòng.

Nàng cẩn thận đặt lên bàn, sau đó đỡ bà bà ngồi xuống, rót một chén để trước mặt.

“Nương nhi, người cũng cùng ăn đi, đừng khách khí với nương.” Lý

thị không còn xấu hổ, vui vẻ kéo Thủy Vũ Nương đến bên cạnh.

“Được! Nương.” Thủy Vũ Nương trong khoảng thời gian ngắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lệ nóng phút chốc chứa đầy hốc mắt.

Lý thị giả bộ không phát hiện, nhưng cũng nhận không được mũi cay cay, “Đúng rồi, Ngự Phong, người cũng đến đây ăn đi!”

“Đương nhiên rồi, khi hương

phúc sao có thể thiếu ta đâu? Ta sao có thể từ chối.” Thượng

Quan Ngự Phong vừa lòng trêu ghẹo.

Vụng trộm tà nghệ mẫu thân cùng Nương nhi, thấy hai người hân

hân yêu thương hòa thuận, hân không khỏi nhẹ nhõm thở dài, cuối cùng

cũng giải quyết xong vấn đề, xem ra những ngày mưa gió đã qua

rồi.

Có lẽ hắn là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời này, hai nữ nhân cực kỳ quan trọng đều ở bên cạnh hắn , đây thật sự là chuyện đáng mừng a!

[S : Thêm con anh nữa là 3 chữ (_ . _!)]

Hết chương 10.

~ ~ ~

_____ Toàn thư hoàn _____

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khôi Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.